

**Kész Margit – Kész Barnabás – Gál Adél – Mónus Dóra –
Csurman-Puskás Anikó**

**Adalékok a kárpátaljai magyar folklór
tanulmányozásához**

Módszertani segédlet

a

Folklór

c. tantárgyból

magyar szakos hallgatók számára

Kész Margit – Kész Barnabás – Gál Adél – Mónus Dóra – Csurman-Puskás Anikó

Adalékok a kárpátaljai magyar folklór tanulmányozásához

Módszertani segédlet

a

Folklór

c. tantárgyból

magyar szakos hallgatók számára

II. Rákóczi Ferenc Kárpátaljai Magyar Főiskola

Filológia Tanszék, Magyar Tanszéki Csoport

Kész Margit – Kész Barnabás – Gál Adél – Mónus Dóra – Csurman-Puskás Anikó

Adalékok a kárpátaljai magyar folklór tanulmányozásához

Módszertani segédlet

a

Folklór

c. tantárgyból

magyar szakos hallgatók számára

Beregszász, 2021

УДК: 398 (477.87) А-21

UDK: 398 (477.87) A-21

Jelen kiadvány a magyar szakos hallgatók számára gyűjti össze a *Folklór* című tantárgyhoz kapcsolódó módszertani segédanyagokat.

Összeállították:

Kész Margit – Kész Barnabás – Gál Adél – Mónus Dóra – Csurman-Puskás Anikó

Lektorálta: Turjanica, Jurij – Csordás László

Jóváhagyta a Magyar Tanszéki Csoport 2020. augusztus 25-én összehívott tanszéki értekezlete, illetve a II. Rákóczi Ferenc Kárpátaljai Magyar Főiskola Tudományos Tanácsának 2020. december 23-i határozata.

© Kész Margit, 2021

© Kész Barnabás, 2021

© Gál Adél, 2021

© Mónus Dóra, 2021

© Csurman-Puskás Anikó, 2021

© II. Rákóczi Ferenc Kárpátaljai

Magyar Főiskola, 2021

Tartalom

Előszó.....	7
A népszokások	12
1. Naptári ünnepek, jeles napok.....	13
Téli ünnepkör	15
Tavaszi vagy húsvéti ünnepkör	44
2. A munkaalakmakhoz kapcsolódó szokások.....	53
3. Emberélet fordulói.....	58
Mese és monda Kárpátalján.....	78
Vallás, néphit, népi vallásosság Kárpátalján.....	105
Népi írásbeliség kutatása Kárpátalján.....	123
A témához kapcsolódó szakirodalom jegyzéke	150

Előszó

A hagyományos közösségekben az évszázadok alatt létrejött népi kultúra egy hosszú folyamatban csiszolódott, élő, tehát változó rendszer, amely az anyanyelvhez hasonlóan mintákat örökített, segítette a túlélést. Az egyén nem a hivatalos oktatás folyamán sajátította el ismeretét, hanem belenevelődött. Íratlan szabályainak, rendszerének betartását a közösség elvárta, cserébe azonban viszonylagos biztonságot nyújtott tagjai számára.

A népi tudás (*folk-lore*) a hagyományos kultúra három összetevője (anyagi kultúra, szellemi kultúra, népi társadalom) közül a társadalmi tudat egészét foglalja magába. Ide tartoznak: a ciklikusan ismétlődő ünnepek és rítusok (pl.: karácsony, húsvét, pünkösd, templombúcsú stb.); az emberi élet fordulóihoz (születés, lakodalom, halál stb.) kapcsolódó szokások, hagyományok; a szójhagyomány útján terjedő epikus, dramatikus és lírai szövegek (népmese, népmonda, népdal, néptánc, ballada, szakrális szövegek stb.); a népi tudás hiedelemrendszerként minősített szegmense, amely felöleli a természetismertet, világképet, kozmogóniai elképzeléseket, a profán és a szent idő mágikus hiedelmeit stb.

A folklór hordozója és továbbadója a nép, amely hagyományos néprajzi értelemben a parasztság volt, mivel a magyar társadalom túlnyomó részét évszázadokon keresztül a falun élő földművesek és állattenyésztők alkották. Mivel a nemességhez képest kevésbé voltak fogékonyak az újításokra és az idegen hatásokra, joggal tekinthették őket a tradicionális nemzeti kultúra fő hordozóinak. A 20. században azonban ez a kategória bővült, hiszen a rurális, mezőgazdaságból élő lakosság mellett megnövekedett a polgárság, az értelmiség, az ipari munkásság stb. részaránya és szerepe.

A folklór terjedése, átadása a 20. századig jellemzően szójhagyomány útján történt. Hiszen maga az írás évszázadokig a nemesség és a vékony értelmiségi réteg privilégiuma volt. Újabban azonban a népi írásbeliség is megjelenik a kutatási gyakorlatban.

A nép szellemi kultúrája közösségi jellegű, a létrehozott tudásanyagra jellemző a kollektivitás. A népmesék, mondák, népdalok stb. szerzői ismeretlenek. Éppen ezért változatokban élnek. Azonban ebben a szerzőség szempontjából névtelen világban mégis helye van az egyéniségnek. A közösség megjegyzi, kiemeli a jó nótafát, mesemondót, táncost stb.

A folklór és a hivatásos művészet bár elkülönül, mégis állandó kölcsönhatásban élnek egymás mellett. Ennek egyik ékes példája a *folklorizálódás*, vagyis népivé válás: Petőfi Sándor, Tompa Mihály, Weöres Sándor egyes verseit úgy fogadta be a nép, hogy az alkotókról megfeledkezett, magáénak tartja. A *folklorizáció* ellentéte és egyben kiegészítése a

folklorizmus, a népiesség. A *folklorizmus* időben két nagy korszak köré épült: a 19. századi romantikus népiesség időszakához, valamint jelen korunkhoz, *neofolklorizmus* néven.

A folklór jellemzőinek megértése, tudatosítása nagyban segíti a magyar és más szakos tanárjelöltek munkáját. A népköltészeti műfajok sajátosságainak ismerte megfelelő alapot biztosít az irodalmi műfajok mélyebb megértéséhez, összehasonlításához. A szokások, rítusok, hiedelmek működésének megfigyelés segít abban, hogy megismerjük egyén és közösség hagyományosan együttműködésre építő életstratégiájának egyik fontos szegmensét; erősíti a lokális identitást, egyben kaput nyit más népek és nemzetek kultúrájának befogadásra.

Jelen módszertani segédletben a kárpátaljai folklór eredeti, terepen gyűjtött széles tárházát reprezentáltuk: a népszokásokat, ezen belül téli és tavaszi jeles napokat, az emberélet fontosabb fordulót, valamint a munka szokásai közül napjainkig fennmaradt hagyománnyal bírókat; a szövegfolklór tekintetében a népmese és a hiedelemmondák gazdagságát; a néphit és népi vallásossághoz kapcsolódó cselekményeket, hiedelmeket, hiedelemlényeket, rítusokat; a szakrális szövegfolklór keretein belül az archaikus népi imádságokat; valamint a népi kéziratok hagyományokat. A jegyzetben található folklórszövegek nemcsak a szerzők kutatási anyagai, hanem a II. Rákóczi Ferenc Kárpátaljai Magyar Főiskola magyar szakos diákjainak dialektológia és folklór terepgyakorlatok alkalmával lejegyzett szövegei is. A szerkesztés során a szerzők nem a teljességre törekedtek, hanem arra, hogy egy-egy Kárpátalján különösen gazdag, vagy éppen kuriózum jelleggel bíró, még élő, vagy az emlékezetekből előhívott, helyi terepmunka során gyűjtött anyagot mutassanak be.

A folklórszövegek gazdagsága (az évek alatt összegyűlt anyagnak ez csak egy töredéke) jól szemlélteti, hogy a folklórkutatások kora még nem járt le, bár sokan emlegetik a 24. órát. Tény azonban, hogy a 20. század második felében a kutatott közösségek életében felbomlott a hagyományos életvitel: gazdasági, társadalmi, politikai és kulturális téren óriási változások történtek. Rövid idő leforgása alatt eltűnt az életnek az évszázados hagyományok alapján kimunkált természetesnek, otthonosnak, érthetőnek tűnő rendje. A változás azonban társadalmi szükségszerűség, amelyre a legelzártabb kisközösségek is kénytelenek reagálni valamilyen szinten. Kárpátalja esetében azonban kényszermodernizáció zajlott le egy óriásbirodalom, a Szovjetunió kötelékében. A túlélési stratégiájukat még ki sem alakított hagyományos közösségek átértékelték a múlt eltörlésére irányuló erőszakos rombolást: *málenkij robotot*, *kollektivizálást*, *Dombászt*, ideológiai nyomást, vallásüldözést. Rohanómenetben komplex gazdasági és kulturális kódváltásra ítéltettek. Felülírták ünnepeiket, rítusaikat, melyek a keresztény kultúrkörből eredve jellemzően szakrális ünnepek voltak s egyben

évszázadokig az egyéni és a közösségi identitás alapját szolgáltatták. A „régvi világ” eltörlése a haladás fals jelszavával felcímkézve az élet minden területére kiterjedt. Az itt élők rövid idő alatt elvesztették addigi sokszor szűkös, de biztosnak hitt anyagi javaik nagy részét, magángazdaságon alapuló életvitelük megszűnt. A kommunizmus okozta erőszakos modernizáció olyan nagymérvű gazdasági és kulturális koherencia-sértést okozott, hogy az érintett közösségek megroppantak: lélekben, testben, anyagiakban egyaránt. De bizonyos idő elteltével, aki nem halt bele, azt vitte tovább a kulturálisan kódolt élni akarás: az ösztön. A beindult rugalmas túlélési stratégia folyamatában mentették, ami még menthető. Amire a közösségnek valóban szüksége volt, s ami az új ideológiát sem sértette látványosan. E keretekben éltek tovább vallási ünnepek és rítusok, az archaikus szövegek: mesék, mondák, igaz történetek, imádságok stb.

A két világ, hivatalos és lokális, értékrendje között nagy volt a különbség, de kialakult az egymás mellett létezés. A központi állami vezetés nem értékelt a tiszta forrásból eredő alkotásokat, kialakította a saját műnépi, nem ritkán ideológiai töltettel rendelkező szövegeit, dallamait, táncait, ünnepeit. A közösségek túlélési ösztönrel megtanulták ugyan az újat, az idegent is, de amikor éppen alkalom adódott rá, előkerült a „saját”, s betöltötte évszázados funkcióját. Elhangzott a mese a közös gazdaság (*kolhoz*) munkálatainál: kukoricahántáskor, dohánysimítóban, kapálás vagy szénagyűjtés idején a déli pihenéskor; vasárnap délután a *lócán*; mesélt a nagyszülő az unokának *paszulybontás*, *po kró crongyolás* stb. közben; ha a kisgyermek éjszaka sírt, másnap a szomszédasszony készített neki szenes vizet; a gyermeket, megtanították imádkozni, legfeljebb ráparancsoltak, hogy az iskolában ne dicsekedjen vele.

A rendszerváltás és az azt követő társadalmi, politikai változások már a modernitás jegyében történtek. Igaz, anyagi téren nem sikerült a Nyugathoz felzárkózni, a szellemi, ideológiai reformokat, amelyek sajátos utat jártak be e vidéken, már nem állíhatta meg semmi.

A kommunikációs csatornák fejlődésével a haladás, a változás eljutott a legeldugottabb falu legkisebb szegletébe is. Napjainkban, az internet korában semmi nem akadályozza meg az újítás beszivárgását. A modern életvitel létkönnyebbítő eszközei mellett sokszor ott találjuk a lehetőségek adta torzulást is. A gazdasági, életvitelbeli, értékrendbeli változások Kárpátalján is törvényszerűen módosították a hagyományos szellemi kultúrát. Az új, a megváltozott hagyomány nem jelentette a régi gyökerestől való elpusztítását. A paraszti közösségekben a hasznavehetetlen tárgyakat csak ritka esetben dobják ki. Megpróbálják újrahaznosítani. A használhatatlan szemét túl nagy luxus egy szegény társadalomban. Itt megszólják, kiközösítik a „*préda*” magatartást. Inkább az átalakítás, a „*valamire még jó lesz*”

elv az uralkodó. Így van ez a szellemi tőkével is. Ösztönösen abból indulnak ki, hogy a meglévő szövegek, motívumok, szerkezeti egységek, üzenetek és mondanivalók, cselekmények, ha eddig jól reagáltak az élet dolgaira, évszázadokig segítettek a túlélésben, beilleszthetők az új szituációkba is. E gondolatmenetet követve elmondhatjuk azt is: ami élő, az változik. Az örökös pesszimisták úgy gondolják, megszűntek a közösségi alkalmak, ahol ezek a szövegek valaha elhangzottak, de ha mégis összejönnek a barátok, rokonok, ismerősök, nincs már igény az élőszóbeli szórakoztatásra. Gépzenét bömböltetnek a multságokon, TV-t néznek a családi összejöveteleken, de még a közös munkaalkalmak, *kalákamunkák* idején is sietős a résztvevők útja. A televízió, az internet korában nem mesélnek egymásnak az emberek, hanem szívesebben néznek sorozatokat – mondják a szkeptikusok. Mindennek van valóságalapja. Mégsem kell megijedni, van még a folkloristának mit kutatnia! El kell fogadnunk, hogy napjainkban a történetmondók szövegrepertoárját vizsgálva nagyrészt kommunikációs emlékezetéről beszélhetünk, amelyben a saját élettörténet történeti tapasztalatainak jut nagy szerep, de egyes narratíváknál megtalálható a kulturális emlékezetből merített szövegrepertoár is. Egyre kevesebb számú tündérmesét találunk, de annál több tréfás történetet, melyben bár sokszor napjainkhoz igazított a sztori, a motívumok autentikusak. A gonosz képében egyes történetekben nem az ördög és a földesúr jelenik meg, hanem a párttitkár vagy a kolhozelnök, (hiszen ez még élő történelem), de legújabbán a maffiózó is elnyeri méltó büntetését; szent Péter nem krajcárért, hanem *kopekért*, *hrivenyért* lusta lehajolni. A nagyotmondó történetek hiperbolái a 20. század elején Amerikában játszódnak, néhány évtizeddel később ugyanez a motívum az oroszországi vendégmunkásnál köszön vissza. A falucsúfolók már nem hetivásárok alkalmával hangzanak el, hanem facebookon is megjelennek, ott évődnek egymással a szomszédos falvak lakói. A Rózsafüzér Társulatok asszonyai nem papírlapocskákra írva cserélik a titkot, hanem akár telefonon is. A lakodalmakat már nem a családi porták udvarain felállított sátrokban, inkább éttermekben tartják, de a vőfély, az általa mondott rigmusok szerepe még mindig nagyon fontos. A folklórkutatónak tehát csak nyitott szemmel és füllel kell járnia, és természetesen minden esetben szükség van dokumentálásra! Napjaink technikai vívmányai a hang- és képanyag felvételét nagyban megkönnyítik.

A jegyzet célja, hogy tudatosítsa a magyar szakos hallgatókban, hogy vidékünk, a jelenlegi Kárpátalja különösen gazdag hagyományos szellemi kultúrával rendelkezik. Olyan kultúrával, amely több nép és nemzet, számos történelmi vallás évszázados együttélésének kontaktzónájában formálódott – ebből kifolyólag, az egyetemes magyar szellemi hagyománynak különleges, színes, rendkívül változatos szegmensét alkotja. Mindez

büszkeséggel kell, hogy eltöltse diákjainkat. Reményeink szerint, a módszertani segédlet hozzájárul majd ahhoz, hogy hallgatóink a kárpátaljai társadalom hagyományos szellemi kultúrájának értő, értékelő, kutatásában aktívan részt vevő tagjai legyenek.

A szerzők

A népszokások

A hagyományos közösségekben fontos szerepe van annak, hogy az élet dolgai szimbolikus rendben működjenek. Minden kultúra kialakítja a jelképek sajátos értelmezését, jelentéseit, értékrendjét. A népszokások alkotják a kultúra nagyon gondosan strukturált, szimbolikus részét, rendet, identitást, értelmet, egyensúlyállapotot eredményezve az egyén és a közösség számára. Ezzel magyarázható, hogy minden ember szokása, cselekedete csak a saját kultúráján belül értelmezhető.¹

A népszokások az emberi élet minden szegmensére hatnak: viselkedés- és gondolkodásszabályozó erővel bírnak. A szokások a közösségek életében hosszú időn át alakulnak ki. Az egyén, amely a közösség tagja, alkalmazkodik a kialakult szokásokhoz, elfogadja, működteti és tovább örökíti az elkövetkező nemzedékek számára.

A népszokások cselekvésekben és tevékenységekben nyilvánulnak meg, amelyek rendszeres időközönként ismétlődnek. Azzal, hogy kiszámítható, biztos helyzetet teremtenek, erősítik az egyén biztonságérzetét, jövőbe vetet hitét, közösséghez tartozásának élményét.

Népszokásainkra jellemző volt, hogy egymást kiegészítve jelentek meg a prózai vagy énekelt szövegek, különféle mozgási elemek, hangok, az adott szokáshoz kapcsolódó, mágikus szereppel bíró ételek stb. Napjainkban ez a szinkretizmus már kevésbé van jelen.

Az európai kultúrkörben, mivel évszázadokig nagyrészt agrárközösségekről volt szó, a szokások nagy szerepet játszottak az idő tagolásában is. Lezártak vagy elkezdtek egy-egy munkafázist.

*A népszokás tágabb értelemben minden olyan szokás: „amely szabályozza a parasztság életét, a munkát, a társadalmi érintkezést, a környezetről való gondoskodást, a hétköznapi és az ünnepek egész rendszerét, tartalmát. A népszokás a közösség által közvetített és elfogadott viselkedési minta, életmód. Szűkebb értelemben a népszokások az ünnepekhez kapcsolódó szokásokat jelentik.*²

A népszokások főbb csoportjai a következők

1. Naptári ünnepek, jeles napok (pl. karácsony, húsvét, pünkösd,);
2. A gazdasági élet ünnepei (pl. aratás, szüret, fonó, lekvárfőzés);
3. Az emberi élet ünnepei (pl. keresztelő, lakodalom, temetés)
4. Emlékünnepek (pl. fogadott ünnepek, politikai ünnepek)

---

¹ Lásd: Eliade 2009.

²Tátrai – Karácsony 1997.

1.Naptári ünnepek, jeles napok

Az emberiség történetében kialakult minden kultúrára jellemzője, hogy nagyon fontos szerepe van az együtt megélt ünnepeknek, a hozzájuk szorosan kapcsolódó szokásoknak és rítusoknak. A közösség stabilitása, működőképessége függ attól, hogy a hagyományozott minták érvényesülnek-e vagy sem. Addig van közösség és szokás, amíg vannak közös alkalmak, amelyek erősítik a lokális identitást, az adott csoport összetartozását térben és időben.

A legősibb időktől kezdve az ember megfigyelte az év kozmikus változásait, számon tartotta azokat (pl. évszakváltás, égitestek mozgása). Ezek a fordulatok jelentik az ünnepek rendszerének alapját minden kultúrában, például egy-egy évfordulót a naptári év változása határozza meg.

Az ünnepek segítettek strukturálni az időt, hiszen az ünnep a köznapok sorából kiemelkedő, kitüntetett időtartam, esemény, mely általában szertartásos együttléte kisebb (pl. család) vagy nagyobb (pl. törzs, falu, állam) embercsoportnak.

A hagyományos ünnepek között kétféle ünnep létezik: az úgynevezett átmeneti rítushoz és az évkörhöz kapcsolódó. Az átmeneti rítusokhoz hasonlóan, amelyeket életében csak egyszer él át főszereplőként az ember, az évkör szertartásai is – mint részben az egész – az élet folyamatát segítik végigvezérelni.

Az ünneplő ember vállalja a múltat és a jövőt, elfogadva az időnek ember előtt rejtett mélyebb dimenzióit. Azáltal, hogy egy pillanatra kiemeli az embert a múltó idő hétköznapi időstruktúrájából, megszünteti azt, és ez által saját időstruktúrát teremt. A mindennapok kötelességeinek terheitől megszabadulva kilép az itt és most korláta közül.³

Az ünnep olyan összetett társadalmi jelenség, amelynek formai jellemzése egyetlen kategória keretében sem valósítható meg. Az ünnepek tartalma általában a közvetlen tapasztaláson kívül, a mindennapi gondolkodás körén kívüli tartományokban fogalmazódik meg.⁴

Az ünnep átélését segítik a különböző időbeli fázisok. Az előkészületi fázis akár több hetes is lehet, pl.: karácsony előtti advent, húsvét előtti nagyböjt. Ilyenkor az ünnepvárók fizikailag megtisztítják használati tereiket, de lelkileg is tisztuláson mennek keresztül: pl.: böjtölnek, tartózkodnak a mulatozástól, gyakrabban imádkoznak, járnak templomba stb. Maga az ünnep az eredeti mivoltában legtöbbször nyilvánosan, a közösség előtt, a kijelölt, rátermett, belenevelődött egyének szervezésében zajlott. Az ünnep folyamán a profán tér és idő szakrális

---

³ Barna 2004: 162.

⁴ Küllös 2005:126.

térré és idővé válik. Az ünnepidőben zajló cselekmények, az akkor fogyasztott ételek, viselt ruhák kiemelkednek a hétköznapiságból, különlegesek, ünnepek. A cselekmények és attribútumok még a 21. században is megőriztek valamit mágikus eredetükből: nem szabad hétköznapi munkát végezni (mosni, kapálni, falat rakni stb.), mert bajt okoz; karácsonykor mákot, diót kell fogyasztani, mert az gazdagságot hoz a ház lakóira. stb. Az ünnep utolsó fázisa, lezárása az ünnep vége.

A kárpátaljai magyar kisebbség hagyományos történelmében az ünnepek, a rítusok a 20. század második feléig a hagyományos keresztény európai kultúrába ágyazva jelennek meg. Ennek megfelelően ünnepek tekintették az egyházi év és a nemzeti ünnepeket, az emberélet jelentős fordulót, a mezőgazdasági munkaünnepeket, s voltak saját fogadott ünnepek.

1945-től e kisebbség azonban olyan helyzetbe került, hogy az évszázadok alatt kialakított és a közösségi tudatba „beágyazott”, jól működő rítusait hivatalosan megpróbálták megszüntetni, s helyettük teljesen újakat tettek kötelezővé. Az erőszakos beavatkozás szinte teljes kulturális kódváltást követelt. A drasztikus ünnep- és rítusváltást követelő felsőbb utasításokra a közösségek gyors túlélési stratégiát alakítottak ki. Az ideológia által tiltott vallási és magyar nemzeti ünnepek például a kisközösségek, a családok zárt, „titkos” tereibe szorultak. A több évtizedig tartó kommunista hatalmi tiltás eredménye az lett, hogy a rendszerváltás utáni „szabadság” már nem tudta minden esetben visszaállítani a tiltás előtti állapotot több tényező együtthatása miatt. Az egyik ilyen befolyásoló tényező, amikor a közösség számára teljesen idegen ünnepek is meghonosodtak és rögzültek a vidéken. Ilyen ünnepek pl.: a szilveszter előtt szervezett télapóünnepségek, amelyeknek elengedhetetlen alakja volt a Hópelyhecske (Sznyehurocska); november 7., a „nagy októberi szocialista forradalom” ünnepe; február 23., a szovjet hadsereg napja; május 1., a munka ünnepe; március 8., nemzetközi nőnap; május 9., a győzelem napja. stb. Ezeknek az ünnepeknek sem múltja, sem gyökere nem volt, illetve a kárpátaljai őslakosságot sok esetben olyan negatív eseményekre emlékeztette, amelyhez egyáltalán nem illett az ünneplés. A rendszerváltás utáni Ukrajnában újabb, az ukrán államisághoz kapcsolható ünnepekkel bővítették a palettát, a szovjet időben kötelezőket vagy átértelmezve, vagy teljesen törölve pl: a Télapó a Hópelyhecskével már nem hozhat ajándékot a gyerekeknek, csak a Mikulás; a szovjet hadsereg napját is eltörölték, helyette az ukrán kozákság és a haza védőinek napját ünneplik október 14-én.

A rendszerváltást követően a vidék magyarsága azonban a vallási ünnepek tekintetében hamar visszaállította az „oroszok előtti” állapotot. Főként a karácsony, húsvét, pünkösd, a templombúcsúk, mindenszentek, reformáció stb. megünneplését.

Az alábbiakban az ünnepi szokások közül a téli és a tavaszi ünnepkör kárpátaljai hagyományaiból adunk ízelítőt.

Téli ünnepkör

„A karácsonyi ünnepkör az adventtal kezdődik, mely az András naphoz (nov. 30.) legközelebb eső vasárnap. Néhol harangszóval jelezték, ettől kezdve tilos volt minden hangos, zenés szórakozás. A lányok és az asszonyok fekete, de legalábbis sötét színű ruhában jártak templomba.”⁵

A téli ünnepkör Kárpátalján is advent beálltával kezdődik, s farsang végéig tart. A római és görög- katolikusok az adventi időszakban igyekeznek betartani az ételtilalmat, a református vallású hívekkel egyetemben tartózkodnak a zajos vidámságtól, mulatozástól, még a 21. században sem tartanak lakodalmat, bálakat. A várakozás időszakában bővül a szakrális tevékenységek ideje: imádkozás, templomba járás, vallásos, főként kántáló énekek éneklése stb. Az ünnepkör első jeles napja András nap (november 30.), mely hagyományosan a disznóvágások kezdete (1. kép). A jeles esemény fénypontja az esti disznótor volt. Salánkon (2. kép), Nagyberegen, Dercenben, Visken a disznótorozó családnál túllból, vagy csipkéből az arcot is takaró lepellel borított *bozsenkák*, *farsangosok* jelentek meg ilyenkor. A népi alakoskodók némán hajlongva táncot imitáltak, s hosszú botjukat a gazda és a gazdasszony elé tartva kértek egy szál hurkát és egy pohár bort. A bort a vékony túllön keresztül itták meg, a hurkát elrejtették a tarisznyájukba.

---

⁵ Balassa – Ortutay 1980: 616.

1. kép: Disznóvágás a Kész család portáján. Kész Géza fotója.

2. kép: *Bozsenkák* a 2000-es évek elején. Fotó: Kész Gergely, Salánk. Forrás: Facebook.

Számos jeles névnap (András, Ferenc, Erzsébet, Katalin, Borbála stb.), a téli ünnepkör időszakára esett, így a névnaposok köszöntése sem maradt el a közösségekben. A születésnap a múltban kevésbé kiemelt ünnepnek számított.

Az alábbi névnapköszöntőt Salánkon ismerték:

Névnapköszöntő

Elmondta Kenéz Anna, görög katolikus. Lejegyezte: Kész Réka, Salánk, 2012.

Ime az ég finnyességéből angyal szállt a földre le
Kisugárzott két szeméből tiszta fehér köntösse
Felderült a hajnal piros új sugara
Eljött szent Katalinnak (vagy más név) a neve napjára
Kötök oly koszorút Katalin fejére,
Tudom, hogy a nem lesz hatvan vármegyébe.
Írja fel az isten maga szent könyvébe,
Bárány életés pecsétés levelébe.
Tudom Kató, hogy örülsz,
Mert a neved napja felderült,
Húzd ki hát a hordó csapját,
Igyuk meg a neved napját.

Napjainkig fennmaradt Sárosorosziban a *muzsákolás*, amely szintén névnapköszöntő hagyomány. A legények, nős férfiak köszöntik énekelt rigmussal és verssel a névnapjukat ünneplőket. A névnapköszöntés másik módja a hamuval megtöltött cserépedény földhöz csapása az ünnepelelt udvarán. A dél-ugocsbai Szőlősgyulán napjainkig él *csereptörés* a hagyománya.

A muzsákolás szövege

Lejegyezte: Csurman-Puskás Anikó, elmondta Csurman Ilona és Csurman Ferenc, Sárosoroszi, 2020.

Egy személy kezdi az éneket:

Megjöttek a muzsák, neved tiszteletére.

Mindenki egyszerre: ére (a sorok utolsó szavát a többiek folyamatosan megismétlik)

Éjjel is, nappal is kedvére

Mind: kedvére

Kedvére mulasson,

Alig várja, köszöntse.
Mind: öntse
Öntse az Úr Isten bétöltse!
Mind: bétöltse
Töltse bé szívedet
Mennyei áldásokkal!
Mind: sokkal
Sokkal koronázzon, sok jókkal,
Sok jókkal!
Jókkal koronázzon,
Jókat láss mindenképpen!
Mind: éppen
Juss egeknek egébe,
Isten tiszteletére!

Az utolsó versszakot együtt éneklük:

No, ím sereg ím jó estét, köszöntésedre,
Mi mindnyájan megérkeztünk tiszteletedre.
Nohát, örülj, könnyed töröld,
Mosd le szemedről!
Keserűség, szomorúság, szálljon szívedről,
Mivel neved napjára, szíved vágyórájára,
Egészségben, békességben virrad holnapra.
Akár tél van, akár nyár,
Kantus a bundába jár.
Kantus alatt réz a pendely,
Csak az a nagy kár.

A Mikulás napja a 4. században a kis-ázsiai Múra városában élt szent püspök emlékének szentelt nap. Jótéteményeiről szóló legendák Európa szerte régen ismertek. „*A Miklós-nap (dec. 6.) megünneplése fiatalabb népszokásaink közé tartozik. Így a gyermekek megajándékozása a magyar falvakban csak az utóbbi évszázadban kezdett terjedni. Az alakoskodásokat is nyugatról vettük át, ezek azonban az ajándékozásnál régebbieknek látszanak.*”⁶

A Miklós-napi ajándékozást a szent legendájával hozzák összefüggésbe. Kárpátalján a Mikulásnak az éjjel titokban ajándékot hozó alakja él még napjainkban is. Ilyenkor a gyerekek a gondosan kitisztított csizmáikat kiteszik az ablakba, hogy éjjel abba tegye a

---

⁶ Balassa – Ortutay 1980: 616.

Mikulás az ajándékot. Van, amikor az ajándékot Mikulás-alakoskodó (olykor kísérőkkal, például krampuszokkal) személyesen adja át (3. kép).

3. kép: Mikulás és krampuszok ajándékot adnak.
Fotó: Kész Barnabás, Salánk, 2000-es évek eleje.

A több évtizedes kommunista tiltás, a törvényszerű változások ellenére Kárpátalján a 21. századig megmaradtak a karácsony ünnepét övező szokáshagyományok értékes szegmensei. A katolikusok éjfélig böjtöltek, így a karácsonyi vacsora is böjtös volt. A görög katolikusok ragaszkodtak a 12 féle ételhez a karácsonyi asztalon, ezt pedig csak az éjféli szentmise után volt szabad elfogyasztani. Elmaradhatatlan ilyenkor a menüből a gombás, olajos töltött káposzta, gombaleves, halas ételek, különféle tojásmentes tésztából készült derelyék (túrós, káposztás, krumplis), a egyes családoknál a bobajka. Még a gyermekek is megtartották az ételtilalmat. A salánki Kenéz Anna szerint: *„Akkor nem ettünk miséjig, éjféli miséjig. Míg ki nem jöttünk a misérű, hijába puják vótunk. Nem, semmi evés nem vót. Nem. Hanem csak misérű jöttünk ki és akkor ettünk csak. Mer akkor aszt monták, ha eszünk, akkor az angyal, az őrangyalunk nem tud áldozni.”* (Lejegyezte Kész Margit 2009.) Az evéstilalom megszegése a keresztény kultúrkörben nagyon népszerű az őrangyal szent áldozattól való elvonását vetíti előre. Maga a tény, hogy az őrangyal a halandó emberhez hasonlóan ugyanolyan egyházi dogmák által előírt cselekedetre van kötelezve, mint a bűnbocsánat elnyerését szolgáló oltáriszentség magához vétele, azt bizonyítja, hogy a néphitképzés szerint a hiedelemalakok a természetfölöttiség mellett a valós élet eseményeit is az emberhez

hasonló módon élük meg. Vagyis a szakrális és a profán szinkronban működhetőségének vagyunk tanúi. Amint az előbbi példa is mutatja, a szakrális ünnepeket a hivatalos egyház által előírt szabályok betartása mellett átszövik a néphit elemei. A karácsonyt ünnepi rítusaihoz is hozzátartozik a hivatalos egyházi előírások mellett az archaikus, a keresztény egyház által nem szakralizált cselekmények is. Ilyen hiedelmek pl: Kárpátalja szerte ismert hiedelem, hogy karácsony este bőségesen el kell látni az állatokat, mert, ha éhen maradnak, éjfélkor megszólalnak és panaszkodnak egymásnak a gondatlan gazdára; Ugocsában az emlékezetekben még él a hiedelem, mely szerint szentestére a tyúkokat hordó abroncsából kell etetne, hogy egész évben szét ne széledjenek.

A településeken ugyan már nem jellemző az, hogy szinte minden porta udvarán kántálnak, de a családok, baráti társaságok még „megkántálják” egymást. Napjainkban a kántálás alkalmával elhangzó énekek között találkozhatunk régebbi és modern karácsonyi énekekkel egyaránt (4. kép)

4. kép: Gyakori, hogy a ruszin kántálók a magyar falvakat is felkeresik énekükkel, köszöntésükkel.
Fotó: Kész Réka, Salánk, 2015. dec. 24.

Ízelítőül néhány jellegzetes, magyar nyelvű kántáló ének:

Bújdosik Mária kezdetű, többnyire a katolikusok körében ismert karácsonyi népi vallásos, kántáló ének (ballada), amely variációiban Kárpátalja több vidékén is él. Az alább közölt szöveget a salánki Dracsku Elza énekelte el (lejegyezte: Kész Margit):

Bújdosik Mária sűrű siralmában,
Keresi nyughelyét, sehol se találja.

Szent József s Mária nagy útra indultak,
Jeruzsálemben ők szállást nem találtak.
Látják Szűz Mária szülő állapotát,

Menj el Szűz Mária, nem adhatunk szállást.

Sírt a Szűz Mária szíve fájdalmába,
Hol lesz a szállása, a zord éjszakába'.
Közeleg az idő, a szülés órája,
Hol fog megszületni a világ megváltója.

Bemegyén Mária egy kovács lakásba,
Kérvén ottan szállást csak egy éjszakára.
Hallod-e te kovács, könyörülj meg rajtam,
Adjál nekem szállást, nagyon elfáradtam.

Nem adhatok szállást, mert most vendégem van,
Az én szép szobáim mind elfoglalva van.
Volt a kovácsnak egy vak, kezetlen lánya,
Máriának mondja menj az istállóba!

Nem messze ide van egy rongyos istálló,
Betlehemi útban ott meg is nyughatól.
A kovácsnak lánya róla gondoskodik,
Jól tudom magamról, ápolása jól esik.

El is ment Mária rongyos istállóba,
Megszülte Szent Fiát, szénán a jászolba.
Barmok leheltek rá a rideg éjszakában,
Mária könnyei hulltak Jézuskára.

Oda ment a kovács, gazdag kovács lánya,
Rongyos istállóban Máriát találja.
Mondja szűz Mária a nyomorék lánynak,
Hajolj le te leány, vedd föl Szent Fiamat!

Lehajolnék hozzá, fájdalom nem látom,
Nincs kezem szent fíjad, fölvenni nem tudom.
De lehajolt a lány kinyíltak szemei,
Kinyúltak kezei Jézuskát fölvenni.

Ó csodák csodája a kovács vak lánya,
Kinyújtván két kezét Mária szavára.
Lehajolt Jézusért, lett szeme világa,
Tündöklött kezében a világ megváltója.

Hazatért a leány, vígan, nagy örömmel,
Kisjézust láthattá megjött szeme fényre.

Így szólítja atyját és az édesanyját,
Látták a szemeim ártatlan Jézuskát.

Úgy van kedves atyám, te nagy gazdag kovács,
A Szűz Máriának, mért nem adtál szállást!
Jaj ha tudtam volna, a legszebb szobámba,
Adtam volna szállást néki éjszakára!

Inkább én feküdtem volna istállóba,
Nem hogy Szűz Mária, s ártatlan Jézuska.
Ó Szűz Mária tett olyan nagy csodát,
S meggyógyította ja kovács vak leányát.

Szentháromság Isten adja és engedje,
Áldassék közöttünk a drága szent neve
Dicsértessék tőlünk az Úr Jézus neve.
Imádság szent béke szálljon nemzetünkre,
Zengjük hát mindnyájan egy szóval, lélekkel
Dicsértessék Jézus, mindörökké, ammen!

A „Szent karácsony este van” kezdetű, a reformátusok körében a 20. században elterjedt egyházi ének szövegét a köztudat az egykori salánki lelkipásztor, Horkay Lajos alkotásának véli.

Szent Karácsony este van, égi angyal zengi.
A kis Jézus földre szállt, ne sírjon ma senki!
Örömet visz merre jár, minden kicsiny házba.
Szeretet és béke száll mindenütt nyomában.
Reátok is testvérim, szálljon égi béke,
A ti boldogságtoknak sose legyen vége!
Reátok is testvérim, szálljon égi béke,
A ti boldogságtoknak sose legyen vége!

A roma lakosság szintén jár kántálni adománygyűjtő céllal. Egyik jellegzetes, Kárpátalján csupán a roma közösségben fennmaradó kántálási szövege a „*Jövel Uram, Jövel egy hivatalodra*” kezdetű ének (lejegyezte: Kész Réka, Salánk, 2015.):

Jövel Uram, jövel.
egy hivatalodra,
hogy dicsértessék meg
a te szent nevedet.
Nyittal van, nyittal van
mennyeknek ajtója,

ajtó mellett vagyon
egy aranyos karszék.
Abban emelkedik, asszonyunk Mária.
Mária, Mária,
Istennek szent anyja.

A karácsony kapcsán mindenképpen ki kell emelnünk a Kárpátalján még a 21. században is élő, bár azért már itt is visszaszorulóban lévő, betlehemezés hagyományát (5. kép).

A betlehemesnek több táji típusa alakult ki.

1. A dunántúli típus, melynek szereplői rendszerint csak a pásztorok, néha angyal (ok) is. A pásztorjáték szerkezete a következő: beköszöntő; tréfálgatás az öreg pásztorral; adománygyűjtés. A szereplők gyakran antikizáló neveket viselnek, például a Titeris, Muksus a két pásztor, a harmadik, az öreg neve Koredó. Rajtuk kívül még egy szereplője van a betlehemesnek: az angyal.
2. A felföldi típusban az angyalokon, a fiatal pásztorokon kívül az öreg (Gubó, Jakab, Kubó, Kecskés) szerepel. Szerkezete: beköszöntő; tréfálgatás az öreg pásztorral; a pásztorok indulása Betlehembe; az ajándékatadás. Gyakori része a születéstörténet felolvasása vagy elmondása a Bibliából, valamint a pásztorok ajándékainak liturgikus módon történő felajánlása.
3. Az alföldi, felső-tiszai típusban az angyalokon, pásztorokon kívül a betyár vagy huszár és Heródes is szerepelhet. Jellemző cselekményrészlete a kérkedő és fenyegető szavak kíséretében történő perselyezés. Szerkezete: beköszöntés; betyár jelenet; néha Heródes jelenet; tréfálgatás az öreg pásztorral; adománygyűjtés.
4. Az erdélyi típusú betlehemes hosszabb lélegzetű, misztériumszerű, liturgikus és epikus elemekkel átszőtt 12-20 szereplős játék. Rendszerint elő- és utójátéka is van, előadása különösen nagy előkészületet, betanulást igényelt. Legarchaikusabb jelenetei a 17.-18. századig vezethetők vissza. Az angyalokon, pásztorok kívül szerepelhet Szűz Mária, Szent József, futár, király. Jellemző jelenete a szálláskeresés. Érdekessége, hogy a pásztorok állatálcot is viselhetnek. Általában felnőtt férfiak, legények játszották, akik a játékot kellő komolysággal, liturgikus szolgálat igényével adták elő.

Kárpátalján a betlehemes játékok szinte minden típusa megtalálható itt. A Nagyszőlősi-, a Beregszászi- és az Ungvári járásban a pásztorjáték (6., 7. kép) és a

bábtáncoltató betlehemes (8., 9. kép), Mezőgecse, Csepe, Nevetlenfalu, Eszeny stb.); a Felső-Tisza-vidéken az archaikus, középkori játékformát megőrző Heródes-játék (10. kép) (Gyertyánliget) és a csillagforgatás (Mezővári, Csoma, Nevetlenfalu, Csepe (11. kép). A bábtáncoltató betlehemes és a Heródes-játék rendkívül értékes hagyomány, a néprajztudomány a kihalófélben lévő műfajok között tartja számon.

5. kép: Házról-házra járó betlehemező csoport. Fotó: Molnár Sándor, Kisbégány, 2015.

6. kép: Betlehemező fiúk: az Öreg, pásztor és két angyal. Fotó: Kész Réka, Salánk, 2019.

7. kép: Karácsfalvai betlehemező csoport. Fotó: Bota Sándor, Bota Júlia, 2016 karácsonya.

8. kép: Tiszacsomai bábtáncoltató betlehemező csoport.
Fotó: Kész Réka, ungvári szabadtéri néprajzi múzeum, 2020.

9. kép: Bábok a tiszacsomai bábtáncoltató betlehemesben.
Fotó: Kész Réka, 2018.

10. kép: Heródes-játékot előadó gyertyánligeti ruszin csoport.
Fotó: Kész Réka, ungvári szabadtéri néprajzi múzeum, 2020.

11. kép: Tiszacsomai csillagforgató csoport 2020. dec. 25-én. Forrás: Csomai Kultúrház Facebook oldala:
https://m.facebook.com/story.php?story_fbid=1708440692669769&id=100005115640569
(letöltés: 2021. jan. 6.)

A bábtáncoltató abban különbözik a szélesebb körben ismert pásztorjátéktól, hogy itt az angyalokon, pásztorok és a központi Öreg alakján kívül a bábtáncoltató és bábfigurái is szerepet kapnak. Először bábfiguráival követi az élő szereplők játékát, majd Heródest alakító bábuja által játssza el a bibliai kegyetlen uralkodó szerepét: *"Én vagyok Heródes, Heródes a Zsidók királya. Nálam nagyobb urat nem is találhattok, és még az ördögtől sem félek!"* mutatkozik be a Tiszacsomán is ismert szövegben. Heródes király a bábtáncoltatóban csúfos véget ér: elragadja a halál.

A Tiszacsomai betlehemes játék menete:

Adatközlő: Reskó-Papp Angéla, görög katolikus, Tiszacsoma. Lejegyezte Pösze Gergely 2015.

Angyal:

Jó estét nagy urak békesség veletek égi követ vagyok, örömet hirdetek, Dávid városában kis Jézus született menjetek hát ti is őt dicsőítsétek. Krisztus nevében szabad a Betlehem? Glória.

Ének:

Őrzi juhász csordáját és az egész juh nyáját, serkenj fel mély álmodból minden juhász akolból.

I. Pásztor:

Szerencsés jó estét kívánok, áldott legyen e ház ura! Mi pásztorok dicsérjük a Jézust. Hipp-hopp, honnan szedtem-vettem magamat, honnan vonszoltam ide fáradt lábaimat. Míg a betlehemi hegyen jártam-sétáltam, sétálás közben egy öreg vén bakkecskével találkoztam, amitől úgy megrémültem kedves pajtásomat el is veszítettem. No, de sebaj! Egyet füttyentek, másodikat suhintok, ős is megérkezik, gyere be hát pajtás!

II. Pásztor:

Mit akarsz jó pajtás, lám én is itt vagyok. Krisztus születéséről nagy hírt hozok!

I. Pásztor:

Csodálom pajtásom nagy okosságodat, az orrod alatt lévő kongresszusodat! Hát az öreg etykós-petykós Petit hol hagyátok?

II. Pásztor:

Nagy erdőben, nagy mélységben sánta lábát fájlalja, kan farát nem bírja. No, de sebaj! Egyet füttyentek, másodikat suhintok ő is megérkezik. Gyere be hát, Öreg!

I. Öreg:

Hije-huja, de rossz guba, kalapom, bajszom csirgőre-csorgóra, sert, bort, pálinkát innék kedves gazdasszonyom hogyha vóna. Hej amikor én még ilyen ifataros fickó vótam, mint most ti vagytok, juhaimat őrizgettem, kecskéimet eladogattam, s ezt a ringyes-rongyos tetves gubát magamra akasztottam.

I. Pásztor:

Hát a dédapád dédnagyapját hol hagyta?

I. Öreg:

Kinn a kutyák száját nyalogatja, vagy talán a szolgálány derekát szorongatja? Gyere be hát öreg!

II. Öreg:

Bejártam én már Európát, Ázsiát, Afrikát meg Amerikát 99 gyereknek vagyok én az édesapja. Nem vagyok én kóduz, csak kéregető, nincsen nekem tarisznyám, csak egy által vetőm. Kalapom, bajszom csirgőre-csorgóra sert, bort, pálinkát innék kedves gazdasszonyom, hogyha vóna.

Ének:

Ó, szerencsés éjszaka, éjszaka, boldog ez az óra, melyben a de született drága gyémántocská hozta e világra, Ale-ale-luja.

Ének:

Vígan zengjetez citerák! Jézus született! Harsogjatek gyors trombiták, Isten, emberek. Ti udvari szolgálái, juhok barmok pásztori, Nem a tündér e világnak földes urai.

Ének:

Gyerünk, menjünk el köszöntésére botokkal, botokkal. Vigyünk el néki szép ajándékot magunkkal, magunkkal. Az egyik vivén egy juhot, egy juhot, Második tejet, harmadik vaját, Egy sajtot, egy sajtot. Ilyen szegény pásztoroktól elég lészen. Talán még az aranyból is többet ér ez.

I. Pásztor:

Nosza, hát pajtásin, aludják egy órát, senki se szuszogjon, csak vonja meg magát. (Ilyenkor a két öreg lefekszik a betlehem elé)

Ének:

Juhászim, pajtásim, de elaludtatok. Ennél a szép nyájnál egyedül hagyatatok. Juhászság, pásztorság, mezei gazdaság, Ó, de szép gazdaság.

Ének:

(Ekkor már a két öreg feláll) Pásztorok keljünk fel, hamar induljunk el. Betlehembe induljunk, muzsikával ballagjunk. Fogd Jancsi sípodat, te Miska dudádat, én meg furulyámat, ale-ale-luja!

Angyal:

Glória!

I. Pásztor:

Hallod öreg? Angyal szót hallok!

I. Öreg:

Hallom, hallom, hogy a kiskakas a nagyrekeszbe szorult!

Angyal:

Glória!

I. Pásztor:

Hallod öreg? Angyal szót hallok!

I. Öreg:

Hallom, hallom, hogy a nagy kakas a kisrekeszbe szorult!

II. Pásztor:

Gyere öreg Betlehembe?

II. Öreg:

Hová? Hová? Debrecenbe? Sóspercet rágni!

II. Pásztor:

Nem, nem öreg, Betlehembe. Vigyünk a kis Jézuskának egy aranyalmát, hogy törje meg az ördög erős nagy hatalmát!

II. Öreg:

Aha! Most már tudom! El is megyek, viszek a kis Jézusnak egy aranyalmát, hogy törje meg az ördög erős, nagy hatalmát

Angyal:

Üdvözlégys kis Jézus, drága testecskeje, testecskédben rejlő Istensége. Mit adjak ma néked? Fel nem foghatom, csekély az elmém, el nem találhatom. De látom tetteid, te kisededcske, ajándékom léssen lépes mézecske.

Ének:

Mennyből az angyal, lejött hozzátok. Pásztorok, pásztorok. Hogy Betlehembe, sietve, menve. Lássátok, lássátok. Az Isten fia, ki ma született. Jászolban, jászolban. Jászolban fekszik, barmok közt nyugszik. Szent fia, Jézuska.

Heródes:

Én vagyok Heródes, Heródes a zsidók királya. Nálamnál nagyobb urat nem is találhatnátok, még az ördögtől sem félek!

Angyal:

Ne dicsekedj erősségeddel, hagyj fel minden kereskedéseddel, mert te már az enyém vagy!

Ének:

Kedves pajtás mit szundikálsz? Csillag, az ég nem kell lámpás. Tündöklő Betlehem mit jelent ez? Talán a Messiást jelenti ez.

I. Öreg:

Zörgetik a kulcsot, talán pénzt akarnak adni! Tíz, Húsz hrvnyánál alább el sem fogatjuk.

Ének:

Nosza tehát, jó gazda, jó gazda. Bocsáss minket utunkra. Házadra, magadra, szálljon az Isten áldása, Szálljon Isten áldása.

Angyal:

Inter náatusz-pátusz menjünk hát tovább, mert a mi betlehemünket más házban is várják.

A csillagforgatók a betlehemes csoport hírvivői. A 11 és 13 éves gyerekekből álló négyfős csoport (első és második angyal, pásztor, öreg) kora délután indul el a faluban figyelmeztetni a lakosokat a betlehem érkezésére. Előadásuk a betlehemes csoportéhoz képest rövidebb, 6 -7 perc.

Csillagozás menete Tiszacsoma településén:

I. Angyal:

Jó estét nagy urak, ide hallgassanak. Többi barátaim kint a csillaggal vannak. Beszólítanám, őket mer igen megfáztak, Krisztus nevében hírt mondanának. Krisztus nevében teccik a csillag? Glória! (Bejön a II. angyal és a csillagforgató, aki az ének alatt forgatja a csillagot)

Ének:

Pásztorok, pásztorok örvendeznek. Sietnek Jézushoz Betlehembe. Köszöntést mondanak a kisednek, Ki váltságot hozott az embernek. Angyalok szózata

minket is hív. Értse meg ezt tehát minden hű szív. A kisdéd Jézuskát mi is áldjuk, mint a hű pásztorok magasztaljuk.

I. Angyal:

Hát az öreg etykós-petykós Petit hol hagyátok?

II. Angyal:

Nagy erdőben, nagy mélységben sánta lábát fájlalja, kanfarát nem bírja. Na de sebaj egyet füttyentek, kettőt suhintok, s ő is megérkezik. Gyere be hát, öreg!

Öreg:

Merre nyílik ez az ajtó?

II. Angyal:

Sarkára öreg, sarkára.

Öreg:

Hát az én kozmás csizmám orrára.

II. Angyal:

Arra öreg, arra.

Öreg:

Ti csak itt esztek, isztok, dorbézoltok, Vén öreg apátokra már nem is gondoltok. Mindjárt úgy megszabdalom az ingetek gallérját, hogy semmi bajotok sem lesz. Egy kis tinta cseppent a csizmám orrára. Én is megérkeztem karácsony éjszakájára. Tudtam, hogy karácsony lesz, véle álmodtam, Két szál füstölt kolbászt a fogam közzé akasztottam. De mire felébredtem, üres lett a hasam.

II. Angyal:

Tucc-e öreg imádkozni?

Öreg:

Hogyne tudna egy ilyen vén öregember.

II. Angyal:

Mondjad öreg – Atyának...

Öreg:

Ne szaladj fiam a tőgyfának.

II. Angyal:

Mondjad, öreg – Fiúnak...

Öreg:

Fiaim kint a juhokkal vannak.

II. Angyal:

Mondjad, öreg – Szentlélek...

Öreg:

Szentebb az én lelkem mint a tiétek.

II. Angyal:

Mondjad öreg – Ámen.

Öreg:

Hám bekaplak mindnyájatokat.

Ének:

Mennyből az angyal, lejött hozzátok, Pásztorok, pásztorok, hogy Betlehembe, sietve menve, lássátok, lássátok. Az Isten fia, ki ma született, Jászolban, jászolban. Jászolban fekszik, barmok közt nyugszik, Szent fia, a Jézuska.

Öreg:

Zörgetik, a kulcsot talán pénzt akarnak adni, egy két hrvnyánál alább el sem fogatjuk.

Ének:

Nosza tehát, jó gazda, jó gazda. Bocsáss minket utunkra. Házadra, magadra, szálljon az Isten áldása, Szálljon Isten áldása.

Csillagforgató:

Internátusz pátusz. Menjünk hát tovább, mert a mi csillagunkat más házban is várják.

A salánki betlehemes szövege

Lejegyezte Kész Margit, 1995-ben, Salánkon. Adatközlő: Simon Bálint, szül. 1943, református:

I. Angyal:

Boldog karácsonyi ünnepeket kívánok! Befogadják a bábos betlehemet? Dicsőítem Istent, és magukat kérem, hogy engedély nélkül a küszöböt átléptem, nemcsak magam vagyok társaim is, vannak melyek nem minden bokorba, akadnak. Azt kérdik, ki vagyok, és hogy honnan jöttem, angyal vagyok biz én, hazám Betlehem. Betlehemet hoztunk eme ismeretlen helyre oly sok ezer éve. Ha megengedik, még többet is beszélünk, hol született Jézus, mindent elmesélünk. Glória! Édes szent Szűzanya.

Ének:

Kelj fel keresztyén lélek,
A nagy Istenre, kérlek,
Tekints bé a jászolba, jászolba
Úr Jézus fekszik abba,
Betlehemi énekecske
Betlehemi hercegecske
Haj, haj, haj úgy repüljünk, mint a raj
Úgy, úgy, úgy te kis Jézus jól aludj.

II. Angyal:

Hipp hopp, hol szedtem-vettem fáradt lábaimat, amint a Betlehem mezején sétáltam, sétálásom közben egy bakkecskére találtam. Én attól úgy megijedtem, hogy emidébb ugrottam még a Pali pajtásomat is kinn hagytam, de ha egyet füttyentek, kettőt csűrjentelek, mindjárt itt terem (fütty). Gyere be te Pali pajtás!

I. Pásztor:

Istenem, Istenem hogyan kerülhetem én ilyen ismeretlen helyre, miközben igyekeztem Betlehem földjére. Ki viseli gondját apró kis kecskéimnek, hogy a vadak szit ne tipjék őket izról-izre? Hát véle van a pajtás, majd megőrzi a nyáját, csak őrá bízd, kire bízhatod (fütty)! Gyere be te Jani pajtás.

II. Pásztor:

Hopp Pistók, jó estét, lám én is itt vagyok, kint olyan hideg van szinte majd meg fagyok. Derék természetem jól meg tekintsétek, amit a szám beszél, azt is megértsétek, de ne azon csodálkozzatok, hogy milyen kis pörge bajszom van, hanem azon csodálkozzatok, mi történt az éjjeli szálásomon!

II. Angyal:

Mi történt az éjjeli szálásodon?

II. Pásztor:

Amint Betlehem mezején sétáltam, sétálásom közben egy angyalszót halottam. Én attól úgy megijedtem, hogy emidébb ugrottam, még az öregapánkat is kinn hagytam. Fél lábát fájta, kan farát nem bírja, de ha egyet füttyentek, kettőt

csúrjenteK, az öregek módján ő is itt terem. Gyere be te Vén szatyor, jól eltartnak itt sörrel, borral, bárány pecsenyével, hetvenhét rőfös fekete fenével.

Öreg:

Tárará, tárará! Borsos karácsony jó estét kívánok! Fiaim ti csak itt isztok, esztek, az öreg apátokról meg is felejtkeztek?

I. Angyal:

Állj meg te vén szatyor, ne tátsd el a szádat, tán egy pálinkás kulacstól cseppent el a nyálad?

Öreg:

Bizony pajtás, jó vón egy hajtás, mert az öreg bejárta Ázsiát, Afrikát, Amerikát még a salánki Hömlöc alját, meg is tanult mindenféle cineglóriát, mégis attól a kicsi fiútól/ kislánytól kérdezte(m) meg karácsony első napját!

I. Angyal:

Öreg, vótá már Betlehembe?

Öreg:

Hol hol Debrecenbe? Vótam én már vín tehenbe, oszt szaros lett a nyakam csigája.

I. Angyal:

Öreg tudol-e imádkozni?

Öreg:

Tudok, egy kicsit.

I. Angyal:

Na, halljuk!

Öreg:

Ácitus pácitus, lágy cipó meleg hús. Ki kolbász, be kolbász, aztán az Öreg gyomrába egy fél liter lemász.

I. Angyal:

Tudol-e még többet?

Öreg:

Nem fiam, taníts meg.

I. Angyal:

Mondjad öreg – Atyának!

Öreg:

Szaladjak a tölgyfának?

I. Angyal:

Nem, nem öreg, Atyának.

Öreg:

A te ráncos gatyádat.

I. Angyal:

Nem, nem öreg Atyának.

Öreg:

Legyen neked – Atyának.

I. Angyal:

Mondjad öreg, Fiúnak.

Öreg:

Fiaim a réten a juhokkal vannak, ne háborgasd őket!

I. Angyal:

Nem, nem öreg – Fiúnak.

Öreg:

Legyen neked – Fiúnak.

I. Angyal:

Mondjad öreg – Szentlélek.

Öreg:

Szentebb az én lelkem, mint a tiétek, mert én már öreg vagyok.

I. Angyal:

Nem, nem öreg – Szentlélek.

Öreg:

Legyen neked – Szentlélek.

I. Angyal:

Mondjad öreg – Istennek.

Öreg:

István bátyám, adjon 20 hrvnyát pálinkára, had jusson mind az ötünk számára.

I. Angyal:

Nem, nem öreg Istennek.

Öreg:

Legyen neked – Istennek.

I. Angyal:

Mondjad öreg – nevében.

Öreg:

Ne vigyetek engem, megyek én magamtól is.

I. Angyal:

Nem, nem öreg – nevében.

Öreg:

Legyen neked – nevében.

I. Angyal:

Mondjad öreg – ámen.

Öreg:

Állj meg te kis lány ott az ajtóba, mert én nagyon félek, nagyon félek!

I. Angyal:

Nem, nem öreg – ámen.

Öreg:

Legyen neked – ámen.

I. Angyal:

Öreg, mit hoztál a Kisjézuskának?

Öreg:

Nesze, te Kisjézuska, Hoztam neked egy szép piros almát meg egy vörös hagymát, amivel megronthatod az ördögök hatalmát. Juj, de vörösség van odabenn!

I. Angyal:

Ne félj öreg, ne félj! Kisjézuska fekszik ott. Öreg, hány óra?

Öreg:

Három fertály zódre, feküdjünk a földre, mint hatökör bögve, beee.

Ének:

Jámbor juhászim, de elaludtatok,
Ennél a szép nyájnál egyedül hagyatok
Juhászság, pásztorság, mezei tanyaság
Ó de szép nyáj.
Nyájak legelnek fenn a hegyekben,
Nyájak legelnek lenn a völgyekben.
Juhászság, pásztorság, mezei tanyaság
Ó de szép nyáj.

II. Angyal:

Glória!

I. Pásztor:

Hallod, öreg, angyal szól!

Öreg:

Hallom, hallom, hogy a hurka meg a kolbász nem fér a bőrébe, majd elfér az
öreg belső részébe.

II. Angyal:

Glória!

I. Pásztor:

Hallod, öreg, angyal szól!

Öreg:

Hallom, hallom, hogy a kokas beszorult a rekeszbe, nem tud kijönni. Majd
kijön, ha az öreg kiszedi, oszt a levesbe beteszi

II. Angyal:

Glória! Mi vagy te, gomolya?

I. Angyal: (Ének)

Én mennyei angyal vagyok, néktek nagy örömet mondok,
Mert ma született néktek, akit jövendőltettek,
A szénán, a szalmán, oly szép nótát furulyázva
Ale, alleluja, az Isten megáldja.

I. Angyal:

Öreg, vess keresztet!

Öreg:

Meg ennék egy sós perccet.

I. Angyal:

Öreg, vess keresztet!

Öreg:

Keresem, de nem találom.

I. Angyal:

Öreg, vess keresztet!

Öreg:

Mindjárt kiszúrom a szemedet!

Ének:

Pásztori társak keljünk fel, keljünk fel,
Mindnyájan induljunk el.
Siessünk, ne késsünk,
Még az éjjel Betlehembe érhessünk.

Öreg:

Mit pénzelsz te pénzes gazda?
Pénzt vár ez a pénzes buksza,
Mely fából, rézből kifaragott erszény.
Régen oly gazdag volt, de most oly szegény,
Ezért 5-10 ezresek járnak belé.
Társaimnak enni, inni, harapni valót,
Mert igen messziről valók.
Kalapom csörgőre-csorgóra,
Sört is innék, bort is innék, ha vóna,
Legalább egy olyan kis pohárkával,
Mint a csizmám szára,
Szekerembe kereket, poharamba feneket,
Sok tetűt, sok bolhát, hogy jövőre is ölhessünk
Belőle 100 mázsát.

Ének:

Nosza tehát jó gazda, jó gazda,
Bocsáss minket utunkra.
Házadra, nyájadra
Szálljon Isten áldása
Nosza pajtás fogd az ajtót,
Ragadd meg a kilincstartót,
Mars kifelé, mars, mars, mars!

(rossz gazda, rossz gazda)

(dőljön rád a gerenda)

(kontyos bot a hátadra)

Csepei bábtácoltató betlehemes

Lejegyezte: Kalanics Éva, Csepe, 2015. Adatközlő: Hopák Sándor, szül.: 1944.

Szereplők:

2 pásztor, öreg, angyal, 2 juhász, betyár, bábos.

Öltözet:

Angyalok:

Ministránsruha vagy fehér hosszú vászonruha, csizma, fehér vagy ezüst színű süveg csillagokkal, kezükben fából készült kard.

Pásztorok:

Fehér ing, bőgatya, csizma, kalap vagy kucsma, bekecs, tarisznya, pásztorbot.

Öreg:

Fehér ing, bőgatya, csizma, kucsma, guba, tarisznya, pásztorbot. Betlehem templom alakú, két toronnyal.

A játék menete:

Angyal:

Dicsértessék az Úr Jézus Krisztus. Az egész világért Krisztus született, születésnapjára egy ünnepnap rendeltetett. Mi is lejöttünk e házhoz tiszteletet tenni, teccik-e hát minket betlehemmel beengedni?

Ének: (mindenki)

Angyali Glória zeng Betlehem felé,
nagy fényességgel kinyílt az ég.
Szent József tud a felkelésről,
Dávid király megjövendöléséről.
Főpásztorok keressük fel tehát,
Jézust az árva népek óhajtják.

Angyal:

Glória

I. Pásztor:

Hopp estét, jó estét lám én is itt vagyok, kint olyan hideg van, szinte majd megfagyok. Derék termetemet jól meg tekintsétek, amit a szám beszél, azt is megértésétek.

Angyal:

Hát a második Pali pajtást hol hagytad?

I. Pásztor:

Itt vagy-é te pajtás? *(belép a II. Pásztor)* Te vagy-é az a makkfás?

II. Pásztor:

Én vagyok jó pajtás. De bezzeg van károm, megtréfált a farkas, lelkem jó pajtásom. Oda van az éjjel, vezérürüm három.

Betyár: (beront a házba)

Betyár vagyok, betyár, az apám is sem volt más, ostor fityeg bal vállamon, karikás. A múlt éven bementem egy nagyúrnál, perselyemet lecsaptam az asztalára s mondtam: pénzt, mert hanem, megoldom az életét. Az úr megijedt s

teletömte perselyen ezüsttel, arannyal. Így indultam utamra, kimentem a városszéleire, s ott találkoztam átkozott pandúrokkal. Egyet perselyemmel úgy homlokomon csaptam, hogy leesett lováról, én sem érkeztem perselyem után kapni. Egy szép szilaj csikó után felpattanni, kivágtattam Szigetvárra, kitörött a csikóm lába. Így maradtam ingbe, gatyába, mint piros alma a hajába. Tegyenek hát perselyembe, hogyha drága kendeteknek ég, az a két szeme világa!

Angyal:

Glória! Hát az öregapádat hol hagytad?

Öreg:

Hopp Istók, jó estét lám én is itt vagyok. Kint olyan hideg van, hogy majd meg fagyok.

I. Pásztor:

Itt vagy, te vén szatyor, azt hittem meghóttál.

Öreg:

Dehogy, dehogy nem látod, hogy itt vagyok, Pedig már én bejártam Ázsiát, Afrikát, Amerikát. Kitanultam minden filezsófiát. Ha nem hiszed, kérdezd meg öcsémuramtól karácsony éjszakáját.

I. Pásztor:

Tudsz-e, öreg imádkozni?

Öreg:

Tudok fiam.
Lágy cipó, pecsenye, gulyáshús,
két rét kolbász egy kulacs bor lecsusz.

I. Pásztor:

Nem úgy, öreg, nem úgy.

Öreg:

Hát hogy, fiam, taníts meg.

I. Pásztor:

Aci kezed!

Öreg:

Nesze lábom.

I. Pásztor:

Atyának!

Öreg:

Apád hátán fát vágnak.

I. Pásztor:

Fiúnak!

Öreg:

Fiaim a juhokkal vagynak.

I. Pásztor:

Szentlélek!

Öreg:

Jaj de huncut a lelkem.

I. Pásztor:

Istennek!

Öreg:

Jaj de csípnek a tetvek, még a gazdasszonynak is hagynék vagy ezret.

II. Pásztor:

Gyere öreg Betlehembe.

Öreg:

Hova, hova, Debrecenbe? Kemény sósperecet rágni.

II. Pásztor:

Nem öreg, nem Betlehembe.

Öreg:

Juj, de nagy fényességet látok!

II. Pásztor:

Ne félj, öreg, ne félj,
Ott van a kis Jézuska,
Adj neki egy aranyalmát,
Azzal rontsa meg az ördögök hatalmát.

Öreg:

Nesze te kis rézmustra.
Hoztam neked egy vereshagymát,
Ezzel rontsd el az ördögök, nagy hatalmát.

I. Pásztor:

Nosza tehát fiaim, mivel, hogy itt vagyunk,
Itt telepedjünk le, majd felkelünk reggel.
Három fertáj zódre, feküdjünk a földre.

Ének:

Juhászim, pajtásim de elaludtatok,
Ennél a szép nyájnál, egyedül hagyatok.
Juhászság, pásztorság, mezei tanyaság,
Az egész gazdaság.

Angyal:

Glória! Glória!

I. Pásztor:

Hallod, öreg, hallod, angyalszót hallok.

Öreg:

Hallom, hallom, hogy karácsony éjszakáján górék kéne kapálni a kolhoz elnököknek/bírónak. Káposzta rotyog a fazékban, pálinka hallgat az üvegben, kolbász kukorékol a kéményben. De ugye pajtás, nem adnak belőle?

Angyal:

Glória! Glória!

Öreg:

Ki vagy, te cinege?

Angyal:

Én vagyok a mennyei szent angyal,
Eljöttem hozzátok örömet hirdetni.

Mert ma nektek született kit jövendőltetek.
Egy szűznek a méhéből, Szűzen szólt véréből,
Meváltó Istenség, alle-alleluja.

Ének:

Jámbor juhászim de elaludtatok,
Ennél a szép nyájnál egyedül hagyatok.
Juhászság, pásztorság, mezei tanyaság,
Ó de szép nyáj.
Nyájak legelnek fenn a hegyekben,
Nyájak legelnek lenn a völgyekben.
Juhászság, pásztorság, mezei tanyaság.

Bábozó:

Én vagyok Heródes, Heródes, a szidók királya, nálamnál nagyobb urat nem ismerek, nincs is az fickó legény, akitől félek, még csak a haláltól, a zsidó kormányzótól sem.

Halál:

Ó te kis Heródes.
Heródes, hagyj fenn te már minden kereskedéseden,
Minden gyűrűskedéseden,
Mert te már az enyém vagy *(levágja a fejét)*.

Bábozó:

Miklósának gyertyára valót, gyertyára valót.

Angyal:

Állj, meg te vén szatyor ne tátsd el a szádat,
Tán egy pálinkás kulacstól cseppent el a nyálad?

Öreg:

Bizony pajtás jó vón egy hajtás.
Pintyergesz, te, éhes gazda,
Pénzt vár ez a pénzes buksza.
Mely fából, rézből kifaragott erszény.
Régen oly gazdag volt, de most oly szegény,
Ezért ötvenesek, százasok járnak belé.
Társaimnak enni, inni, harapni valót,
Mert igen messziről valók.
Kalapom csörgőre-csorgóra,
Sört is innék, bort is innék, ha vóna.
Legalább egy olyan kis pohárkával,
Mint a csizmám szára.
Szekerembe kereket, poharamba feneket.
Sok tetűt, sok bolhát, hogy jövőre is ölhessünk Belőle 100 mázsát.
(Mevárják míg, adományt kapnak. Induláskor éneklik.)

Ének:

Nosza tehát jó gazda, jó gazda, Bocsáss minket utunkra.
Házadra, nyájadra Szálljon Isten áldása.

Nosza pajtás fogd az ajtót, Ragadd meg a kilincstartót,
Mars kifelé, mars, mars, mars!

A téli ünnepkör záró szakasza a farsang, amely vidékünkön valaha a szokások gazdag tárházát vonultatta fel. Bálint Sándor a Bereg megyei Fornoson jegyzi le, hogy még él a *szűzgulahajtás*. „*Farsang utolsó estéjén a fiúk a lányos ház elé vonulnak, s ott csengővel, kongóval, ostorral, kolomppal, rossz bádoggal fülsiketítő lármát csapnak, visongatnak, élesen füttyülnek, sivítanak, majd azt kiabálják: „húshagyó, húshagyó, lányokat itthonhagyó!” Esetleg azt kiáltja a legény: „kinek van eladólánnya, hajtsa ki a szűzgulyába!” A lány visszafelel: „rönköt emelj, szakadj meg, mért nem házasodtál meg!” A legényes ház előtt meg így kiáltoznak: „árpakenyér, zabkenyér mér maradtál vénlegény?!”*⁷ Napjainkban Sárosorosziban él még a vénlánycsúfolás, *kongózás* néven. A népszokás lényege ebben az esetben is a vénlányok kicsúfolása.

A farsang húshagyókeddel és hamvazószerdával ér véget. Ezután beáll a nagyböjt, amikor mindenféle hangoskodás, mulatozás tilos lesz.

---

⁷ Bálint 1942: 35.

Tavaszi vagy húsvéti ünnepekör

Kárpátalján a népszokások gazdag tárházát őrizte meg a húsvéti ünnepekör, amelyhez több hivatalos vallási és néphagyománnyal, hiedelemmel kapcsolatos kiemelkedő esemény és időpont kapcsolódik.

A húsvét a keresztény világ egyik legnagyobb ünnepe. Az évszázadok alatt kialakult hagyomány szerint megünneplésének három időbeli fázisa van: az ünnepre való előkészületi idő, maga az ünneplés, majd az ünnep folytatásának ideje. E folyamat alkotja a húsvéti ünnepekört, amely farsang utolsó vasárnapja előtt kezdődik, és a pünkösöd utáni szombattal ér véget. A húsvét, mozgó ünnep, melynek időpontját a nyugati kereszténység a tavaszi napéjegyenlőség (március 21.) követő holdtölte utáni első vasárnapban állapította meg. Így a húsvét március 22. és április 25. közötti időre eshet.

A húsvétra való előkészületi idő, a nagyböjt első napja: hamvazószerda. Ezen a napon a kárpátaljai katolikusok hamuval tisztára súrolták edényeiket, hogy semmi nyoma ne maradjon a zsírnak, húsnak. Nagyon szigorú böjtöt tartottak a katolikus hívők: volt, aki csak egyszer, naplemente után evett egy kis kenyeret, ivott néhány korty vizet. A hamvazószerdai szentmisén megtörténik a hamvazkodás szertartása is. Ilyenkor a pap az előző évi elégetett szentelt barka (Kárpátalján *cicuska*) hamvából keresztet rajzol a hívek homlokára. Benében, Salánkon, Szúrtében úgy tartják, a homlokra rajzolt keresztet nem szabad letörölni, lemosni, meg kell várni, míg magától eltűnik.

A látványosabb szokáscselekmények nagyhéten történnek, amely a nagyböjt utolsó hete, s virágvasárnaptól húsvétvasárnapig tart. A nagyhét jeles napjai: nagycsütörtök; nagypéntek, nagyszombat.

Nagycsütörtökön szűnik meg a harangozás. Kárpátalja katolikus falvaiban a harangok Rómába mennek. Legközelebb nagyszombaton szólalnak meg. A harangok némaságának idején kereplőkkel jelezik az időt és a szertartások kezdetét. A kereplést általában fiatal legények végzik egy felnőtt, rendszerint a harangozó irányításával.

Nagypéntek – a keresztény egyház e napon emlékezik Jézus kereszthalálára. A legnagyobb böjt és gyász ideje. A nagypénteki körmenetek, *passiójátékok* már a középkor óta virágoznak és egyes helyeken napjainkig fennmaradtak (Nevetlenfalu, Sárosroszi, Bene stb.).

Nagypénteken általános munkatiltalom jellemző. Egyes településeken (Salánk) ekkor hímezték a tojást. A 20. század elején Kárpátalja-szerte még élt az a szokás, hogy nagypénteken a haragosok bocsánatot kértek egymástól. Ma csak a ruszin közösségekben él a hagyomány. Újabban a facebook-kiírásokban is látható a nyilvános bocsánatkérés.

Nagypénteken hagyományosan gondoltak a halottakra is. Kárpátalja hagyományőrző településein a reformátusok ezen a napon, és nem halottak napján, visznek a temetőbe koszorút, tisztítják ki a sírokat (Salánk).

Nagyszombat a nagyhét utolsó napja. Hagyományosan Kárpátalján ekkorra minden házban kimeszeltek (lustának tartották azt a menyecskét, aki az utolsó napra hagyta a meszelést), kitakarítottak, már csak az utolsó simítások maradtak hátra. Ilyenkor készül a húsvéti étrend nagy része.

A katolikus falvakban virágvasárnap barkát szentelnek (12. kép), amelyet egész évben tárolnak, s rontás ellen, gyógyításra, mennydörgés, villámlás elhárítására használnak. Kárpátalja több településén (Salánk, Csepe, Karácsfalva, Mátyfalva, Tiszabökény, Nevetlenfalu stb.) máig élő hagyomány, hogy a szentelés után hazafelé tartó idősebbek, rituálisan megcsapkodják azokat a lányokat, akikkel találkoznak, hogy szépek, egészségesek legyenek. Nagydobronyban virágvasárnap a lányos háznál feldíszített zöldágot szúrnak a kerítésbe, ezt *zöldágazásnak* nevezik. A Krisztus jeruzsálemi bevonulására utaló pálmaágakat helyettesítő zöld ágak szakrális jelentése mellett, profán jelentése is van a hagyománynak: a lányos házban felhívják a fiúk figyelmét, hová menjenek locsolkodni. Húsvét vasárnap ünnepli a keresztény egyház Krisztus feltámadását. Ekkor ér véget a *nagyböjt*. A katolikus egyház húsvéti szertartásaihoz tartozik az ételszentelés (13., 14. kép). A következő ételeket szentelése napjainkban is jellemző: *pászka*, sonka (*sódar*), hímestojás, torma, töltött tyúk, bor, *sárgatúró*, vaj (*vajbárányka*), kolbász, só. A szentelmények listája persze bővíthet. A ruszinok fontosnak tartják, hogy legyen a szentelmények között zöld, tavaszi növény is. Valószínűleg ezért van, hogy magyarkomjádi ruszinok csalános rántottát is szentelnek. Más falvakban zsenge zöldhagymából csokrot készítenek, azt teszik a kosárba. Újabban megjelennek a szentelmények között a különböző egzotikus gyümölcsök, illetve a nagy divatnak örvendő csokitójás, csokinyuszi, krémes sütemények stb. A megszentelendő ételeket napjainkban is fonott vesszőkosárba rakják és csak erre a célra használt, hímzett terítővel takarják le, amelyet a szentelés idejére felhajtanak. Sok családban még napjainkban is őrzik azokat a gyönyörű, vászonra hímzett terítőket, amelyekkel valaha a nagyobb, *kétfüles* kosarakat vitték szentelni (15. kép). Napjainkban már jellemzően a pászkatakarók között is gyakoriak a vásári termékek.

12. kép: A karantén idején, 2020 virágvasárnapján otthonról történt a barkaszentelés.
Fotó: Száraz Mária, Nevetlenfalu, 2020.

13. kép: Éjszakai ételszentelés a nevetlenfalui római katolikus templom udvarán.
Fotó: Kész Réka, 2019.

14. kép: Olykó a töltött tyúk a fejével együtt kerül a szentelményes kosárba.
Fotó: Kész Réka, Nevetlenfalu, 2019.

15. kép: Kétfüles szentelményes kosárra készített pászkatakaró, Szárazné Német Margit hagyatéka (gör. kat., Nevetlenfalu). Fotó: Kész Réka, 2020.

A szentelmények fogyasztásához és maradékaihoz sokféle hiedelem kapcsolódik. Kárpátalja katolikus településein (római katolikus és görög katolikus) még napjainkban is meghatározott sorrendben fogyasztják a szentelt ételeket. Az egymás köszöntése és a családdal közösen elmondott ima után először a borból isznak, aztán a családfő által felszeletelt pászkából és a család számának megfelelően feldarabolt tojásból esznek. A pászkából négy darabot levágnak és elteszik arra a célra, ha a háziállat megbetegedne. Betegség esetén a szárított darabkával etetik a jószágot. A húsvéti szentelmények maradékát a tűzbe dobják, illetve sok helyen még gyógyító célra használják a szentelt sonka csontját, a tojás héját.

Húsvéthétfőhöz kapcsolódik a legismertebb húsvéti szokás: a locsolkodás. Régen csak vízzel locsoltak, gyakran a kúthoz, vályúhoz vitték a leányokat és egész vödör vízzel öntötték le őket. Napjainkban már parfümmel járnak locsolkodni. A locsolás jutalma a piros vagy hímes tojás, amelynek helyét a 2000-es évek óta fokozatosan átveszi a csokoládétojás (-nyúl). A kárpátaljai magyarság körében főként a tojásdíszítő technikák közül a viaszolás, karcolás, illetve a növényrátétes technika terjedt el. A viaszolásnál (*viaszlevonatos* technikánál) pálcára erősített fémcsövecskét (Salánkon *kiccét*), mártogatnak forró viaszba, ezzel írják rá a mintát a nyers vagy főtt tojás felületére (16.-18. kép). Ezt követően a tojást vörös hagyma héjának az előfőzött levében főzik néhány percig. A viasz a hő hatására leolvad, így míg a tojást a hagyma barnára („pirosra”) festi, a viasz nyomán a minta néhány árnyalattal világosabb marad. Végül a tojást zsíros ruhával, szalonnahéjjal döröglik át, hogy fényes legyen.

E tojásdíszítési technika napjainkban is él még Salánkon, ahol (véltetően) a 20. század elejétől egy újabb változata is elterjedt (hasonlóan a Beregi-Tiszaháton ismerthez): a *viaszrátétes tojásdíszítés*. Ennek lényege, hogy kihímezett tojásról nem olvasztják le a viaszt, hanem bronzporral (aranyporral) dörzsölik meg, így a minta aranyos színűvé válik (19., 20. kép).

16. kép: Jana Ida tojáshímzés közben. Fotó: Kész Réka, Salánk, 2020.

17. kép: Zán Eleonóra *kicce* segítségével *kacsaringós* mintát rajzol. Fotó: Kész Réka, Salánk, 2020.

18. kép: Bisi Róza unokájának, Bisi Eszternek is megtanítja a tojáshímzés technikáját. Fotó: Bisi Vanessa.

19. kép: Ádám Ida által készített viaszlevonatos és viaszrátétes hímesek. Fotó: Ádám Erzsébet, Salánk.

20. kép: Jana Ida hímesei. Fotó: Kész Réka, Salánk.

A díszítés másik módja a *karcolás*. A megfestett tojásra savval karcolják rá a mintát. Nagyberegen, Beregújfaluban ez a technika volt elterjedve. Újabban berzseléssel készítik, illetve tojásfestékekkel rajzolják, matricával vonják be a tojásokat.

Az ungvári járási Szalókán a környező falvaktól eltérően a locsolózás mellett máig fennmaradt egy húsvétvasárnapi népszokás, a "*gubázás*". A falu legényei este összeverődnek, a legidősebb legény gubát ölt magára, egy nagy csengősbótot a kezébe, és a falu bejárása közben rigmust mondanak: *A tavalyi mód szerint / egy kis hátramaradt restáció nem sokból áll / egy pár (két pár stb. a lányok számától függően) tojást adj ki lelkem, ne tartóztass sokáig, / rossz a lovunk, nincs abrakunk / még ma a Haracsinán is túl kell jutnunk. / Isten neveljen apádnak, anyádnak örömére, / más emberek tiszteletére, becsületére. / Bút se láss, kárt se vallj, / sokáig élj, meg se halj. / Nagyot nőj!!!*" Ilyenkor a lány, vagy ha kicsi még, akkor az édesanyja annyi pár nyers tojást tesz a fiúk kosarába, ahány lány van a háznál. A fiúknak sietniük kell, hisz éjfélig minden lányos házhoz oda kell érniük, senkit nem szabad kifelejteni! A húsvét utáni kedden a fiúk összejönnek, leggyakrabban egy üres, senki által nem lakott portán, úgymond "tojást sütni". Ilyenkor a tojásból készült ételek mellett persze jóféle itókákat is szoktak fogyasztani, amit a legények sorába akkor és ott felvett legfiatalabb fiúknak a kötelessége magukkal hozni (*Badó Zsolt szíves közlése*).

A húsvéti ünnepkört lezáró jeles nap a pünkösd. Pünkösd neve a görög *pentekosztész*, „ötvenedik” szóból származik, ugyanis ez az ünnep a húsvétot követő ötvenedik napon kezdődik. A húsvét függvényében mozgó ünnep, május 10-e és június 13-a között (21. kép).

21. kép: Pünkösd alkalmából zöld ággal díszített kapu. Fotó: Kész Réka, Puskina, 2019.

2. A munkaalkalmakhoz kapcsolódó szokások

Szüret

A 21. században is élő élő hagyomány Kárpátalja magyar lakossága körében a szüreti bál. Általában október közepén rendezik meg. Jellemző, hogy a falvakban a fiúk, lányok viseletbe öltöznek, és lovasszekérre ülve járók körbe a települést, de a közeli falvakba is elmennek. Például a Tiszakeresztúri bálozók felkeresik Sárosoroszit, és fordítva is így igaz. Így az egymáshoz közeli települések igyekeznek különböző időben megrendezni a saját báljukat. A szekéren a vidám fiatalok népdalokat énekelnek, hangoskodnak. Az előre kijelölt helyeken leszállnak a szekérről, táncolnak és közhírré kiáltják, hogy mikor és hol rendezik a szüreti bált. Az eseményre általában a falvak kultúrházában kerül sor. A báltermet már előre feldíszítik szőlőfürtökkel, szőlőágakkal. Az bál folyamán a mennyezetre erősített fürtökre a kinevezett csőszök vigyáznak, s ha tolvajláson kapnak valakit, pénzbírsággal büntetik. A bál fénypontja a szüreti kosár árverezése, amely sok finomságot tartalmaz. Manapság kerül bele csokoládé, pezsgő, alma, szőlő, dió és valamilyen plüss állatfigura. Az a fiú lesz a bál királya, aki kedvesének megvásárolja a koszorút, a bál királylánya pedig a megajándékozott leányzó.

22. kép: Szüretelők Aklihegyen. Fotó: Ferenci Erzsébet tulajdona.

23. kép: Szüret Aklihegyen. Fotó: Ferenci Erzsébet tulajdona.

Lekvárfőzés

A lekvárfőzés a 21. században is élő hagyomány Kárpátalja magyarlakta falvaiban. Időpontja augusztus végére, szeptember elejére esik, a szilva fajtájától, érési idejétől függően. A szilvalekvárt rézüstben főzik, állandó kavarással mellett 10-12 órán át. Nem minden család rendelkezik rézüsttel, ezért gyakori, hogy bérlik egymástól. A munkafolyamat első fázisa a *katlan megrakása*, amelybe behelyezik az üstöt. Ez után következik a szilva lerázása. Általában ponyvát terítenek a fa alá, s arra rázzák rá a gyümölcsöt, majd felszedik. A magvaváló szilvát (*hasadó szilva, besztercei* stb.) kimagozzák (2.3. kép), átmozzák, majd így teszik az üstbe. A nem magvaváló fajtát (mint pl. a *nemtudom szilva*) előbb megfőzik az üstben, majd egy speciális eszközön átengedik a gyümölcs húsát, s ezt főzik tovább.

A lekvárfőzést először a *ciberézéssel* kezdik. Kárpátalján a híg, folyékony lekvárt nevezik *ciberének*. Miután az összes szilvát *kiciberézik* az üstben kavargatva, majd kiszedve edényekbe, elkezdődik a lekvár sűrítése. Egy üstnyi lekvárhoz legalább négyszer-ötször annyi cibere kell. A lekvár állaga akkor jó, ha az üstből kimert felfordított fakanálból nem esik ki. Ezen állag eléréséhez sok idő kell, állandó kavarással mellett, éppen ezért máig gyakori, hogy ilyenkor besegítenek a szomszédok, rokonok (24., 25. kép).

211. kép: Lekvárfőzéshez kimagozott szilva. Fotó: Kész Réka, Salánk, 2018.

212. kép: Lekvárfőzés Zán Ferenc portáján. Fotó: Kész Réka, Salánk, 2018.

213. kép: LekvÁrfőzés Salánkon. Kész Géza fotója, 1950-es évek.

Disznótor

A disznótor a 20. század második feléig igencsak fontos esemény volt a kárpátaljai családok életében. Az önálló gazdaságokban az egész évi zsír- és szalonna szükségletet adta az évente egy, módosabb családoknál két levágott sertés. A hagyományos disznóvágás és az utána következő disznótor a 21. század elejére igencsak visszaszorult. Ebben szerepet játszott a 2016-17-ben Kárpátalján is elterjedő sertéspestis (ASP), amely miatt a lakosság körében radikálisan visszaesett a sertéstartás mértéke. Az esemény azonban még elevenen él a közösségek emlékezetében. Az magyar nyelvhatár észak-ugoc sai végvárában, Salánkon a következőképp zajlott az esemény:

Kora reggel a *fogók* fogópálinkával indítottak, hozzá általában kelt kalácsot, *kóttest*, vagy fánkot, zsíros kenyeret fogyasztottak. Bár egy ügyes hentes akár egymagában is le tudta szúrni a hízót, mégis akár nyolc-tíz fogót is hívtak az eseményre. Ez is alátámasztotta a disznóvágás közösségi jellegét. A munkafolyamatok a továbbiakban már nem nagyszámú segítséggel folytak, a férfiak mellett már a nők is bekapcsolódtak a tevékenységbe.

Napközben többször is elhangzott a „*Fél sírra harangoznak*” mondat, ami jelzés a gazdának, hogy megszomjajztak a segítők. Perzselés után következett a mosás és a *szétszedés*. Miután biztonságba helyezték a húst, következik a reggeli: *véres kása* (a disznó véréből és rizsből készítik, sok hagymával). Ezután a disznót *besózzák* a füstölésre szánt részeket, a

belsősegeket az asszonyok gondjára bízzák, előkészítik a *kolbászhúst*, *zsírnak való szalonnát*. Pontosan déli tizenkét órakor készen kell lennie az ebédnek. Ilyenkor a férfiak ülnek asztalhoz előbb, s miután befejezték, esznek gyorsan az asszonyok. Az ebéd *törtkrumpli*, a leölt disznóból készített sült hús és párolt savanyú káposzta a hagyományos menü. Ebből már küldenek a rokonoknak és szomszédoknak is *kóstolót*. A család legfiatalabb tagja hordja szét. A továbbiakban töltik a hurkát, kolbászt (26. kép), kiolvasztják a *zsírozót*, főzik a disznósajtnak valót, készülnek a disznótoros vacsorához: fő a leves, a töltött káposzta. Késő délután megérkeznek a torra a segítők családtagjai, gyerekei, s a meghívottak. A menü: orjából főtt húsleves, töltött káposzta, friss hurka, kolbász, többféle savanyúság, kóttes kalács. Ilyenkor ment az anekdotázás, ahol minden évben elhangzanak a falu emlékezetében élő vicces történetek régi disznótorokról pl.: hogyan szaladt el a szomszéd disznaja szúrás után, míg a fogók pálinkáztak; a szalmával perzselés idején hogyan cserélték ki a leszúrt állatot egy fa talicskára, így a szegény gazda azt hitte elégett a disznaja stb. Sokáig élt még a településen egy alakoskodó szokás: a *bozsenkázás* (bővebben lásd: a téli ünnepkörnél).

214. kép: Kolbásztöltés. Fotó: Molnár Sándor, Kisbégány, 2015.

3. Emberélet fordulói

Születés

A kárpátaljai hagyományos értékrendben az ifjú házások legnagyobb ajándéka az életben az egészséges gyermek születése. Magát a terhesség időszakát is *áldott állapotnak* nevezik. A gyermeket váró anyát nem kényeztették különösebben, de érvényben voltak és nagyrészt napjainkban is hatnak bizonyos tiltások, melyek a gyermek fizikai épségét, testi szépségét hivatottak garantálni: a terhes anya nem kívánhat meg semmiféle ételt, mert az a magzat elvetéléséhez is vezet, ezért íratlan törvény még napjainkban is, hogy a kismama akár idegentől is kérhet bármilyen élelmet, amelyet megkíván. A terhesség alatt a nő nem rúghat szőrös állatba, mert szőrös lesz a gyermeke, fizikailag torz személyt nem nézhet meg, mert hasonló gyermeket szül majd, lángoló tüzet sem nézhet, mert az újszülött lángoló folttal a testén születik.

Mikor elérkezett a szülés ideje, főleg a falvakban bábát hívtak, aki néha egyedül, néha a család idősebb asszonyainak közreműködésével segédkezett a szülésnél. Nehéz szülés esetén a fő hangsúly az anya megmentésére irányult. Kárpátalján a 20. század második feléig otthon, bábák segítségével szültek az asszonyok. A későbbiekben már kórházban adtak életet gyermeküknek.

A gyermekágy napjainkban már nem tart hat hétig, mint a 20. század első feléig, de a fiatal anya a keresztelezésig általában betartja a hagyományos előírást: az újszülött megkereszteléséig nem megy a kapun kívül. A keresztelező általában a harmadik-negyedik héten történik (27. kép). Református vallásúaknál jellemző, hogy több keresztszülőt is hívnak (Salánk, Nagyberég). Az egyházi keresztelest Kárpátalja-szerte nagyon fontosnak tartották a helyi lakosok. A legszigorúbb kommunista tiltás időszakában is megkeresztelték gyermekeiket, általában titokban. A papok ilyenkor egy külön füzetben vezették azok névsorát, akik számára politikai veszélyt jelentett az egyházi szertartás. A keresztelezési szertartás után napjainkban is jellemző a keresztelezői vacsora megtartása. A meghívott vendégek ekkor adják oda ajándékaikat, ami lehet pénz vagy a csecsemő számára fontos tárgyak: babakocsi, pelenka, gyerekágy, gyermekruha stb.

27. kép: Keresztelő a salánki református templomban a 2000-es évek elején. Fotó: Kész Barnabás

Máig élő hagyomány a kismama és az újszülött látogatása. A múlt század elejéig az ilyenkor készített menü rendszerint hasonló volt: Húsleves, töltött káposzta, sült hús, köretként házi tészta (*vastag laska*, *gyufaszál haluska* stb.) sütemény, illetve néha még tejbekása. Ezt ugyanígy illett viszonzni. A gyermekágyas nem tudta mindezt elfogyasztani, de a családja így nem maradt éhen. A 21. században azonban a hagyományos gyermekágyas ételek sora szinte teljesen elmaradt, felváltotta azt a boltban vásárolható tárgyi ajándék, pl.: ruha a csecsemő számára, pelenka stb. illetve jellemző, hogy a közli rokonok, komák a tárgyi ajándékokkal együtt még visznek babalátogatóba egy levágott házi tyúkot, szárított házi tésztát, hidegtálat és egy tortát.

A növekvő gyermek életében a felnőtté avatás következő, a közösség által számon tartott szakasza az egyház által való felnőtté avatás. Kárpátalja református közösségeiben a felnőtté válás elsődleges megnyilvánulása a konfirmálás. A konfirmálás után a fiatalok pünkösdi vasárnapján élhetnek először az úrvacsorával. A katolikusoknál a bérmálkozás, elsődleges a felnőtté válás ünnepe. A rendszerváltás óta az eseményt minden esetben igyekeznek látványosan megünnepelni a családok. Ilyenkor a gyermek a keresztszüleitől értékes ajándékot kap.

Lakodalom

Hagyományosan a házasság hosszabb idő: hónapok, de olykor évek folyamán jött létre. A lakodalmat megelőző szokáscelemek egy egész sort, láncolatot, a házasságkötés szokáskörét alkotják. Ez a jövődöbeli keresésével, kiválasztásával kezdődött, majd a lakodalommal zárult (28., 29. kép).

28. kép: Zán Zoltán és Kész Ida lakodalma, Salánk, 1942. Fotó: Kész Barnabás gyűjteményéből.

29. kép: Műtermi fotó az ifjú párról, Bacsó Bálintról és Bacsó Erzsébetről, 1935-ben.
Fotó: Csurman-Puskás Anikó gyűjtése, Sárosroszi.

A lánykérés, jegyben járás, házasság kihirdetése a templomban a 21. században is megtörténik. A templomi esküvő a kárpátaljai családok számára elengedhetetlen. általában egy napon történik az egyházi szertartással. Az 2000-es években már megszűntek az udvaron tartott, *sátoros* lakodalmak, ezt felváltotta az éttermi mulatás (30.-33. kép). A 2000-es évek elejéig a település asszonyai kölcsönösen segítettek egymás családjának az ételek elkészítésében. Általában hívtak egy hozzáértő asszonyt, aki fizetést is kapott a munkájáért, míg a többiek (rokonok, szomszédok) az ő keze alá dolgoztak, fizetés nélkül (34., 35. kép).

30. kép: Lakodalom az udvaron. Fotó: Kész Géza, Salánk.

31. kép: Lakodalmos vendéglátás, 1950-es évek, Dercen.
Fotó: Szabó Csilla 2010-es gyűjtése.

32. kép: Megterített asztal a vőlegényes ház udvarán. Innen indult a násznép a menyasszonyos házhoz, a kikérésre. A fotó Máté Erzsébettől származik, Fényképezte: Pénzes József, Nevetlenfalu.

33. kép: Lakodalom az Aklihegyen. Fotó: Ferenci Erzsébet tulajdona.

34. kép: A főzőasszony lakodalomkor használt köténye. Fotó: Kész Barnabás, Salánk.

35. kép: Zán Eleonóra lakodalmi főzőasszonyként használt köténye. Fotó: Kész Barnabás, Salánk.

A legismertebb lakodalmi szokások közül máig élő a menyasszony háztól való kikérése és ennek nehezítéseként a vőlegény próbatétele álmenyasszonyokkal (36, 37. fotó), a gyalogos nászmenet (38.–40. fotó) a községhezától a templomig (főleg falun), a nászmenet elé kihúzott kötél, amelyet csak egy üveg alkoholos ital és egy tálca sütemény fejében távolítanak el. Nagy tiszteletnek örvend a nagyvőfély személye, gyakori a

termékenységvarázsló ételek felszolgálása, a menyasszony „elrablása” (egy-egy lakodalomban akár 4-5 alkalommal is elrabolják a menyasszonyt (néha vőlegényt is), a közeli rokonok visszahívása a lakodalom másnapján „morzsára” (megvendégelésre), és még számos elem. Dercenben gyakorolt szokás, hogy a vacsora két helyen kerül megrendezésre. Az esküvő után érkeznek meg a vacsoravendégek mindkét helyre, az ifjú pár pedig a leves és a hús tálalását követően, általában nyolc óra körül indulnak a menyasszony házához. Fogadják az itteni vendégeket is, átveszik az ajándékokat, majd a vacsora végeztével, a vőfély közbenjárásával hívják meg a vendégeket a mulatságra, amely a vőlegényes háznál van megrendezve. Ezután pedig kezdetét veszi a reggelig tartó multság (*Szabó Csilla közlése, 2010*). Mindezek a hagyományok újabb-és újabb elemekkel egészülnek ki, vagy átalakulnak, az aktuális divatnak és a házasulandók ízlésének megfelelően. A vőfély, mint ceremóniamester által mondott verseknek, rigmusoknak a szerepe ma is meghatározó a lakodalmakban. A hagyományos közösségben számon tartják azokat az embereket, egyéniségeket, akik jó vőfélyek. Ilyen személy volt Nagyberegen Kopor Tihamér, aki lakodalmak, temetések alkalmával szolgálta közösségét.

36. kép: Háztól történő kikéréskor a vőfély álmenyasszonyt kíséri a vőlegény elé.
Fotó: Kész Réka, Salánk, 2019.

37. kép: Olykor több álménasszonnyal is próbára teszik a vőlegényt. Fotó: Kész Réka, Salánk, 2019.

38. A násznép gyalogos vonulása Salánkon, 1965. Fotó: Kész Barnabás gyűjteményéből.

39. kép: Lakodalmás menet, Dercen, 1950-es évek. A fotót Szabó Csilla gyűjtötte 2010-ben.

40. Lakodalmás menet Aklihegyen. Fotó: Ferenci Erzsébet tulajdona.

Az alábbi versek gyűjtési helye Nagybereg.

Adatközlő: Kopor Tihamér, református, született 1938-ban.

Lejegyezte: Molnár Beáta, 2011.

Beköszöntő a lakodalmas házhoz reggel

Segítsen az Isten e mai szent napra,
Minden dolgunkba, minden szándékunkba.
És legyen vezérünk az egeknek Ura,
Töltse ki áldását bőven mindazokra,
Kik ma a házas élet küszöbére lépnek,
Kikért hű imákat rebegünk az égnek.
Ez új párnak élte csendes, boldog legyen,
Szerelem hű lángja lobogjon lelkükben.
A meglegedés melegsége mellett
Egyetértés tartsa össze hű szívöket,
Mert hol a szívekben egyetértés látszik,
Ott a földi élet mennyországgá válik.
Az új pár szívében is, hogy azzá váljon,
Hallgassa meg Isten kérésünk,
Szívből kívánom.

Kendő kérő vers

A hajnal rég elmúlt, a nap is fent van már,
Özönlik keblünkéből szép szerelmi sugár.
Örvendj szép menyasszony, mint követ köszöntlek,
Itt vőfély barátommal jelvényt várunk tőled.
Tehát menyasszonyunk, mint vőfélyeidnek,
Tessék ide adni nekünk a kendőket.

Kendő köszönő vers

Kedves menyasszonyunk, köszönjük jószágod,
Legyen éltedben teljes boldogságod.
Köszönjük a kendőt, a jelvényt, a szépet,
Élj vőlegényeddel sok-sok szép időket.
Ne sértse éltetek bú, bánat s fájdalom,
Töltse be szívetek öröm és vigalom.

Vőlegénytől a menyasszonyért

Tisztelt vendégsereg Isten szent nevében,
Induljunk el innen csendes békességben,
Vőlegény urunknak keressük fel társát,
Az ő drága kincsét, ékes menyasszonyát.
Szerezzünk ma néki örök boldogságot,
Hozzunk kebelére egy szép gyöngyvirágot,
Először az Isten hajlékába visszük,
Hol a szent áldás után boldog lesz majd hiszük.
Induljunk el tehát Isten szent nevében,
Menjünk menyasszonyért a legnagyobb rendben.

Völegénytől a menyasszonyért

Tisztelt vendégsereg Isten szent nevében,
Induljunk el innen csendes békességben,
Völegény urunknak keressük fel társát,
Az ő drága kincsét, ékes menyasszonyát.
Szerezzünk ma néki örök boldogságot,
Hozzunk kebelére egy szép gyöngyvirágot,
Először az Isten hajlékába visszük,
Hol a szent áldás után boldog lesz majd hiszük.
Induljunk el tehát Isten szent nevében,
Menjünk menyasszonyért a legnagyobb rendben.

Menyasszony kikérő vers a vőfélynék

Tisztelt vendégsereg én csak azt csodálom,
Hogy akiért jöttünk, azt sehol se látom.
Ha odakint maradt, majd mi beinstáljuk,
Hogy kárba ne vesszen a mi fáradságunk.
Kedves menyasszonyunk, jöjjön be kértémért,
A mi seregünknek nagy fáradságáért.
Előbb elkísérjük az Isten házába,
Hol összeköttetnek a hitnek láncával.
Hogy tartós örömben, örök boldogságban,
Éljen mindhalálig szerelmes párjával.
Adják ki hát kérem, harmadszor is kérem,
Várja völegényünk nagy türelmetlenségben.

Templomba induláskor a kapunál

Megkondult már a harangszó, mely esküvőre hív,
Hogy az Isten színe előtt egygyé legyen két hű szív.
Induljunk hát a templomba tisztelt vendégkoszorú
Vígan menjünk és ne legyen köztünk senki szomorú.
Mert örömmek és vígságnak idejét töltjük ott ma,
Két egymást szerető szívet kísérünk a templomba.
Hol az Úr szolgája által, a szeretet rózsaláncával,
Örökre összeköttetnek a szent Isten hatalmával.
Induljunk hát násznagy urak, az egész vendégség
Én meg rákezek egy nótát, hogy ne legyen keserűség.

Esküvőről hazamenetkor

Adjon az Úristen szerencsés jónapot!
Édes örömapa hoztunk víg újságot.
Édes örömanya íme megérkeztünk,
Mostmár elmondhatjuk, hogy sikerrel végeztünk.
Mert a kedves lányuk (fiuk) íme megérkezett
Édes örömanya fogjon vele kezét.
Fogadják be őket mostan kebelökbe,
Részesítsék őket minden érdemükbe.

Úgy szeressék őket, mint hű gyermeküket,
Minden bajaikban gyámolítsák őket.
Te pedig menyasszony (vőlegény) ki a házhoz jöttél
Második szülednek gyermekévé lettél.
Mutasd meg most rajtuk nagy szeretetedet
Borulj a nyakukba és csókold meg őket.

Tréfás köszöntő vacsora előtt

Készülnek az étkek, süt, főz a szakácsné
Jól tud mindeneket, jobban, mint a papné.
A jó ételeket tudja kavargatni,
A boros üvegeket sorra hajtogatni.
Az első tál ételben lesz patkány nyerítés,
Csirke turbékolás meg borjú köhögés.
Végre érkezik a spékelt kocsizörgés.
Egy üres sündisznó léssen bepácolva,
Egy beteg vén bolha léssen nyársra húzva.
Sült pecsenye helyett egy tarisznya fóka,
Háromszáz esztendő kirántott vén gólya.
Szúnyog oldalborda, lepke keresztcsontja,
Pici kis egérnek tüdeje, zuzzája.
Kandurbika, macska velő,
Szúnyogba húzott meszelő.
Ez a magyaroknak kedvenc eledele,
Kegyelmeteket is megtraktálom vele.
Mert az Isten azért teremtette a tótot,
Hogy ne keljen cipelni magyarnak a drótot.
Türelmesen várjanak hát kendtek,
Mindjárt megérkezik a jó csajlent leves.

Pálinka köszöntő

Az Isten éltesse e szép társaságot,
Adjon minden szívbe édes vidámságot,
Boldogan éljék le mindnyájan napjaik,
Sose szomorítsa bánat örömeik.
Felkeresett engem mostan egy szerencse,
Erősítő ital vagy a kezembe.
Aki mértékletességgel e szerrel él,
Az tőle örömet és jó étvágyat nyer.
Mert én ám e szeszről bátran merem állítani,
Hogy megvannak ennek tulajdonságai.
Mert ez a gyenge szívet erősíti,
Az együgyű szótlant beszédessé teszi.
A félénk szívekbe nagy bátorságot önt,
Erőt gyengévé tesz, sokszor a porba dönt.
Kezőkbe adom hát, használja mindenki,
Ki húsz kortyot iszik, észre fogja venni.

Borköszöntő

Kezemben a kulacs, jó bor vagy benne,

Várja a menyasszony, hogyha rákerülne,
Még a vőlegény néz és tudom, hogy rámenne.
Más is hozzányulna, ha előtte lenne.
Isten áldása ez, azért bátorsággal
Fogjanak hát hozzá örömmel, vígsággal.
Ne töltsék az időt oly szomorúsággal,
Hanem igyék ebből, kinek mennyi elég,
És aztán kívánom forduljon egészség.

Újpár köszöntő

Vőlegényt, menyasszonyt, kik itt ülnek ketten,
Éltesse sokáig a kegyelmes Isten.
Legyenek e földön szerencsések mindig,
Szeressék hűn egymást holtig, ahogy illik.

Az alábbi, derceni lakodalmakban elhangzó verseket Szabó Csilla jegyezte le 2010-ben:

A menyasszony kikérése

Örülök, hogy látok friss jó egészséget,
A menyasszonyos háznál lelki békességet.
Kívánom mindennek állandó szépségét,
Mostan is átléptem e háznak küszöbét.
Küldetésbe jöttem, nemes a szándékom,
Ha meghallgassák, szívesen elmondom.
Ifjú vőlegényünk jártába-keltébe
Betévedt e háznak virágos kertjébe.
Egy nyíló virágot szemlélt meg itten,
Melyet úgy érez, neki adott Isten.
Le is szakítaná a neki nyílt rózsát,
Kiben szíve örömet talált.
Azért küldött el, vigyek hírt felőle,
Virul-e jegyese friss jó egészségbe?
És ha visszatérek, magammal jelt vigyek,
Mert így ér jót küldetésem.
Lánykiadó uram, kérem kegyelmedet,
Ha meghallgatná kérésemet.
Vőlegényurunknak jellel kedve legyen,
Vőféli botomra egy szép kendőt köttessen.
Követségbe jöttem eme tisztos házba,
A vőlegényünk küldött, ki epedve várja,
Hogy a szép mátkáját karjaiba zárja.
Hogy élete fonalát vele összekösse,
És hű párja legyen mindörökre.
Jóban-rosszban soha el nem hagyja,
A mai napon ezt esküvel fogadja.
Kérjük szépen a kedves szülőket,
Engedjék útjára kedves gyermeküket.
Tudom, hogy aggódnak, hogy semmi baj ne érje,
De ne aggódjanak, ezentúl ügyel rá a férje.
Látom, mindenki vígan vagyon,
Csak a vőlegényünk szomorkodik nagyon.

De elmegyek, széjjelnézek,
Hogy vőlegényurunknak örömet szerezzek.

Menyasszony-búcsúztató

Tisztelt kedves szülők, eljött az óra,
Kedves lányotok itt áll búcsúzóra.
Érzékeny szavakkal szeretne búcsúzni,
De a szíve sajog, nem tud szóhoz jutni.
Én leszek neki a szószólója,
Kedves szeretteitől a búcsúztatója.
Most már X. Y., nevedről szólítlak,
Gyere hozzám közelebb, adjál kezet nekem,
Melynek örvendezzék ez a rokonsereg.
Mielőtt elhagyom szülői helyemet,
Engedjék meg, hogy szívem búcsút vegyen.
Májusi sötétfelhők, oszlojatok széjjel,
Hadd nézzen a jó öreg nap mosolyogva széjjel.
Sugarából a legszebbik hadd ragyogjon be,
Hadd nézzen egy szép menyasszonyt, díszben felöltözve.
Arca halvány, szeme fénylik, boldogsággal telve,
Gondolatai messze szállnak a titkos jövőbe.
Ma indul el esküvőre e ház ékessége,
Szülei, nagyszülei féltő szemük fénye.
Minden széppel körülvették, amit Isten adott,
De szívéhez egy hű szívet egyedül választott.
Mint nyíló rózsza, kinn a kertben, ápolva, gondozva,
Eljött érte hű jegyese, hogy leszakíthassa.,
Készülj hát, szép menyasszony, az elbúcsúzásra!
Én most útra kelek, szívemben sok remény,
Az élet tengerén új utas leszek én.
Tudom, tükre szépnek látszik,
Nem lesz mindig csendes, viharokkal játszik.
De mellettem lesz majd hűségese jegyesem.
Az élet tengerén mi együtt evezünk,
Jézusunk lesz hűségese vezérünk.
Kérlek, tehát Istenem, e nehéz sorsban
Szent Fiaddal együtt állj mellénk nyomban.
Add, hogy boldog legyen ezen házas éltünk,
Én édes Jézusom, maradj holtig velünk.

Vers – fátyolszedésre

Kedves kismenyecske, most már így nevezlek,
Mert ezután az vagy, azzá tetted téged.
Szívemből kívánom, hogy az a fejkendő,
Mit fejedre kötöttek, ne legyen búfedő!
Légy hitves férjednek hű segítőtársa,
Te is találj benne igaz élettársra!
Evezetek együtt az élet tengerén,
Míg hajótok révpártot nem ér a boldogság szigetén.
Békesség, boldogság, hit, remény, szeretet,

Vezéreljen utatokon mindenkor titeket.
Drága jó barátnóm, köszönöm hűséged,
Síríg tartó legyen a te esküvése.
Itt, amit elmondtam, szívemből kívánom,
Drága jó barátnóm, az Isten megáldjon!

Halotti szokások

Az emberélet utolsó fordulója a temetés. A halálhoz kapcsolódó szokáshagyományok kevesebb változáson mentek keresztül a többi életfordulóhoz képest. Bár a haláltól való félelem jelen van, azért azt is konstatálják, hogy igazságos, mivel elkerülhetetlen. „*Egyetlen igazság van a földön, az hogy mindenki meghal.*” – tartja a Kárpátalja-szerte ismert szentencia. A hívő ember ezért egész életében *készül az útra*, s amint idősebbé válik, annál többet gondol rá. A megmásíthatatlan bekövetkeztét nem is próbálják megváltoztatni. Sőt, hisznek abban, ha valakit újraélesztenek, vagy a családtagjai *felsírnak*, az a továbbiakban csak szenvedni fog, végül már könyörgi a halált. Az emberi lehetőséget abban látják, ha megpróbálják spirituális úton befolyásolni. A *szép halál, jó halál, nyugodt halál* eljövételében reménykedve a hívő ember úgy érzi, hogy feltétel nélküli odaadással, vagyis áldozattal kell viszonyulnia a hitéhez, mert csak ez a másvilágon való üdvözülés záloga. Az áldozat megnyilvánulási formái: ima, a hit, a tízparancsolat törvényeinek betartása. A halál elfogadását segítik az évszázados viselkedési normák, amelyek kijelölik mind a haldokló, mind a hozzátartozók viselkedési stratégiáját, s így megkönnyítik a továbblépést. Kárpátalján még valóban szembesülnek a lakosok az eseménnyel. A haldoklót, ha kórházban van, hazaviszik, s otthonában készül az utolsó útra, szerettei körében. A halottat otthon mosdatják, öltöztetik, virrasztják, onnan viszik ki a temetőbe, s otthonában ülik meg a halotti tort. A gyász feldolgozásában is segítenek az évszázados életstratégiák. Gyermek halálakor például az édesanyát óva intik attól, hogy sokáig sirassa elveszített babáját, mert a hiedelem szerint a gyermek fulladozik, szenved az anyai könnytől (Nevetlenfalu, Salánk, Papi, Szürte, Nagydobrony, Déda, Visk – Kész M. gyűjtése alapján). Kisbégányban úgy tartják, azért nem szabad sírnia az anyának, mert a kis angyalnak vizes lesz a szárnya és nem tud a mennybe szállni.

A megmásíthatatlan valóságot megpróbálták legalább pozitív irányba befolyásolni. Elnyerni a szép halált. A kárpátaljai kutatásokból kiderül, hogy a hívő ember sokkal könnyebben fogadja el a halált. Egész életében *készül az útra*, s amint idősebbé válik, annál többet gondol rá. A megmásíthatatlan bekövetkeztét nem is próbálják megváltoztatni. Az emberi lehetőséget abban látják, ha megpróbálják a *szép halált* befolyásolni. Ennek legfontosabb feltételeként az igaz, becsületes, istenfélő életet tartják.

A halállal kapcsolatos előjelek Kárpátalja-szerre ismertek még napjainkban is. Halált jelez, ha: a kutya ok nélkül vonít; ha a kuvik a házra száll és kuvikol; ha a falról hirtelen leesik egy fotó; ha álmában meszel valaki; ha álomban fáj a foghúzás stb.

A halál beállta után figyelhető meg a kárpátaljai közösségekben az évszázadok alatt kiforrott együttműködés válsághelyzet esetén. A halál beállta után első teendők közé tartozik a halott mosdatása, átöltöztetése, szemének lezárása, a halottas szoba kialakítása, a családtagok és az egyház képviselőinek értesítése. A családtagok a halál beállta után feketébe öltöznek. Ilyenkor leghamarabb a szomszédok és a közeli rokonok sietnek a halottas házhoz: segíteni a ház rendbetételénél, megbeszélni, ki miben tud a továbbiakban segíteni: meghúztatják a harangot, megrendelik a koporsót, elmennek a paphoz és a községházára. A közeli hozzátartozók nem végezhetnek semmilyen munkát, csak a halottra, a gyászra kell figyelniük.

A legtöbb kárpátaljai településen abban a helyiségben, ahol a halott ki van terítve, letakarják a tükröt, vitrineket. A cselekményt azzal magyarázzák, hogy a halott nem láthatja meg magát. Vidékünk számos településén hisznek abban, hogy azzal a vízzel, amelyben a halottat megmosták, olyan helyre kell önteni, ahol senki nem férhet hozzá, mert ha valaki érintkezik vele (belelép), az megbetegszik. A virrasztás végtisztességtételként értékelik. Aki életében tisztelte, ismerte a halottat, kötelességének érzi, hogy elmenjen a virrasztásra vagy a temetésre (41. kép). A temetés szertartás végén Nagyberegen a *funerátor* átveszi a szót a lelkésztől, megköszöni a végtisztességet tévőknek a jelenlétet, a segítőknek a segítséget, s a közösség nevében elbúcsúzik a halottól.

Elmondta: Kopor Tihamér, Nagyberég, 2011. Lejegyezte: Molnár Beáta

Tiszteletes Úr, tisztelt végtisztesség tevő gyülekezet!
Az Isten akaratán elhunyt testvérünk családja
általam köszöni meg mindenkinek a fáradozást.
Adjon a jó Isten elhunyt testvérünknek
a föld mélyében csendes, békés pihenést,
hitünk szerint pedig dicső feltámadást.
Nekünk pedig -még élőknek- adjon a jó Isten:
Erőt, egészséget, szeretetet és békességet.
S ha majd eljön az az idő,
Hogy el kell távoznunk a minden élőknek útján,
Tiszteltethessünk meg a majd akkor élőkötől
Hozzánk illő tisztelettel, azt kívánom.”
(Közös válasz a gyülekezettől: “az Isten hallgassa meg!”)
„Elfáradva, elepedve
Jön az élet vándora:
Ó, fogadd őt kebeledre

Csendes álmok szent hona!
Bújdosása végetért,
Mepihenni visszatért,
Legyen álma boldog itt lenn,
Nyugtassa meg a jó Isten!”
“Örök ágya vetve már,
Ott reá a béke vár.
Porból lett s a porba tér.
Csak Te Atyánk szent karodat
Nyújtsd az elfáradt vándornak,
Hajolj alá lelkeér’.”

A temetés (42.-44. kép) után rendszerint temetési tort tartanak. A görög katolikus, az ortodox pravoszláv vallásúakra, de a roma lakosságra is jellemző vidékünkön, hogy a tor után ételt-és italt hagynak az asztalon, valamint körbeszórják liszttel. Másnap reggel megfigyelik, hogy a lisztben található-e valamilyen nyom. Ebből következtetnek arra, hogy a halott lelke madár, egér, vagy lepke, esetleg más alakban visszatért és fogyasztott az ételből. A továbbiakban viszont mindent megtesznek azért, hogy a halott békében nyugodjék, ne járjon vissza.

A halottra való megemlékezés jele a gyász. A gyász hagyományosan egy évig tart, aztán a közösség elvárása szerint az életnek vissza kell térnie a maga kerékvágásába.

41. kép: Temetési szertartás az udvarban, 1955. Fotó: Csurman-Puskás Anikó gyűjtése, Sárosoroszi.

42. kép: Gyászmenet Aklihegyen. Fotó: Ferenci Erzsébet tulajdona.

43. kép: Gyászmenet Aklihegyen. Fotó: Ferenci Erzsébet tulajdona.

44. kép: Koszorúk a frissen hantolt síron, 1968.
Fotó: Csurman-Puskás Anikó gyűjtése, Sárosroszi.

Mese és monda Kárpátalján

Talán nincs olyan ember a világon, akinek ne lenne meseélménye. Legtöbbünknek gyermekkori emlékeket idéz, s hozzá hangulat, íz, illat társul. A nagymama meséje, édesanya meséje, az óvó néni vagy tanító néni meséje – biztonságot, a kuckó melegét nyújtja a legnagyobb kinti zimankóban is. Az igény arra, hogy hallgassuk a csodás történetet, mindenki ott lappang. Valószínűleg ez az oka, hogy a mese időtlen idők óta a család, a közösség összetartozását, az egyén önmagára és másokra figyelő képességét biztosítja.

A népmesék több évszázados toposzai nem hiába jöttek létre, szívós gyökereket engedtek az idők folyamán, örökös aktualitásuk fenntartotta, s az új eseményekhez, életmódhoz alkalmazkodva változtak és hagyományozódnak. Minden korban üzentek és üzennek napjainkban is a kijelölt csoportnak. Segítenek túlélni a nehézségeket, tanítanak, lelepleznek, gúnyolnak stb. Ezért nem helyénvaló az a közhelynek számító kijelentés, hogy a népmesék, mondák kutatása már nem reális. A komplex traumákat átélt közösségek túlélését nagyban segítette a mindennapi eseményeken felülemelkedő emlékezet, s az emlékezetből alkalomadtán előhalászható problémamegoldó, konfliktuskezelő történet, amely lehetett tréfás, tanító jellegű, lokális identitást erősítő, vagy éppen az örök élet-halál kérdés mély megfontolására serkentő bölcsesség.

A történetmondás több évszázados folytonosságának bizonyítéka, hogy a történetmondói kánonban megvan a helye és funkciója a különböző típusú szövegeknek: a tréfás mesének, tanmesének, legendamesének, hiedelemmondáknak, a tündérmesének stb. A szüzsék olvasásakor döbbenünk rá arra, hogy e szövegek kohéziós erővel bírnak. Kifejeződött bennük a szociális igazságvágy, amely rendszerint csak a mesében teljesülhet be. Hiszen, a szegény juhászlegényből csupán csoda folytán válhat királyfi, aki elnyeri a fele királyságot és a gyönyörűséges királykisasszony kezét; a furfangos parasztfiú a mesékben leckézteti meg a rettegett nagyurakat; a szorgalom, a becsület, a jó cselekedet itt mindig elnyeri méltó jutalmát, de az irigy, hazug, gonosz is méltó büntetését stb. A meseszüzsékből megtudhatjuk a dörgés, villámlás, forgószél népi magyarázatát; bizonyos állatok, növények eredetét; hogyan vélekedik az egyszerű ember a külső (bajusz, púp a háton stb.) és belső (pletyka, lustaság, butaság, jóság, szorgalom stb.) emberi tulajdonságokról; hogyan jut érvényre a hagyományos kultúrában a megbocsátás, a bűn és bűnhődés problémája, a közösségi felelősségvállalás stb.

Eredetileg a népmesék⁸ nem gyermekeknek, hanem felnőtteknek szóló történetek voltak, amelyben a felnőttek vágyai, a valós világ életproblémái jelentek meg. Segítettek túlélni a nehézségeket, bölcs tanításokat tartalmaztak, s nem utolsó sorban szórakoztattak. A szájhagyományban terjedő meseszövegekhez hozzátartoztak a naturalista elemek: az erotikus vágy, a fellobbanó, akár életellenes indulatok, a vaskos kifejezések megjelenítése. Mindezek ellenére mégsem zárták ki a gyereket a mesehallgatásból: hallgathatta, memorizálhatta, s felnőtt korában tovább adhatta az általa befogadott változatot. Mert a gyermekek mindig ott voltak a felnőttek körül. Hol is lehettek volna? Általában egy élettérben élte életét a család, itt történtek a csoportos összejövetelek. Nem küldték el a kisebbeket még egy-egy erősebb adoma elmondásakor sem. A meséket hallgatván a gyermek belenevelődött a szövegek által közvetített világba. Nem megszépített, nehézségektől mentes receptet kapott az élet megélésére, hanem szembesült azzal: bármit elérhet, de a célhoz vezető úton nehéz megpróbáltatás, küzdelem vár rá, akár a mese hőisére. Az élőszóban elhangzó mesék segítettek abban, hogy a gyermek fantáziája, szimbolikus gondolkodásmódja fejlődjön.

A 19. század végétől a népmese, noha még felnőtt hallgatónak is szólt, de fokozatosan gyermekműfajjá alakult. Benedek Elek, később Illyés Gyula feldolgozták a kutatások folyamán felgyűjtött népmesekincset a gyermekek számára.

A népmese műfaj szakirodalmi meghatározása bonyolult. Legjellemzőbb tulajdonsága, hogy a szóbeli elbeszélő költészet legnagyobb műfajcsoportjának egyike, szájhagyomány útján hagyományozódott generációról generációra, ezért változatokban él tovább, valamint alkalomhoz kötődik.

Formai szempontból jellemző a mesére a bevezető- záró- és közbevető formula, a párbeszéd, a sztereotípiák, mesei átvezető formulák stb. Szerkezetileg a népmesék mindegyikére érvényes a mesemotívum, meseepizód, mesetípus.

A monda és a mese közötti legfontosabb különbség a klasszikus összefoglalások szerint: a mesét a hordozó közeg, a nép is kitalált történetnek tartja, tisztában van annak valótlanságával, míg a mondát igaz történetként adják elő, s általában van is valamilyen valóságalapja. A szövegek gyűjtésével foglalkozó kutató napjainkban is tapasztalja azonban, hogy a két műfaj megnevezése jellemzően keveredik a kollektív tudatban: az adatközlők többsége csak a mese terminust ismeri, esetleg az *igaztörténet*, *rontó történet*, *ijesztő mese* stb. kifejezéseket használja megnevezésként. A monda definíciót az iskolázottabb réteg alkalmazza.

---

⁸ A továbbiakban a „mese” kifejezést a népmese szinonimájaként használjuk.

Kárpátalján vannak követendő előzményei a magyar nyelvű mese- és mondakutatásnak, illetve kiadványok is jelentek meg a témában. Az eddigi kutatások azonban nem szisztematikusak és területileg sem fedik le a vidék magyarlakta területeit. Ezért tartjuk nagyon fontosnak a kutatómunkát, a feltáró jellegű kiadványok megjelentetését.

Az eddig megjelent terepmunkán alapuló kiadványok közül meg kell említenünk Sándor László,⁹ Lizanec Petro¹⁰ gyűjteményét, valamint Punykó Mária¹¹ napjainkban is példaértékű kiadványát: a *Tűzoltó nagymadár. Beregújfalui népmesék és mondák* című kötetet.

A kárpátaljai mondakutatás terén több hiányosság is tapasztalható. Punykó Mária szakmailag kifogástalan és pontos munkájának kivételével az eddigi kiadványok hivatkozás nélküli források alapján lettek kiadva, illetve a szájhagyományból gyűjtött szövegek sem időben, sem térben nincsenek azonosítva.¹²

A 20. század második felében a kutatott közösségek életében már felbomlott a hagyományos életvitel: gazdasági, társadalmi, politikai és kulturális téren óriási változáson mentek keresztül. Rövid idő leforgása alatt eltűnt az életnek évszázados hagyományok alapján kimunkált természetesnek, otthonosnak, érthetőnek tűnő rendje. A változás azonban társadalmi szükségszerűség, amelyre a lelezártabb kisközösségek is kénytelenek reagálni valamilyen szinten. Ortutay Gyula szerint is „*a falu képe minden vonatkozásban mutatja az állandó történeti változást, a változó erők nyomait. A népköltés, diszitőművesség stílusrétegei a házformák, a gazdasági eljárások, viseletek, szokások, társadalmi expanziók mind azt mutatják, hogy a falu is mindig mozgó, alakuló: „fejlődő” valóság volt, a történet és a fölötte levő társadalmi szerkezet új meg új határaitra élénken reagált*”.¹³

A lejegyzett mesék közlésekor a *Magyar népmesekatalógus* (MNK) tematikus elrendezését követtük. Azonban Ortutay Gyula egyéniségkutató elmélete meghatározta munkánkat: a kisközösségek napjainkban is tisztában vannak azzal, ki a jó mesélő, ki a jó előadó. Amikor szinte ismeretlenül kerültünk egy-egy faluba segítettek a lakosok a jó beszélgetőtárs megkeresésben. A diákok csak ritkán számoltak be elutasításról, negatív tapasztalatról.

---

⁹ Sándor 1988.

¹⁰ Lizanec 1977.

¹¹ Penckóferné Punykó 1995.

¹² Keresztény 1992; Zubánics – Dupka 2014.

¹³ Ortutay 1937: 45.

A kötetben ilyen kiemelkedő tudású mesemondó Kenéz Anna, aki 2012-ben hunyt el, Salánkon. Az általa elmondott szövegek kiforrott mesemondót sejtetnek, aki művészi tehetséggel mondja el a meséket.

A történetek elmondóira jellemző az enyhén archaizáló nyelvhasználat, amely azonban a modern kifejezéseket is alkalmazza. A szövegek nyelvjárási jellegzetességeinek lejegyzésére bár törekedtünk, a szakszerűség nem minden esetben valósult meg. A meglévő hanganyag alapján a továbbiakban értelme lenne a fonetikus lejegyzésnek. A lejegyzés szöveghű, a beszélő által félbehagyott, eltévesztett szavakat, mondatokat nem korrigáltuk, nem egészítettük ki.

Állatmesék

Kovács Ágnes szerint: *Állatmesének mondunk minden olyan mesét, amelyben az állatok emberrel egyenrangú módon gondolkodnak, beszélnek és cselekszenek, anélkül, hogy akár elmondójában, akár hallgatóiban a csoda érzését keltenék.*¹⁴ E műfajban az irodalom és a néphagyomány szoros összefüggése vitathatatlan. Az átvételek sorrendje sem tisztázott kellőképpen. Sokszor a parasztság merített a hivatalos irodalom repertoárjából (prédikáció, tankönyv, mesekönyv stb.), máskor viszont a hivatalos irodalom képviselői neveztek ki ezópuszi mesének olyan szövegeket, amelyeket Aiszóposz nem is ismerhetett.

Az állatmese nem tévesztendő össze a fabulával, amelynek konkrét szerzője van, s minden esetben tanulságot, életbölcsest tartalmaz. Az állatmesék, valamint a legenda és formulamesék egyik külön típusát képezik a természetmagyarázó mesék, amely állatok külső és belső tulajdonságait magyarázzák és értelmezik.

A róka a farkas hátán

*Elmondta: Kenéz Anna*¹⁵ (sz. 1926).

Gyűjtötte: Kész Margit, Kész Réka. Helyszín: Salánk. A gyűjtés ideje: 2008.

A róka koma nagyon ehetett vón halat. Na de hát hogy egyen halat? Halászni nem tud menni. Na, észrevette, hogy a szeker megyen, azon meg halat visznek. Hordóba. Na, mikor. Ű meg tette magaat, lefekütt. Tette magát, hogy megdőglött. Leszállott a kocsis, aszt mongya:

– Jaj, jó lesz a felesígemnek a bundájára prémnek.

---

¹⁴ Kovács – Benedek 1987: 19.

¹⁵ A salánki Kenéz Anna a meséit ruszin származású édesapjától tanulta. Személyéről, mint valódi mesemondó egyéniségről beszélhetünk. Életéről bővebben lásd: Kész R. 2016: 27–29. Az egyéniségvizsgálat jelentőségéről: Ortutay 1940.

Felökte a rókát a szekérre. A róka fogta magát, hánt le magának egy csomó halat. Na összeszette, bement a rókájukba, ott ette. Vót neki egy pár napra. Arra megy egy éhes farkas. Hajja, hogy a róka ropogtat.

– Mit eszē, te róka koma?

– Halat.

– Na hát, – aszt mongya – hon fogtad a halat?

– A tengerbe.

– Hát hogy?

– A farkomva. Bedugtam a farkom egy jukba, oszt kiátottam: Gyertek elő halacskáim, kicsik ne, csak nagyok!

Aszt gondojsa a farkas, hát ű is akkor megyen halat fogni.

Hát emēt a farkas. Leengette a farkát. No, de hát nem ment egy se a farkára, odafagyott a farka a tengerbe. Ott mentek az asszonyok, aszt mongyák, hogy a farkas ott van a tengerbe, oda van fagyva. Mentek az emberek, hogy kiverik onnén. Hogy megölik. Na, a farkas addig ráncigálta magát, hogy kirángatta magát. Ekkorra má a róka koma má lakadalomba vót. A farkas aszt mongya neki:

– Hun vótá te róka koma?

– Itt van a lakadalom.

Aszt mongya

– Hát gyere, mennyünk be. De a róka má addig jóllakott. Hát bemenek, mingyá ekezdett a farkas kotorászni, keresgetni. A róka koma meg, akkor vót ez a pozdorja, ami a kenderbű lejött, ijen sztruska¹⁶ no. Meg vót ott méz is. Belehendergőzött előbb a mézbe, azut a sztruskába. A sztruska ugyi ráragatt. Na, de a farkast everték nagyon a lakadalomba. Lássá, hogy a róka meg ojan izé, borzoson, ott van rajta a sok pizsok.

– Jaj, te róka koma, téged még jobban everték, mint éngem. Gyere üjj fel a hátamra.

Felút a hátára a farkasnak. Bitang vót a róka. Felút a hátára. Aszt mongya: mennek, mennek.

Aszt mongya:

– Vert visz veretlent, kinek feje töretlen – mongya a róka. Danolt. Akkor megint ekezdi, aszt mongya megint:

– Vert visz veretlent, kinek feje töretlen.

Aszt mongya a farkas,

– Mit dudorászo te?

Aszt mongya:

– Nyikorog a csontom, oszt az.

Mikor a rókájukhoz értek, a róka beugrott, ement a farkas éhen. Ugyhogy kibabrát a róka a farkasval is. Eddig vót.

Az ember a legerősebb

Elmondta: Gerendely István.

Lejegyezte: Tar Katalin. Helyszín: Tiszakeresztúr. A gyűjtés ideje: 2008.

---

¹⁶ Sztruska – szláv jövevényszó a salánki nyelvhasználatban, jelentése: forgács, törmelék, törek, pozdorja.

- Egy szép macska betévedt az erdőbe és találkozott egy tigrissel. A tigris látván, hogy az a macska nagyon hasonlít az ő fajtájához, csak sokkal kisebb. Kérdezte tőle, hogy ki vagy te.
- Én vagyok a macska. Rokonok vagyunk – mondja a macska büszkén a hatalmas tigrisnek.
  - Jó, de olyan kis semmi vagy mihozzánk, egyet ütnék rajtad, maghálnál.
  - Áá, biztos elugranék.
  - Es hol élsz?
  - Én az emberek közt.
  - És mit csinálsz ott?
  - Fogom az egeret, hogy ne fúrja ki a zsákot, ne tegyen kárt ebbe, abba, és ezért az emberek adnak nekem meleg házat, enni, inni. Szóval meg vagyok az emberek közt, nagyon barátságosak hozzám, szeretnek, simogatnak.
  - Nem szégyelled magad? Hát beálltál szolgának az embernek, az a haszontalan kétlábú embernek. Négylába sincs, csak kettő. Máskülönben csak hallottam, hogy milyen az ember, még nem láttam.
  - Na, gyere, én megmutatom néked. Itt van nem messze, vágják az emberek ott a fákat, faragnak. – Gyere, megmutatom néked. El is ment a tigris a macskával.
  - Nagyon lesajnállak – mondja a tigris közben – ha már a mi fajtánk vagy, büszke nagymacskák fajtájába tartozó, ilyen alantos munkába vagy szolgál az embernek. Na, odaérték, az erdőn már vágás, faragás vót, hasgatás stb., sok ember dolgozott. Az erdő szélén nem messze egy hatalmas fát hasított elfele ott egy ember. A hasítás úgy megy sikeresen, mikor el van firészelve a fa végi, akkor egy éles baltát odateszik, ráütnek egy súlyokkal 3-4-et, amikor megreppen a fa vége és akkor bejebb verik, megnyílik ujjnyira, előre van csinálva 2-3 nagy ék azt oszt verik bele az a 3-4 asztán végigrepeszt az egész fát. Ott is ilyen munka fojt. Hát odament a tigris a macskával.
  - Tessék, ez az ember.
  - Hát, én egy ütésre megölöm azt az embert.
  - Nem olyan biztos – mondja a macska neki. Ezt hallva az ember, ezt az okoskodást, azt mondja:
  - Na, te, ha olyan erős vagy te tigris, én már megkezdtém azt a fát elhasítani, gyere folytasd, hasísd ketté a nagy erőddel.
  - Még el is hasítom – mondja a tigris.
  - Odamegy felül a fára, beteszi két mancsát a nyílásba, hogy kettéhasítsa. Az ember meg az éket, ami ott bele vót ütve, kiütötte. Természetesen a fa összezárt. A tigrisnek a két mancsát odaszorította, hogy nem tudta kivenni a kezét, úgy fájt. Ordított a tigris:
  - Minek ütötted ki az éket, most odaszorította a mancsom.
  - Te nagyon erős vagy, hasísd széjjel!
  - Könyörgött a tigris, hogy verje vissza az éket. Az ember a baltát fordította, és a tigrisnek verte széjjel a fejét. Az első ütést odamérte, azt mondta a macska:
  - Ugye mondtam, neked, hogy az ember a legerősebb, nem te.

Miért rövid a nyúl farka

Elmondta: Tar Zsigmondné.

Lejegyezte: Tar Katalin. Helyszín: Tiszakeresztúr. A gyűjtés ideje: 2008.

A róka koma nagy büszkén sétált az úton és a nyúl meg fűrgén nagyon sietett valami elemózsia után, mert korogott a gyomra, nagyon éhes vót és összetalálkoztak a kert alatt. Kérdezte a róka koma a nyúl komától:

– Hová sietel?

– Valami elemózsia után, mert nagyon éhes vagyok.

– Na, majd én tudok neked egy jó helyet, gyere és rávezetlek. Én már jóllaktam finom halpecsenyével.

És estére vót az idő, kezdett már a tó befele fagyni. És odavezette a róka koma a nyúl komát egy lékhez és ráültette, hogy üjjön itt, míg ű egy sétát tesz, ne mozdujjon meg. Hát a nyúl koma éhesen, nagy odaadóan szót fogadott és ült hűségesen. És kezdett a víz jól fagyni befele. De a nyúl koma nem gondolta, hogy a róka koma ravaszságba jár. És majd megjelenik a róka koma és kérdi:

– Nehéz a farkad.

– Hát nehéz.

– Na, akkor húzzad, most már biztosan sok hal van rajta.

A nyúl koma húzza-húzza, de nem bírja kifele húzni. Hát biztatta magát, hogy jól bevetette a róka koma, csakúgyán lesz finom halpecsenye, sok hal van rajta. Nem bírja, hát a róka koma biztassa, hogy rázd meg jól a farkodat. A nyúl koma megrántotta és a nagy lompos farka befagyott a lékbe. Befagyott iées azért vót nehéz, nem hal vót rajta. A róka becsapta a hűséges nyúl komát. Azóta rövid a farka.

Farkas-barkas

Elmondta: Bocskor Áron.

Gyűjtötte: Oroszi Noémi. Helyszín: Akli. Gyűjtés ideje: 2014.

Vótt egy kisfiú, és az udvaron játszott. És ott dobálózta a kavicsokat. És a... háztetőn keresztül esett, és a tyúknak a fejére. Megindult a tyúk szaladni kotkodácsolva, aizéve. A kokas kérdi tülle:

– Mi a baj? Hova szalad?

– Jaj – azt mondja. – Égszakadás, földindulás, a fejemre egy koppantás. Szaladj, te is, pajtás.

Kiértek a mezőre. Tanálkoztak a nyúllal. Azt mondja a nyúl:

– Hova szaladtok?

– Jaj. Égszakadás, földindulás, a fejemre egy koppantás. Szaladj, te is, pajtás.

Na, szaladt a nyúl is velek. Elértek az erdő szélére. Ott vótt a róka. Kérdi a róka, hogy:

– Hova szaladtok?

– Jaj. Égszakadás, földindulás, a fejünkre egy koppantás. Szaladj, te is, pajtás.

Szaladt a róka is. Az erdőben tanálkoztak az őzikevel. Kérdi az őzike, hogy:

– Hova szaladtok ilyen sebesen?

– Jaj. Égszakadás, földindulás, a fejemen egy koppantás. Szaladj, te is, pajtás.

Szaladt az őzike is. Akko tanálkoztak a farkassal. Kérdi a farkas is, hogy:

– Hova szaladtok?

– Égszakadás, földindulás, a fejemen egy koppantás. Szaladj, te is, pajtás.

Szalad a farkas is velek. Azon veszik észre magokat, hogy beleestek a farkasverembe. Na, ott lefeküdtek, megpihentek. Reggel, mikor felébrednek, nézik, hogy hova menjenek. De hát nem

tudtak kimenni. Éhesek. Hát mit egyenek? A farkas kitanálta, hogy améknék a legrútabb a neve, aztat megeszik. Elkezdte mondani, hogy:

– Farkas, barkas, az is szép. Róka, bóka, az is szép. Őzöm, bőzöm, az is szép. Nyulam, bulam, az is szép. Kakas, bakas, az is szép. Tyúkom, bukom, hej, de rút.

Megették a tyúkot. Na, eltelt egy nap. Másreggel megint fekőnek. Hát, mennének ki, de nem tudnak. Ennivalójuk nincs, de éhesek. Megent elkezdte a farkas:

– Farkas, barkas, az is szép. Róka, bóka, az is szép. Őzöm, bőzöm, az is szép. Nyulam, bulam, az is szép. Kakas, bakas, hej, de rút.

Megették a kokast. Na, ez így ment három nap. Na, akkor másik nap megent felébredtek. Mondja a farkas megent a mesét.

– Farkas, barkas, az is szép. Róka, bóka, az is szép. Őzöm, bőzöm, az is szép. Nyulam, bulam, hej, de rút.

Megették a nyulat. Na, megint eltelt egy nap. Megint rákezdi reggel a farkas:

– Farkas, barkas az is szép. Róka, bóka az is szép. Őzöm, bőzöm, hej, de rút.

Megették az őzikét. Na, már csak ketten maradtak. Hát mi legyen. A róka ugyi ravasz. Kitanálta, hogy álljon a farkas oda szélre... A gödör szélihez. És ű feláll a hátára, és ű kiugrik, és hív segítséget, hogy vegye ki a farkast. A farkas meg rá is állt. Felállt a hátára. Kiugrott. Úgy elszaladt. Nem látta a farkas soha többet. A farkas csak várja a segítséget. Csak várja. Nem megy senki. Egyszer csak ment egy ember. Az meg a vadász vót. Lelütte. (...). Lelütte. És kivette, megnyúzta, a bundáját elvitte a piacra. Eladta. A hússal, meg, hogy mi lett, nem tudom. Mese vót, vége vót. Füle farka benne vót.

Tündérmesék

A tündérmese igencsak gazdag műfaj, a különböző típusok gyakran ugyanazon motívumokat is tartalmazzák, bizonyos esetekben egymással összefonódva. Terjedelmüket tekintve hosszú szövegek, amelyek szorosan összefüggnek a nép hit- és szokásvilágával. E mesetípus legfontosabb kelléke a csoda. A Magyar Néprajzi Lexikonban a valódi mese, mitikus mese szócikkben a tündérmesének, mint al csoportnak kétféle magyarázatát olvashatjuk.¹⁷ Az orosz származású Propp a strukturalista szemlélet képviselőjeként a varázsmese (*волшебная сказка*) műfaji gyökereit és szerkezetét vizsgálta.¹⁸ Propp 100 mesét elemezve arra a következtetésre jutott, hogy minden varázsmese egyetlen sémára épül. A séma hasonlóságát a meseszereplők cselekedeteiben látta. Az általa felsorolt 31 funkció közül a legjellemzőbb mozzanat az, hogy a varázsmese szereplője elmegy otthonról, kereső útra indul, az áhított tárgy vagy személy megszerzéséhez több próbát kell kiállnia. Propp elméletét azóta többen is kritizálták.

---

¹⁷ A tündérmese: a valódi népmeséknek az a csoportja, amelyben tündérek, tündérr királynő, Tündérország szerepel. Tágabb értelemben így nevezik mindazokat a meséket, amelyek természetfeletti vagy emberfeletti tulajdonságokkal rendelkező hősök természetfeletti, mitikus jellegű cselekedeteiről szólnak (Kovács – Dömötör 1988.).

¹⁸ Propp 1999.

A tündérmesékbe gyakran mondák is beleszövődnek. Dömötör Ákos szerint: „Az önállóan előforduló mondai cselekménytípus szoros kapcsolatban állt az élő mesekinccsel, és ösztönözte a vágyelbeszélést a történeti-jelenkori alkalmazásra, lehetővé tette önmagának a környezethez való alkalmazkodást.”¹⁹

A tündérmesék napjainkban való eltűnésének oka valószínűleg sokrétű, de biztosan közrejátszik az is, hogy ez a mesetípus terjedelmessége miatt a legjobban időigényes előadású.

A medve és az ügyes lány

Elmondta: Kenéz Anna (sz. 1926).

Gyűjtötte: Kész Margit, Kész Réka. Helyszín: Salánk. A gyűjtés ideje: 2008.

Vót egy öregasszony, meg egy öregember. Az öregembernek vót egy jánya, oszt az öregember felesége meghalt. Na, elvett egy másik bábú²⁰, annak is vót egy jánya, de az nagyon csúnya vót, a gyidué²¹ meg nagyon szép lyány vót. Hát, a bábú nagyon haragudott a gyidu jányára, hogy olyan szép, az ő jánya meg olyan csúnya, elzavarta a háztú.

Ment a kislyány, ment, mendegélt, nagyerdőn keresztül. Egyszer csak rátalált egy tyúklábon forgó kisházra. Azt mondja:

– Állj meg, te kisház, az enyém lesz! Állj meg, te kisház, az enyém lesz!

Megállott a kisház, a kisjány bement. Hát szépen kitakarított, főzött enni. Hát, egyszer odaszalad a kiséger, azt mondja:

– Te kisjány, adjál nekem enni! Leszek neked segítségedre.

A kislyány lökött az egernek enni. Egyszer csak megy a medve hazafele. Mer’ az a medve háza vót.

– Ki van az én házamba? Jöjjön ki! Ki van az én házamba? Jöjjön ki!

De a kisjány nem ment ki. Bement a medve, lássa, hogy szépen ki van takarítva, vót főtt étel, ett. Azt mondja a kisjánynek:

– Te kislyány, adjá’ nekem enni, de meg ne süssél!

Adott neki enni, nem sütötte meg.

– Te kisjány, fésüld meg a bundámot, de meg ne húzd!

Megfésülte, nem húzta meg. Na, azt mondja:

– Tegyé’ az ágyra, de le ne ejtsé’!

Felvette a kislyány a nagy medvét, rátette az ágyra. Na. Azt mondja:

– Te kislyány, eridj fel a padra, húzzál ki a jobb fülembű ruhát és öttözz fel!

Na felment a kislyány a padra, hát, kihúzta a medve filibül a sok ruhát. Szébbtül szébb ruhákat. Felötözött, de a kiséger vót neki a segítségre, mindenféleképpen. Azt mondja a kislyánynek:

---

¹⁹ Kovács – Dömötör 1988. 15.

²⁰ *Bábú*: szláv átvétel, jelentése: öregasszony.

²¹ *Gyidu*: szláv átvétel, jelentése: öregember.

– Te kisjány, most má’ – azt mondja – szedté’ elég ruhát, most má’ eridj hazafele, én itt leszek.

Akkor a kisjány elindult hazamenni, a sok ruhával. Fel is ötözött, de vitt is magával. Egyszer a medve:

– Te kisjány, felötözté’ má’?

– Még nem.

A kiséger szólott vissza. Azt mondja, na, megint mondja, de gondolja a kiséger, hogy a kisjány hazaért, akkor azt mondja, hogy a medve megint szólott:

– Te kislyány, felötözté’ má’?

Azt mondja a kiséger:

– Igen.

– Akkor szállj le!

De nem vót, aki leszálljon. A medve megharagudott, felnézett a padra, nem látott semmit

Na, a kisjány hazament, látta a bábu, hogy milyen szép ruhákat vitt a gyidu lyánya. Hát azt mondja a jányának:

Na nézd csak – azt mondja –, milyen szép ruhákat hozott – azt mondja – a gyidu jánya. Eridj te is, szógáni (szolgálni)!

Mer’ mondta, kérdezték, hogy hon vót. Oszta mondta, hogy tanát az erdőben egy kis házat. Ű elmondta, ahogy vót, mindent.

Na, elindult a bábu jánya is. Ment, megy, megtanálja a tyúklábon forgó házat. Azt mondja:

– Állj meg, te kisház, az enyém leszel!

Bement. Megállott a kisház, bement. Ott vót a mosatlan edény, minden. Nem mosogatott, nem sepregetett ki, semmit se csinált. Annyit csinált, hogy főzött enni. Na, odaszalad megint a kiséger:

– Te kisjány, adjál nekem enni!

A meg belerúgott a kiségerbe. Na, hazamegy a medve:

– Ki van az én házamba? Jöjjön ki! Ki van az én házamba? Jöjjön ki!

Nem ment ki a kisjány. Bement a medve. Látta, hogy főzött, van mit enni.

– Te kisjány, adjál nekem enni, de meg ne süssé’!

Adott neki enni, megsütötte. Na, azt mondja:

– Te kislyány, fésüld meg a bundámot, de meg ne húzzá’!

Megfésülte, meghúzta.

– Te kislyány, tegyé’ fel az ágyra, de le ne ejts!

Fogta, elejtette.

– Hát te kisjány, eridj – azt mondja – a padra, és a bal fülembühúzzá ki ruhát és ötözz fel, gyere le!

Felment a padra, kihúzta a ruhát a bal fülibű, de hát olyan corja²² vót, rongy vót, hogy nem tudott felötözni. A medve kiabál:

– Te kislyány, gyere le! Felötözté’ má’?

– Még nem.

Megint kérdi:

– Felötözté’ má’?

---

²² *Corja* – szláv átvétel, jelentése rongyos, használt ruha.

– Még nem.

A kiséger nem vót segítségre, mer ű belerúgott a kiségerbe. Na, azt mondja:

– Gyere le!

Hát nem jött le, hanem felment a medve, lehajította a jányt, és akkor megette, csak a fejit hagyta meg. A fejit meg betette az ablakba. Vicsorított a jány. A bélit meg kihányta a kerítés tövibe.

Na, de a bábu nem győzte várni a lányát, hogy hazajön má', hazajön má', de nem győzte.

– Ej – gondolta –, megyek én neki segíteni, mer' biztos nem bírja a ruhát, annyit pakolt.

Hát megyen a bábu, na hát mit vigyen? Vitt egy szilke alutttejet. Hát, má' lássa messzirű, azt mondja, hogy kacag az ű jánya az ablakbű, de milyen ügyes, a ruhák má' ki van terítvel. Ott meg a béle vót a jányának kihányva.

Na, a medve ment a bábunak fele:

– Brumm, brumm, brumm. Megeszlek.

Akkor a bábu fogta a szilke aludttejet, a medvének a szeme közé vágta, a csupor eltört, a bábu meg így haza tudott szaladni.

A csonkakezű lány

Elmondta: Oroszi Etel sz. 1938.

Gyűjtötte: Oroszi Ilona. Helyszín: Akli. Gyűjtés ideje: 2014.

Egy kislánynak meghalt az anyukája. Az apukája feleségül vett egy másik nőt. A mostohaanya elment a munkába, és azt mondta a kislánynak, ha jön valaki, ne adjon senkinek semmit.

Az Úr ment koldus ruhába lisztet kért a kislánytól. A lány adott neki, csak azt gondolta magába:

– Jaj, csak meg ne látná anyuka.

De meglátta, mert kicsorgatta a lisztet. Másnap ecetet kértek tőle, azt is adott. Ezután a mostoha azt mondta:

– Mondtam neked, hogy ha valaki jön, senkinek ne adjál semmit, mert a tőkére teszem, és levágom a kezed a baltával.

Le is vágta, és elzavarta, mert már haszontalan, nem tud dolgozni.

Volt egy király, három fia volt. Volt neki egy almáskertje. A legnagyobb fiút küldte őrizni a kertet. De nem tudta megőrizni, összerágta a lány az almákat. Azt mondta az apja:

– Na, fiam, nem őrizted meg, lesse meg a középső ma este.

Éjfélíg fenn volt, de utána elaludt, a lány megint összerágta.

– Na én meglesem, nem fogok elaludni – mondta a legkisebb az apjának.

Mikor ment a lány, a fiú megfogta, hazavitte az apjának.

– Jaj, de szép lány! Ez legyen a feleséged.

Elvette feleségül. Miután összeházasodtak, az Úr Jézus meggyógyította a lány kezét, mind a kettőt, és boldogan éltek, míg meg nem haltak.

Legendamesék

A legendamese műfaji besorolása sok vitát kavart a folklórkutatók között. A vita tárgyát általában az képezi, hogy önálló műfaj-e a legendamese? Egyesek átmenetnek tekintik a mese és a legenda, vagy a monda és a legenda között.²³

Az arannyá vált parázs

Elmondta: Kenéz Anna (sz. 1926).

Gyűjtötte: Kész Margit, Kész Réka. Helyszín: Salánk. A gyűjtés ideje: 2008.

Hát, vót egyszer egy szegény ember. Nagyon szegény vót. Oszt elment az erdőbe, oszt lássa messzirű, hogy világít valami. Hát odamegyen, ott van tizenkét ember, a tűz körül. Azt mondja az egyiknek, de ű nem tudta, hogy kicsodák. Azok csak emberek vótak. Azt mondja, na, azt mondja:

– Te szegény ember, mék hónapot szereted, szereted te a januárt? Azt mondja a szegény ember:

– Hát szeretem.

– Hát minek szereted?

– Azér’ – azt mondja –, mer’ van sok gyerekem – azt mondja –, oszt felülnek a szánkára, oszt szánkáztatom űköt.

– Jó van, ez vót.

Kérdi a másik ember:

– És a februárt szereted?

Azt mondja:

– Szeretem.

– Hát minek szereted?

– Azér’, mer’ – azt mondja – má’ februárba egy kicsit – azt mondja – a hó megy is elfele, de van is – azt mondja –, hát szeretem.

Azt mondja a harmadik.

– És a márciust szereted?

– Szeretem.

– És minek?

– Azér’, mer’ akkor má’ ibolya van, tudok hazavinni a pulyáknak ibolyát – azt mondja.

– Na, és az áprilist szereted?

Azt mondja:

– Szeretem az áprilist, azér’ – azt mondja...

– És miér szereted az áprilist?

– Hát – azt mondja –, azér’ mer’ akkor má’ lehet vetni – azt mondja – elfele, lehet jobban kint járkalni a pulyáknak is – azt mondja.

– Hát a májust?

Azt mondja:

– Hát, aztat is szeretem – azt mondja –, mer’ akkor már orgona van.

---

²³ Kovács – Bernát 1982: 9.

- És a júniust szereted?
  - Azt is szeretem.
  - Hát azt minek szereted?
  - Azér’ – azt mondja –, mer’ már júniusba kezd lenni – azt mondja – cseresznye, alma is van.
  - És a júliust szereted?
  - Hogyne szeretném. Akkor má’ – azt mondja – van minden.
  - Na, és az augusztust szereted?
  - Igen – mondja nekik elfele.
  - Osztt minek szereted?
  - Azér’ mer’ akkor má’ minden van. Újkenyér van.
  - Hát – azt mondja – a szeptembert?
  - Azt is szeretem, mer’ akkor is van má’ szőlő is.
  - Októbert szereted?
  - Szeretem.
  - Azt minek szereted?
  - Azér’ mer’ már lehet lassan lefele szedni a szőlőt.
  - És a novembert?
  - Hát akkor – azt mondja – má’ sajtoljuk kifele a szőlőt. Má’ van bor.
  - És a decembert?
  - Akkor meg má’ jön a karácsony, lassan borozgatunk bent jó bort.
  - Na, ha szereted mind a tizenkét hónapot, akkor terítsd le a subádót, és rakd meg evve’ a szénve’.
  - Hogy teríteném ezt a subát le – azt mondja –, mikor el fog égni? Ennyi subám van.
  - Na, csak terítsd le!
- És még hozzá adtak egy nagy gömöt is neki. Egy nagy... azt mondja:
- Eztet vidd haza! Ezt a gömöt meg – azt mondja – tedd be a kamorába.
  - Hazavitte a subát, letette a teraszra. Az meg tiszta arany lett, a sok szén. Az meg gyémántkű vót, amit a kamorába tegyen. Na, de hát mive’ mérjék meg? A szomszédú hozták a vékást, mérni.
- Azok meg:
- Hát mit mértek? – kérdik.
  - Hát mit mérünk? – azt mondja. – Búzát.
- Azt mondja:
- Pelyvát mértek. Bekente izéve’, csirézze a vékásnak a fenekét, hogy meglássa, hogy mit mértek. Hát azon meg egy csillogó arany van. Na, által ment az irigy ember, hogy honnen ez a sok arany. Mondja neki a szegény ember, hogy elment az erdőbe, és ott tanáta a tizenkét embert a tűz körül, és azok mondták, hogy rakja meg a subáját szénve’. És az meg arany vót, nem szén.
- Jó van akkor. A gazdag ember azt mondja, má’ az irigy ember azt mondja:
- Bemegyek én is – azt mondja.
- De ű még nagyobb subát tett, vett magára. Meg is tanáta ű a tizenkét embert. Na kérdi Január:
- Szereted januárt?
  - Nem.
- Mind a tizenkét hónapra azt mondta, hogy nem szereti, egyiket se szereti.

– Na – azt mondja –, szeretem, de csak mikor má' bor van.
– Terítsd le a subádót – azt mondja –, hányd meg evve a szénve!
Behányta, még az ujját is. Hazafele azt mondták neki:
– Na, ezt tedd le a háznak a négy sarkába!
Hazavitte, letette a négy sarkára a háznak. Meggyúlt, elégett. Így maradt: a szegény ember gazdag lett, ez az irigy ember meg szegény lett. Ennyi vót.

Szent Péter és a cseresznye

Elmondta: Kenéz Anna (sz. 1926).

Gyűjtötte: Kész Margit, Kész Réka. Helyszín: Salánk. A gyűjtés ideje: 2008.

Hát megint mentek az úton az Úr Jézus meg Péter, bemennek a városba a piacra, hát, egy kopek vót a földön. Péter csak odébb rugta, lusta vót lehajolni érte. Erre egy kopeké vettek vagy vett az Úr Jézus cseresznyét. Igen, mondja Péternek:

– Te, Péter, nézd csak, milyen olcsó a cseresznye!

Azt mondja Péter, ütet nem érdekli. Azt Úr Jézus meg vett száz szem cseresznyét és akkor azt mondja, mennek, mennek az úton, Péter hátul az Úr Jézus elől, na, mindig lehajlott lelköött egy szem cseresznyét. Azt mondja... Persze, felvette Péter, hogy ne lássa az Úr Jézus, bekapta. Így lassan a száz szemet lassanként, lassanként megette.

– Látod, Péter, te egy kopeké nem akartá lehajolni. Most szásszor lehajoltál érte.

Mer annyi volt a cseresznye, osztán Péter nem akarta felvenni a cseresznyét, vagyis a kopeket. Na, ezé ennyi.

A rest legény és a szorgalmas lány

Elmondta: Kenéz Anna sz. 1926.

Gyűjtötte: Kész Margit, Kész Réka. Helyszín: Salánk. Gyűjtés ideje: 2008.

Az Úr Jézus Szent Péterve mennek, az uton. Tanátak egy legelőt és a pásztor, aki ott őrizte a nyáját, ott a fiú az csak feküdt az uton, a fa alatt a hűvösbe. Azt mondja neki az Úr Jézus,

– Fiam – azt mondja – merre van az út a Betlehembe vagy ahova mentek?

Oszt akkor az csak így a lábát kinyújtja: erre ne. Akkor hát mennek tovább. Ott meg egy kislány libát őrzött, de messzi az uttul. Oszt mondja az Úr Jézus neki:

– Te kislány, merre van az út Betlehembe?

Kiszalad a kislány az útra:

– Itt van – azt mondja –, az út, ez vezet Betlehembe.

Akkor azt mondja Péter az Úrjézusnak:

– Na, Uram mit érdemel ez a kislány?

Azt mondja az Úrjézus:

– Azt a lusta fiút.

Azt mondja:

– Hát minek? A kislány milyen ügyes, a fiú meg milyen lusta.

– Azért, mer ha két ügyes össze megyen, akkor összeharácsolják az egész világot. Így meg, ha az egyik lusta, a másik ügyes, akkor jobban bódognak. Én így tudom, másképp nem.

Szent Péterés a liba

Elmondta: Szimku Jolán, sz. 1932, görög katolikus.

Gyűjtötte: Orosz Bianka. Helyszín: Salánk. Gyűjtés ideje: 2012.

Jézus meg Szent Péter mentek egy falu szélire, bementek egy asszonyhoz. Asszonya az asszony:

– Maradjanak itt éccakára, mert vihar jön, hova mennek ígyccakára.

Na felköttek reggel, kimentek, és egy libát kisütött nekik az asszony, hogy majd az utra egyék meg. Na, Péter vitte a csomagot. Ahogy mentek, Péter lemaradt, osztán egy combot kihuzott, megette a libacombot. Na, mentek még tovább. Leültek, hogy esznek valamit, kibontják, mondja Jézus:

– Te Péter, hát ennek a libának egy combja van, nézd csak!

Ott is nem messze attul, ahun ültek, a libák fél lábon álltak, gubbasztottak.

– Látod – aszondja Péter –, itt is egy lába van.

Beszélgettek, beszélgettek. Egyszer Jézus felvett egy követ, odahajította a libák közzé, azok meg megindultak, mind a kettő lábokon, két lábon mentek.

– Hát Péter nézd csak, két lábon mennek. Na, nézd csak hány lába van?

– Hát ennek is Uram két lába vót, de hát tudod, éhes vótam.

Novellamesék

A novellamese általában csodás elemet nem tartalmaz, annál több realiztikus motívumot. Főhőse rendszerint talpraesett, gyorseszű szereplő, aki nem testi erejével, hanem furfangos észjárásával lesz szerencsés: megmenekül a rablóktól, lesz a király felesége, a királylány férje stb. Ide tartoznak az igazságos Mátyás királyról szóló mesék is. Jellemző e meseszövegekre, hogy mindig jól végződnek, a rossz elnyeri bennük büntetését, a jó pedig méltó jutalmát.

Az öreg ember és a vályu

Elmondta: Csűri Erzsébet, szül.:1940.

Gyűjtötte: Kész Margit Helyszín: Nevetlenfalu. Gyűjtés ideje: 2006.

Együtt lakott az öreg a családdal. De már nehezen tudott ötozni, enni. Amikor evett, mindig kilötybölte a tángyérbul. Eccer már az apa fogta, oszt faragott egy válut, abból kellett neki enni. Az öregnek, mer nem ülhetett az asztalhoz többet. Akkor nézi az apa, hogy a kislejű valamit farigcsál a kis bicskájával. Megkérdezte, hogy mi az. A kislejű meg aszt montá:

– Hát, neked faragom. Amikor ojan öreg leszel, mit nagyapa, akkor neked is legyen válu.

Jaj, nagyon szégyellte magát az apa. Máskor mindig odült az öreg az asztalhoz, tángyérbul evett.

Meghalt Mátyás király, oda az igazság

Elmondta: Gerendely István, református.

Gyűjtötte: Tart Katalin. Helyszín: Tiszakeresztúr. Gyűjtés ideje: 2008.

Mátyás király szintén vadászat közben felösmert egy szántó régi katonáját. Es közelgett a dél, azt mondta a vadász cimboráinak, hogy fiúk én mindjárt vas asztalrul ebédelek. Nem tudták, hogy hol van itt vas asztal. Odalovagolt a vót katonájához. Legelőször köszöntette a király, az öreg, hogy még emlékszik rá a király. Tudakolta az egészségét stb., családi állapotát. Azt mondta:

– Nagyon örülnék, ha az ekédet kifordítanád a fődbül, hogy felfelé legyen a szántó rész, a vascsoroszja.²⁴

– Hogyne, rögtön!

Az öreg rögtön megtette. A király kivette a zsebibül, vagy az iszákjából (a tarisznya vót az iszák), az ebédelnivalót, rátette az eketalpára.

– Uraim, itt a vasasztal!

Az urak elbámulták, hogy milyen szellemes a király.

Na, megebédeltek.

– Hol lakol, te barátom? – kérdi az öreg parasztot.

Mondja, hogy itt és itt és ilyen házszám alatt.

– Szívesen látnám felségedet, a kíséretével együtt szállásra éjjel, meg vacsorára.

– Ott leszünk.

El is mentek, el lettek látva mindennel, annak rendje, módja szerint. Reggel is elbúcsúztak. Majd nemsokára kapott az öreg paraszt egy meghívó levelet, ezen a dátumon ennyi és ennyi órakor jelenjen meg, a budai király palotába. Ott lesz egy kis ünnepély, legyen részese az ünnepélynek maga is, ...ön is, ...vagy te (vagy mit tudom én ki). Az öreg ki is csípte magát, a levelet zsebre tette, a meghívó levelet, és elindult Budára. Persze hát a palota előtt egypár örök állottak.

– Hova menc öreg paraszt?

– A király ünnepélyére, ebédre.

– Ha! – nagyot nevetnek.

– Nem ilyen emberek szoktak oda menni.

– Na, na, mutasd a levelet.

Előhúzza, rajta van a király aláírása, pecsétje.

– Na, beengedünk, de amilyen ajándékot kapol a királytól, annak fele a mijénk.

– Rendben.

Beengedték az udvarra, a palota kapujába megint előtte állott egy belső ör.

– Állj, hova menc?

– A királyhoz.

– Nem lehet, csak úgy oda menni.

Mutatja a papírt.

– Így már igen, de ha ajándékot kapol, annak fele az enyém, úgy gondolkozz.

– Jól van, no, rendben van.

Bemegy, nagy éjenezéssel fogadták az urak, hát a paraszt vendéget (megjegyzem nem vót buta ember). Na, mindjárt asztalhoz ültek stb.

Ennek a falusi embernek nem tettek kanalat a leveshez. Ez meg látta a kenyeret felszeletelve, és a végit (tudod milyen a vége) ilyen kis..., kicsípte az ujjával a végit, és avval merte a

---

²⁴ *Vascsoroszja* – az eke alkotórésze, amely az eke talpa előtt hasítja fel a földet.

levest. Direkt nem tettek neki kanalat, hogy lássák az emberek, hogy milyen találékony a falusi ember, avval merete a levest, erre a király azt mondta, már mikor elfogyott a leves:

– Mindenki megeszi a kanalát!

Hát megenni a vaskanalat, vagy esetleg még a fakanalat. A paraszt gyorsan megette a leves által beázott kenyeret.

– Na, lássák, ez köztünk a különbség, az mindent tud.

Egy kis terefere, mi a fene.

– Hát felséges uram nagyon köszönöm a vendégséget. Én most már engedelmevel én távozom.

– Jó barátom, de hát én magát meg akarom ajándékozni, szép ajándékkal, mit kíván?

– Hús botot a fenekemre.

– Mit?

– Hús botot a fenekemre.

– Komolyan mondja?

– Komolyan. Igaz, hogy én ezt elajándékoztam, felét a külső őrnek, felét a belső őrnek.

A király elneveti magát.

– Na, ez is okos megoldás.

Előszólít két (úgy mondom) bakót, hajdút (ilyen csendőrfélét).

– Hozzatok be egy lócát, híjátok be a két őrt. Ráfogni, egyikre is jó tizet verni a fenekére, a másiknak is. Mert ez a vendégem ajándéknak hús botot kért. Én király vagyok, módom van megadni neki, de elkérték tőle, amilyen ajándékot kap, tessék kapják meg.

Rászedett ördög-mesék

A halál és a vénasszony; „Gyere holnap”

Elmondta: Pupcsik Anna.

Gyűjtötte: Kész Margit. Helyszín: Nevetlenfalva. Gyűjtés ideje: 1991.

Vót egy vénasszony, aki sokat dógozott egész életibe. Szerzett egy kis házat, szép portája vót. Nem akart megfele halni. Eccere jött érte a halál. Nem akarta befele engedni, könyörgött neki, hogy jöjjön hónap. Addig könyörgött, ameddig a halál elment. Másnap este megént eljött. A vénasszony sírt, ordított, hogy jöjjön hónap. Akkor a halálnak sok dóga vót, na, elment, de már nagyon mérges vót. A vénasszony egész nap nagyon félt. Gondolkozott, hogy hova bújjon el. Ide-oda bujkált, mindenünnen kiláccott. Eszibe jutott, hogy van egy hordóba szurok, abba belebujt, de akkor eszibe jutott, hogy ott megtanázza a halál. Akkor kihatotta a dunnát, oda bebujt. De belátta, hogy ugyis megtanázza. De már kopogtotott is az ajtón. Akkor a vénasszony kibújt a dunnából és kinyitotta az ajtót. Amikor a halál meglátta, azt a szörnyeteget: fekete mint az ördög, de még talu is van rajta. Ojat még nem látott. Eszaladt, úgy megijedt. Sose többet nem jött vissza a vénasszonyér’.

Rátótiádák

Ez a típus funkcióját tekintve a legjobban különbözik a többi mesétől. Nem hagyományos mesemondó alkalmakkor mondták, sőt egy-egy közösség ritkán mesélte magáról. Általában más településeken élők élcelődése alkalmával hangzott el stb.

A rátótiádákat a MNK két típusra osztja: 1) egy részük szívósan, nem egyszer teljes évszázada tapad egy-egy faluhoz; 2a) más részük az egész nyelvterületen és nemzetközileg is számon tartott vándortéma; illetve 2b) csak magyar nyelvterületen ismert.²⁵ A rátótiádák jól példázzák a humornak azt a változatát, amikor magán is nevet a parasztember, de van olyan változatuk is, amikor az ostobának tartott kislembert azért cselekszik ostoba módon, mert éppen így jár túl mások eszén. Pl. a nagypaládiakról Kárpátalja-szerte elterjedt csúfoló, hogy keresztbe viszik a létrát az erdőben. A kötetünkben lejegyzett helyi szöveg szerint, azért vitték keresztben a létrát, hogy a földesúr engedélyével ily módon minél több fát vághassanak ki.

Miért fakók a gyulaiak?

Gyűjtötte: Oroszi Georgina. Helyszín: Gyula. Gyűjtés ideje: 2009.

Ez már nagyon régen történt. Ekkor a gyulaiaknak még csak egy kicsiny szalmatető templomuk volt. Egyik tavasszal a szalmatető kiszökdült. Összeültek a presbiterek, és arra a döntésre jutottak, hogy a tetőt lelegettetik egy ökrrel. A kiszemelt ökröt Fakónak hívták. Ahogy húzták felfelé a tetőre az ökröt, az elkezdett fuldokolni, és mivel azt hitték, hogy azért dugta ki a nyelvét, hogy leharapja a zöld füvet még jobban húzták felfele. Sajnos az ökör megfűlt.

Hogyan nyújtották a válót²⁶ Salánkon

Elmondta: Cseresznye Erzsébet.

Gyűjtötte: Nagy Erika. Helyszín: Feketepatak. Gyűjtés ideje: 2008.

Vót ojan, hogy megnyújtották a válót. A tehénitató válót. Mert nagyon kicsi vót és sok jószág vót, és muszáj vót megnyújtani. Az öreg emberek felvették a nagy gubát, mert régen gubába jártak. Felvették magukra a gubát, beleültek a válóba, nyomogatták egymást, nyújtották a válót. Közbe kiizzadtak, meleg lett. Kiszálltak a válóbul, levetették a gubát, vissza beleültek.

– Na, koma, látod mennyit nyúlott a váló – mondta az egyik.

Má egész tágason elfértek benne, nem zavart a guba.

Miért viszik a paládiak az erdőn keresztbe a rétoját?

Elmondta: Elek István, 1942, református.

---

²⁵ Kovács – Benedek 1987: 11.

²⁶ *Váló* – itatóvályú.

Gyűjtötte: Orosz Bianka. Helyszín: Nagypalád. Gyűjtés ideje: 2012.

Rigóknak csúfolják a paládiakat, mert állítólag régen lakott itt egy úr, akinek nagyon megtetszett a rigó, a madár és azt mondta, hogy mennyenek kiszedni a rigót. Hozzák el neki mindet. És a paládiak mondták, hogy nem lehet a hosszú létrát vinni az erdőbe, mert ki kell vágni a fát. Nem baj, azt mondta, ha utjokba esik a fa, akkor vágják ki. Ezek osztán kaptak az alkalmon, oszt keresztbe vitték a létrát, hogy mennél több fát kelledjen kivágni. Ezér osztán a paládiakat elnevezték rigónak, mert elmentek rigót szedni a nagyságos úrnak. Meg az a mondás is fennmaradt, hogy: „Keresztbe viszi a rétoját az erdőbe, mint a paládijak.” Hát ezér vitték keresztbe a rétoját. Vót magokhoz való eszek.

Megmondta a szemibe, mint Dongi bácsi az ökrinek

Elmondta: Bocskor Áron.

Gyűjtötte: Oroszi Noémi. Helyszín: Akli. Gyűjtés ideje: 2014.

Az idős Dongi bácsi megharagudott az ökrire, elébe állt és mondta neki:

– Betyár, megmondom szemedbe, hogy nagy marha vagy.

Az óta is fenn áll a faluban ez a mondás, „Megmondom szemedbe, mint Dongi bácsi az ökrinek.

A keresztúri gólyások

Elmondta: Gerendei Béla, 1948. szül. református.

Gyűjtötte: Tóth Barbara. Helyszín: Tiszakeresztúr. Gyűjtés ideje: 2014.

Gólyásoknak csúfolták a tiszakeresztúriakat. Tehát azért csúfolták gólyásoknak, mert régen egy Deák nevezetű földbirtokos kiment a birtokára és látta, hogy a gólyák leszállottak megnézni a birtokot, és azt hitte, hogy liba, és be akarta hajtani a község házára a bíróhoz. Ezt megtudták a környékeliek és azóta is Keresztúrt úgy csúfolják, hogy gólyások. Annak idején, még amikor a faluba üdült a focicsapat, amikor újra kezd működni a verbőciek, a salánkiak, ha mentek keresztúron keresztül, akkor ráhúzták tehát nyitott autón mentek a platón mentek, hogy sej haj gólyamadár, igen tehát akkor így végigénekelték. Tehát ezért csúfolják Keresztúrt gólyásoknak.

A tiszaháti rókák

Elmondta: Elek István, 1942, református.

Gyűjtötte: Orosz Bianka. Helyszín: Nagypalád. Gyűjtés ideje: 2012.

A tiszahátiakat rókának csúfolták. Még nóta is vót róla, a Tiszaháton Tivadarnak. Ungi fujtatott nekik, a kovács fujtatót nem tudom, hogy ismered-é. A kovácsműhelybe régen vót. Lábbal fujtattak régen. Ungi vót a kovács, az fujtatott nekik, de a róka nem jött ki, hát azt hitték, hogy ha fujtatnak nekik, akkor a róka ki fog jönni, de hát ugyhijják, de hát majdnem van mindnek.

Az almási csacsik

Elmondta: Elek István, 1942, református.

Gyűjtötte: Orosz Bianka. Helyszín: Nagypalád. Gyűjtés ideje: 2012.

A szomszéd község meg Almás, azokat meg csacsiknak hívják.

- Csacsiknak?

- Igen. Mert állítólag kimérték a csacsi hust. Érted?

- Öhömm.

- Levágták és kimérték. Majd kitudódott, oszt elnevezték őket csacsinak.

A benei kecskések

Elmondta: nő, 1959.

Gyűjtötte: Seres Debóra. Helyszín: Újlak.

Hát azt mondják, hogy a beneieket kecskésnek hívják, azért mert volt egy bácsi, aki állandóan kecskéket tartott. Elvitte a papnak, hogy a pap neki szentelje meg. Azt mondta a pap, hogy hát azt nem szabad, de adott neki pénzt és megszentelte. Akkor jött a püspök és mindent rendbe kellett, hogy találjon. Elmegyen a pap bácsihoz és hát kérdi tőle:

– Fiam, minden rendben van a faluban?

– Igen – válaszolt a pap.

És akkor hallja a püspök, hogy mekeg valaki. Kérdezi, hogy mi ez a mekegés. Azt mondja a pap, hogy Mihály bácsinak kecskéje van. Erre az öreg már vezeti is odafele.

– Dicsértessék az Úr Jézus Krisztus! Hoztam a legfiatalabb papot.

– Milyen papot?

– Hát pappá szentelték ezt a kecskét.

– Nem igaz ez! Mit beszél maga Mihály bácsi? – kérdi a pap.

– Hát a zacskó arany se igaz, amit adtam érte?

Na, erre megszégyellte magát a pap. Azóta mondják Benében, ha valaki elvesz egy kis kalim²⁷ pénzt, hogy úgy jártál, mint Mihály Bácsi a kecskével.

Tréfás mesék

Kárpátalján is különösen gazdag ez a műfajcsoport. Az ide sorolható tréfás történetek formai szempontból a tréfák, anekdoták és adomák műfajcsoportját képviselik. A népi epika kategóriájában önálló, tematikailag és szerkezetileg viszonylag egységes műfaj kezdetektől fogva saját utat járt a népköltészet fejlődésében

A csalfa asszony 1.

Elmondta: Kenéz Anna, 1926.

Gyűjtötte: KészMargit. Helyszín: Salánk. Gyűjtés ideje: 2008.

---

²⁷ *Kalim* – nem hivatalosan, mellékesen szerzett jövedelem.

Eccer vót egy szegény ember meg egy szegény asszony. Hát az ember az jár dógozni messzire. A felesége aszt monta, hogy nagyon beteg. A szomszéd ember meg, mikor a férje haza jött a szomszéd asszonynak, a szomszéd ember meg má mongya a férjinek.

– Te, nem beteg. A pap jár hozzá.

– Á, ű aszt nem hiszi.

Aszt mongya de igen. Na, én aszt mongya, kibonyitom. Én felőtözök ijen drótosnak, cigánnak, aki régen járt ijen főtozni. Fazeket fódani. És aszt mongya, bekéreszkedek. Te bebújsz a zsákba, és ekészítem, beleteszek egy kést, és aszt mongya, kést meg mellé teszem a botot. Majd oszt má várjá csak, kiderül minden.

Bement. Aszt mongya nem hálhatna ű itt meg?

De má a pap vacsorázott az asszonyva. Együtt vacsoráznak. Hát akkor ekezdnek má egy jókedvek vót. Odaültették oszt a cigányembert is, hát nem cigány vót, hanem a szomszéd ember, osztán aszt mongya, jókedvek vót. Az asszony ekezdett danolni:

“Nincsen itthun az én uram, zabot ment kaszálni,

Ha hazajön szombat este mit fog vacsorázni?

Ott a paszuj az asztalon, ma két hete főztem,

Nem főzhetek minden nap, a múlt nyáron főztem.”

Na így danolnak. Aszt mongya az ember: Na most ű is danol má egyet. Megengedik? A pap is annyira, meg, hogyne. Akkor ekezdi az ember:

“Hallod-e te zsákom az ajtó mellett,

Mit dalol a beteg az asztal mellett?

Kezedben a nagy kés, hasízsd a zsákot,

Melletted a nagy bot, üssed a papot.”

Ez eddig van.

Ugyanennek a mesének egy másik változata is ismert Salánkon.

A csalfa asszony².

Elmondta: Barta Rozália református.

Gyűjtötte: Zán Adél. Helyszín: Salánk. Gyűjtés ideje: 2009.

Élt egyszer egy szegény ember. Volt annak egy felesége is, de az nem szerette az urát. A papot szerette. Nagy ítéletidő volt akkor. Az asszony beteg lett, de színlelte a betegséget. Mondta az urának, hogy hozzon neki ótatlan fából egy ágat. Akkor meggyógyul. A szegény ember el is indult, hogy ótatlan fáról cserjét hozzon. A falu végén találkozott egy drótossal, aki épp a faluba tartott. Az megkérdezte a szegény embertől:

– Hová mégy te szegény ember?

– Beteg a feleségem, és hozni kell neki ótatlan cserefáról cserjét, mert csak attól fog meggyógyulni – válaszolta a szegény ember. Tudod mit, te szegény?– mondja neki a drótos. – Gyere te vissza velem a faluba és nézd meg, mit csinál a te feleséged! A ház előtt bebújsz ebbe a zsákba. Én majd bemegyek, és szállást kérek éjszakára. Csak nem fognak kidobni egy

koldust ilyen időben. Majd beviszem valahogy a zsákomat is, és meglátod, mennyire beteg a te feleséged!

Visszafordult hát az ember is, mert már ő is kíváncsi volt. Mikor odaértek a házhoz, az ember bemászott a zsákba. A drótos bekopogott és szállást kért éjszakára. Az asszony be is engedte. De akkor az öreg azt mondta:

– Nem vihetném be a zsákot is? Ne maradjon kint.

Az asszony megengedte neki ezt is. Bevitte a zsákot és letette a sarokba. Persze a házban ott volt a pap is és vígan mulatoztak az asszonnyal. Ettek, ittak... Az asszony dalolgatott magában vígan:

Elment az uram dili-gali, cserfát keresni dili-gali...

Bárcsak odaveszne...

Ekkor odaszólt a zsákhoz a drótos ember:

– Kés van benne, hasítsd ki a zsákot, üssed a papot, de még jobban az asszonyt!

Az nem sokkáig gondolkozott. Kiugrott, verte a papot is meg az asszonyt is, ahol csak érte. Eddig volt, mese volt.

A lusta asszony

Elmondta: Pák Viktória, 1942.

Gyűjtötte: Papp Mónika. Helyszín: Karácsonfalva.

Vót egy házaspár. Vót egy fiuk, osztán akkor elment szerencsét próbálni, na és akkor oszt talált is magának egy lányt. Elvette feleségül, de a lány nagyon lusta vót, oszt akkor nem akart dógozni. hazament a fiatal ember és megkérdezte az anyját:

– Na anyukám hányan dógoztunk máma, hát fiam csak ketten te meg én.

– Hát és a feleségem?

– Hát az bizony csak pihent, az nem aludt.

– Akkor ketten is eszünk. Ketten dógoztunk ketten is eszünk.

Másnap úgy szintén megint még nem dógoztott a fiatal asszony, megint csak ketten kellett enni mert ketten dógoztak. Nahát harmad nap aztán a lány meggondolta magát.

– Ez így nem lesz jó! – áhá már nem bírja tovább, már éhes – és akkor elkezdett vizet behozni. – Ez munka? – Munka lányom. Hozzad! – kisépregetni, az ágyat megigazítani. – Ez is munka...?.

Na majd hazajön a férje és akkor kérdezte az anyját a fiatal ember:

– Na anyukám ma hányan dógoztunk?

– Hát fiam már hárman – mer azt mondja– már a feleséged is ezt is csinált, azt is.

– Na akkor most már hárman eszünk .

Na hát ilyen.

Hiedelemmondák Kárpátalján

Míg a klasszikus mesemondás szinte teljesen visszaszorult, addig a hiedelemmondák napjainkban is intenzíven élnek. Ennek magyarázata abban keresendő, hogy a közösség vagy az egyes ember sorscsapásáért okolható egyénekről való elképzelés valószínűleg már az emberi társadalom kialakulásának kezdetén jellemző volt. Napjainkban is tapasztalható, hogy a válsághelyzetek magyarázata gyakran tolódik el az irracionális szférába, s a közösségen belül indul el a bűnbakkeresés történelmi mechanizmusa. A hagyományos közösség életértelmezése úgy válik egésszé, ha konkretizálja a bajt okozó személyt. Évszázadokon át napjainkig működő konfliktuskezelő eljárásáról van itt szó, valamint a bűnbak megtalálása és megbüntetése a megtisztulás reményét is sejteti. A gyűjteményben megjelenő hiedelemmondák azon szövegeiben, ahol a történetet úgy adják elő, mint valóban megtörtént eseményt, konkrét nevekkal, helyszínnel, tehát memoratként, a beazonosítható személyneveket csak kezdőbetűkkel jelöljük. E módszer alkalmazására főként a rontás, valamint az ezen belül megjelenő igézés hiedelemtörténetek közlésekor került sor. Vannak olyan variánsok is, ahol az adatközlő személye kérte nevének elhallgatását. Ilyenkor ezt természetesen tiszteletben tartottuk.

Nem hagyhatjuk figyelmen kívül, hogy a kistrégyó több nemzet és vallás találkozásának csomópontja, s ez érezhetően színesíti a kutatott magyar települések folklórrepertoárját. Vegyes etnikumú, görög katolikus településeken sokkal több számban gyűjthető a hiedelemmonda élményelbeszélés (memorat) formájában, mert az előadók hisznek annak valóságtartalmában, míg a református vallásúak az igézés hiedelemkört kivéve, ha ismerik is ugyanazokat a történeteket, jellemzően fabulatként, tehát mesei funkcióban adják elő. A képlet azonban általában nem ilyen egyszerű, ennél sokkal árnyaltabb, éppen a bekezdés elején említett keveredésnek (vegyes falvak, családok) valamint az egyén jelleméhez, pl.: az irracionális szférához való viszonyulásának kontextusában.

Az alábbi hiedelemmonda alapja, hogy a gyenge, beteges idős asszony különböző szemes termény (zab, kukorica, napraforgó) főzetével rituálisan lemossa magát, majd egy cserépedénybe téve a főzetet, kiönti a keresztútra.²⁸ A gyanútlan áldozat belelép, és átveszi a betegséget, gyengeséget. A gyógyítás is mágikus úton történik, gyógyító specialista segítségével.

---

²⁸ „...a rontó vágy, a rontó gondolat leggyakoribb közvetítője az „öntés”. Ilyenkor – a néphit szerint – bárkire, ismeretlenre viszik át a betegséget, arra, aki hozzáér a kérdéses tárgyhöz.” (Oláh 1986 143.)

Elmondta: Fudella Julianna.

Gyűjtötte: Kész Margit. Helyszín: Nevetlenfalva. Gyűjtés ideje: 2001.

Vótam Huszton a bazáron. Hazajöttünk a bazárral, de sok asszonyok jöttünk. Akkor nagyon tiltották, hogy üjjünk a szekerre annyi sokan. Én meg a legfijatalabb vótam, hát megállott az a szekér, én meg leugrottam. Kijabáltak az asszonyok, hogy ne szájjanak le, de ugyi zörögött az a szekér, én nem hallottam. Málé, zab, forgó, ami csak létezett összefőzték. Ennek a Kovács Jóska bácsinak a nagyannya. És én beleugrottam. Mikomá én jöttem hazafele, én má nagyon megíjedtem, mer azelőtt Ardóba is monták, hogy hát meghalt valaki. Hazajövök, mondom az uramnak, Jóska, én nem érem el a reggelt, mer én beleléptem az öntésbe. Az én uram rögtön szalatt édesapámnál. Édesapám kiugrott az ágybul, ment Cili néninél. Cili néni, mongya meg, mit csinált? Mer ha a jányomnak valami baja lesz, én nem tudom mit csinállok magával. Cili néni tuggya meg. Me mindennapos vót nálunk. Jaj, csak a gyengeségemet öntöttem.... De én nagyon beteg vótam... És akkor éngem háromszor megöntöttek. A szívem összekapódott, az aluttvér oda gyűlt, és esztet háromszor kellett megönteneni. És még az az asszony, aki megöntött, aszt is monta, hogy aszt a vizet amivel megöntött, avval mossam le magam háromszor a kéz fonákával és napfeljötté előtt öncsük ki valahun a mezsgyébe. De közbe számojjunk visszafele: 9, 8, 7..., de hátra ne nézzünk. Így osztán a szívem is jobban lett.

Igézet, szemverés okozta gyermekhalálról, betegségről szóló hiedelemmondák

Gyűjtötte: Kész Margit. Helyszín: Salánk. Gyűjtés ideje: 2008.

Egy teljes évig kinlódott a kisjány. Így május elseje, anyák napjára, szerepek. Mártuska egy nagyon szép nótát danolt. Nem tudom emondani, csak mindenki sírt a klubba. És utána belázasodott. Csak 37, 3–37, 4–37, 5-ig ment a láza, tovább nem. Bevitték a kórházba. Hát láz nélküli tüdőgyulladás, inekcijózták, minden. De má az orvos is későn kapcsolt. Mer má akkor oszt monta, karácsony után, így ujév után, hogy valahova házilag ke fojamodni. Me annak a gyermeknek valami más baja van. Ez nem tüdőgyulladás. Má egy másik orvos átvette a kezelését. De má késő vót. Anyámot kütték ki érte felőzteteni. A kisjánt. Az vót a legeső nekik. Meg is van a fénkép a temetésű, mer fehér ruhába vittük 12-en, jányok. Fijuk feketébe. És ement anyám érte, és akkor ötöztette és az orvos bement. Nagyon sajnálom eszt a gyermeket. Ojan hosszú haja vót. Két ág haja. Anyám szépen a haját befonta, mindent. Asz mongya anyám: doktor úr mongya meg má mi baja vót ennek a gyermeknek? Asz mongya: ez a gyermek vagy megrontották, vagy megverődött. Ennek a szíve vót össze aszva. Ijet még életembe nem láttam. Ennek az a baja vót. Hát oszt asz mongya anyám: az lehet. Mer ez azut esett le a lábárú, mikor vót egy szereplés. Mindenki sírt az anyák napjára miko szerepeltek. Ez millió, ezer biztos, hogy ennek az áldozatja lett. És bele hat, bele hat.

Elmondta: Skírta Olga.

Gyűjtötte: Lengyel Vanda . Helyszín: Nagybégány. Gyűjtés ideje: 2010.

Nekem is vót egy kisöcsém, egy éves vót, úgy hívták, hogy Bandika. Nagyon szép kisfiú vót, szóke, nagy kék szemű. Ecce ejött hozzánk egy bácsi, oszt monta, jaj Bandika, de nagyon szép kisfiú, nagyon szép, a bácsi elment, a gyerek belázasodott. Nagyon beteg vót, az orvosok

nem tudtak vele mit csinálni, az utolsó percen egy öreg néni monta, hogy a gyerek meg van rontva. Mán nem lehetett vele mit csinálni, meg is halt, egy éves is alig vót. Rossz szemme néztek rá, pedig vót is piros cérna a kezére kötve.

Elmondta: Skírta Olga.

Gyűjtötte: Lengyel Vanda . Helyszín: Nagybégány. Gyűjtés ideje: 2010.

Az én gyereket is megnézte valaki, mindig sírt, oszt amiko gyertyát szenteltünk, hoztam haza, me az gyógyít. Szenes vizet is tudok csinálni, me az nem mindegy, hogy csinálják, sokat beszélük, hogy hogy ke, de én meg tudom csinálni. A poharat teli ke önteni szentelt vízze, gyújtani ke gyufát, végig kell égetni 7 szálát, aztat bele kell dobálni, és közbe kell mondani egy verset háromszor. Ha lemegy egy szál gyufa az ajjára, akko valaki rossz szemmel nézte meg a gyereket. Ezután keresztet kellett rajzolni azza a vízze a jobb kézre, jobb lábra, utána a bal kézre, bal lábra. Végül az arcára is kellett rajzolni. És azt a vizet olyan helyre kell önteni, ahol senki se jár, valamilyen sarokba. A szenes vizet, mit csinálunk meg kell itatni a gyerekekkel háromszor. Etű biztos, hogy a gyerek meg fog gyógyulni, meg ha nagyon sír, akkor is meg lehet ezt csinálni. Aztat is mondják, ha valakinek össze van nőlvé a szemöldöke, az tud rontani, az ha ránéz az emberre, oszt azt mondja, jaj de szép kisbaba, akko az má meg vót rontva, este má csak sírt és belázasodott. Akko szenes vizet kellett csinálni.

Állatok megrontásával, tejhasznuk elvételével kapcsolatos hiedelmek

Elmondta: Fudella Julianna.

Gyűjtötte: Kész Margit. Helyszín: Nevetlenfalu. Gyűjtés ideje: 2001.

Nem adott a tehen lefele tejet, nem adott. Na, édesapám meg nagyon bosszankodott, na gondolta, meglesi, mijér nem aggya lefele, eddig mindég leatta. Tudod, akkor az istállóba vót feverve ágy. Télen ott szoktak aludni, hogy sok jószág vót ugyi, hogy valamék el ne szabadujjon. Ojan éfélkor a tehen szépségesen felállott. Viharlámpa vót ugyi, lehetett látni. Eccer csak bejött egy csikó, aláment a tehen alá és ekeszte szopni. Édesapám meg leugrott, elővette a villát, a vasvillát, jól everte a csikót. Kiment az a csikó az ólbul. És másnap ojan beteg a csordás, hogy borzasztó. Mer csordások laktak itt, de ojan beteg vót aszt monták, tiszta kék meg zöd. Hát édesapám everte. De mi eszt nem montuk akkor senkinek. És azér, amijér nem montuk el, a csordás nem jött többet szopni a tehenet.

Elmondta: Szirmai István

Gyűjtötte: Kész Margit. Helyszín: Nevetlenfalu.

Régen szent György nap éccakáján indultak el hét falu határjába ezek a nők, ezek a boszorkányok. Akik rontottak. De ez még maji napig is van, hogy mennek rontani. Szent György nap éccakáján indunak el ezek a rontók. Mennek és közbe aszt mongyák: szedem a tejit vajját, de nem mindet. És akkor oszt alig ad tejet és rúg, rúg az a jószág.

Gyűjtötte: Szujembajeva Okszana. Helyszín: Aklihegy. Gyűjtés ideje: 2008.

Vótak ilyen boszorkányasszonyok, jósasszonyok. Lakott két öreg a szomszédunkba, Deák Pista bácsi és a felesége Mari néni. Azok tudtak rontani. Egyszer anyámnak a tehene rúgott nagyon, nem adott tejet. Anyám Terebesrű került ide, tudta az ilyen babonáságot. Azt mondta apámnak, ha lel egy patkót, egy lúpatkót, ne hajítsa el, hozza haza. Haza is hozta apám, akkor kora reggel betették a spórba, tüzet raktak bele, s egy szemet hozó lapátra tették rá, s öntöttek rá rögtön vizet, lassan öntötték. Az illető, aki megrontotta a tehenet má jött idefele. Na de anyám azt mondta, ha jön valaki, egy gazszálat ne engedjetez neki, hogy felvegyen a földrű, mer akkor nem ér semmit a rontás. Na a rontás elleni csinálmány. Jött a vén Deák Pista bácsi. Le akart hajolni és egy gazszálat felvenni, vagy egy forgácsot. Rákiáltottak hagyja ottan, ne nyúljon hozzá. Hát hazament a vénember. Majd másnap mutatta a hátát anyámnak, tiszta veres vót a háta. Ahogyan patkóra fejte le a tejet keresztbe, neki úgy égett a háta.

Elmondta: 1943-as születésű görög katolikus személy.

Gyűjtötte: Debreceni Ilona. Helyszín: Tiszabökény. Gyűjtés ideje: 2014.

Kis pulyák voltunk, a tehén kijárt a csordába, nekünk is volt. Jött egy idősnéni, láttuk, hogy a kötőjébe visz valami fadarabot. Hazajön a tehén, nem engedte magát megfejni. Az asszonyok mondták, hogy az az asszony csinálta, aki elvitte a fát. Mondja apám, nem baj, készítez egy villanyelet, hazajön a tehén, megkötöm és agyba fogom verni a tehenet. De ugy monta, hogy az az asszony hajja. Mondja a néni, nem kell avval semmit csinálni, este fogja adni a tejet. Úgy is volt. Többet nem csinált a tehén olyat.

Elmondta: Botos Magda, 1946, református.

Gyűjtötte: Baranyi Beatrix. Helyszín: Fertősalmás. Gyűjtés ideje: 2014.

És ott vót a tehén, még a nagyobbik fiúnk volt meg és a mi tehenünkbe elment a tej, elment a tej, elment a tej, hát de se a férjem, se én nem hittünk annak. Mondták az idősebbek, hogy kivették a tejet a tehenetekbű. Hát nem hittünk nekik, mondjuk ilyen nincsen. De itt nem messze lakott egy, majdnem szembe velünk Kálmiek előtt, és azt mondja a bácsi, a férjemet Endrének hívták, na, Endre azt mondja, menjünk hozzuk el Csepébűl azt az embert azt mondja az fog valamit csinálni a tehennel. Na hát menjen, hát egyáltalán, már majdnem csak hiába ellés után volt majdnem csak úgy volt, hogy éppen csak hogy fejtük. És elment, idehozta a bácsit, és akkor innét elmentek anyósomnál, mer ott vót a tehén az ólba, mer mi itt ketten két család egy udvaron nem volt ól, ahova mi tegyük, és mikor jött hazafele a férjem azzal az idős bácsival, azt mondja, hogy hát na meg fogod látni fiam görbebottal keresztűlmegez előttünk az a néni aki kivette a tejet a tehenetekbűl. Azt mondja Endre, hát ilyen nincs, hogy hát körbe vagy hát hogy keresztül fog menni, és bizony a templomon túl azon vette észre magát a férjem, hogy ott ment a néni keresztül görbe bottal előttük, és vissza tudta csinálni, hogy hát lett tej.

Az állatok megrontásával sokszor vádolták a csordást, tehát azt a személyt, aki a legtöbbet tudott az állatokról, azok betegségeiről, gyógymódjukról. Egyrészt hálásak voltak neki, mikor egy-egy konkrét esetben segített, másrészt viszont az átlagon felűli tudásával kiszabadította a palackból a meg nem értés, az irigység szellemét, s az állataikkal történő

megmagyarázhatatlan eseményekkel kapcsolatban azonnal kész volt a diagnózis: a tudományos, ördögös csordás rontotta meg.²⁹

Elmondta: Fudella Julianna.

Gyűjtötte: Kész Margit. Helyszín: Nevetlenfalu. Gyűjtés ideje: 2000.

A csordás kifele vitte a mezőre a lámpást. Érted. Ahogy hajtották ki. Me ott laktunk ugyi, ahun most a bót van, ott vót a csordásnak a háza. És ott laktak. Falusi ház vót az ugyi, és a csordás meg abba lakott. És akko, miko ment kifele, akko így a kötője alá vette az izét, az égő lámpást. És akko úgy ment ki a legelőre. És akko körűjárta ott a legelőt, már esztet édesapámék monták, hogy csinálta. Körűjárta. És akko közbe leszúrta a bottyát is, tudod. És az nem ment sehova az a jószág. Még ha vezették vón e, akko se ment sehova.

Elmondta: Szirmai István.

Gyűjtötte: Kész Margit. Helyszín: Nevetlenfalu. Gyűjtés ideje: 1991.

Az én apósom gujás vót. Kinn vótunk mi is valameddig, kinn laktunk a mezőn. Oszt miko jött az a szent György, az ojan boszorkányos éccaka, előtte ű mindég etűnt. De nem tuttuk mijér. Eccer oszt emonta. Ű ojankor fement az erdőbe gombát szedni. Az arдай erdőbe. Én nem tudom hun tanált ijen korán gombát, de ű így monta. De még miko ment befele az erdőbe, le kellett vetkezni tiszta pucérra. Így pucéron kellett szedni a gombát. És miko mekszette aszt a gombát, akkor jött haza. Aszt a gombát megégették és beletették egy valamijen fazékba, és annak a gombának a füstyivel keresztülfüstölte, vagy na izé körűfüstölte aszt a szabadon háló guját. Akko oszt az nem ment sehova éccaka.

---

²⁹ Luby1939: 175–176.

Vallás, néphit, népi vallásosság Kárpátalján

A magyarság már a honfoglalás előtt megismerkedett a kereszténységgel, majd letelepedvén a Kárpát-medencében, hivatalos, vagyis államvallásként vette azt fel, beilleszkedve ezzel az európai népek közösségébe. A korai Árpád-korban a kereszténység keleti és nyugati ága egyaránt jelen volt. Majd a keleti elem szinte teljesen kiszorult az ország vallási életéből és csak évszázadok múlva jelent meg újra nagyobb tömegben, más etnikumú telepések révén. A reformáció időszaka kritikus időszaknak számított. Nem csak a vallási változások, hanem a török uralom miatt is. A vallási ellátottság számos helyen a minimális szintre süllyedt. Több közösségben gyakori volt a pap nélküli vallási élet. Laikus személyek végezték a legfontosabb egyházi szolgáltatásokat is. A 17-18. században a magyarság nagy része visszatért a katolikus hithez. A barokk jegyében fellendült a Mária-kultusz. A 18. századra alakult ki (betelepülések révén) a magyar királyság napjainkra is jellemző felekezeti térképe:

Kárpátalján egyaránt élnek római és görög katolikusok, görögkeletiek és reformátusok - azaz itt található legszembetűnőbben a nyugati és a keleti vallás és kultúra. A térség római katolikus templomai évszázadokon át az egri püspökséghez tartoztak, a határmódosításoknak köszönhetően azonban 1949-től a kassai püspökséghez kerültek. A ruszinok kezdetben az orosz pravoszláv (ortodox) egyházhoz tartoztak, 1646-ban (ungvári unió) azonban áttértek a római pápa fennhatósága alá tartozó görög katolikus hitre. Püspökségük központja Munkács lett, majd az 1770-es években Mária Terézia Ungvárra helyeztette át. A kárpátaljai görög katolikusokat 1945 után politikai okokból visszakényszerítették a háromszáz évvel korábban elhagyott pravoszláv egyházba, melynek szorításából a hívek 1991 után szabadulhattak. A reformáció a 16. század elején erősen hatott a vidéken, elsősorban a német telepések és a magyarság körében. A lutheri és a kálvini irányzat egyaránt elterjedt, az utóbbinak komoly támogatói voltak a Dobók, Rákócziak, valamint a Pálócziak. A vidéken 1940-ig nagyszámú zsidó élt, akik főleg Galíciából települtek át. Napjainkban Kárpátalján közel 30 egyházi felekezetet és vallási irányzatot tartanak számon.

A hivatalos vallás azonban nem tudja teljes egészében lefedni a vallási élet egészét. A hivatalos vallásosság mellett mindig kialakul és szoros szimbiózisban él együtt a népi vallásossággal, amely sajátos vallási képzetrendszer: teológiai szempontból helytálló ismeretekből és a hagyományos néphit elemeiből áll. A népi vallásosság a vallás valamennyi szférájára kiterjed. Van saját képzetrendszere, etikája, gyakorlata, technikái, vannak társadalmi művészeti vonatkozásai szinte minden funkció megvan benne, amit a háttérét adó vallási rendszer tartalmaz. Ugyanakkor természetesen nem önálló vallás, mert a háttérében mindig ott

áll egy felekezet, egy egyházkerület a maga saját hagyományaival, rendeleteivel, szertartásaival. A hivatalos vallástól egyes elemeiben eltávolodhat, a körülmények változásával pedig újra közelebb kerülhet hozzá.³⁰

A magyar parasztság hagyományos tudásanyagának hiedelemként minősíthető része a népi hitvilág. Mint ilyen nem külön „babonás” világképként és gyakorlatként, hanem a köznapi tudattal, ill. a „népi tudással” (természetismeret) és a vallásos világképpel és gyakorlattal (népi vallásosság) szoros összefüggésben működött. A népi hitvilág tematikusan felöleli az emberi életet, (szülés, halál, szerelmi varázslás, házasságkötés hiedelmei) az ember környezetét, használati tárgyait, mindennapi életét. Felöleli továbbá a hagyományos paraszti termelés, fogyasztás és egyéb tevékenységek minden ágát (takarítás, tisztálkodás, mosás, tűzgyújtás, táplálkozás, halászat, vadászat, földművelés, állattenyésztés stb. hiedelmei), a természeti világot (eső, szél, szivárvány, fák, füvek, ásványok, béka, kígyó, fecske stb.). Magába foglalja világmindenségre vonatkozó hagyományos elképzeléseket (nap, hold, égitestek fogyatkozása, csillagmondák).³¹

A hit a kárpátaljai ember számára a 21. században is védőpajzs szerepet tölt be, melynek feladata, hogy biztonságérzetet nyújtson a világban és az egyén életében zajló folyamatokban, főként a megszokottól eltérő válsághelyzetekben. A kisebbségi helyzetben felértékelődik a vallás, ezen belül a laikus vallásgyakorlás (népi vallásosság) szerepe. Konzerválja az értékrendet, erősíti a hagyományos közösségi, kulturális értékekhez való kötődést, amelyen belül a vallásos hit az egyik legfontosabb helyet foglalja el.

A vidékünkön a néphit és népi vallásosság egészen archaikus, de egyben megújuló gyakorlatával találkozunk még 21. században is, amely áthatja az itt élők egész életét a születéstől a halálig.

A gyermek megszületése előtt óvó-védő cselekmények sorozatával próbálják védeni a csecsemőt és az anyát. A *viselő az áldott állapotban lévő* nem kívánhat meg semmiféle ételt, mert az a magzat elvetéséhez is vezet; nem rúghat szőrös állatba, mert szőrös lesz a gyermeke; fizikailag torz személyt nem nézhet meg, mert hasonló gyermeket szül majd; lángoló tüzet sem nézhet, mert az újszülött lángoló folttal a testén születik; nem ehet összenőtt gyümölcsöt, mert ikrei lesznek, s azokat nehéz megszülni; virrasztóba, temetésre nem engedték a gyermeket váró asszonyt, mert sárgaság fenyegeti az újszülöttet stb. (Nagybereg, Rahó, Tiszaújhely, Aklihegy, Tiszaújlak, Kígyós, Kisbégány stb.). Ha a fiatal menyecskének nem sikerül teherbe esnie, főként a katolikus családok az orvosi vizsgálatok mellett

---

³⁰ Bartha 2006.

³¹ Pócs 1980: 728-730.

jellemzően búcsúba zárandokolnak, kolostorokat keresnek fel a gyermekáldás elérése céljából. Az abortusszal kapcsolatban az idősebb generáció tagjai napjainkban is elutasító véleményt fogalmaznak meg. Középkori eredetű isteni büntetést helyeznek kilátásba:

„Vót ojan, hogy ecsinálta, de abba sokan belehaltak. Vót itt egy asszony, az úgy megtette magát, hogy belehalt. Itt maratt a két árva puja. Ement valakihez, titkolták űk aszt, oszt belehalt. Nem kell az Isten akarattyával szembeállni. Az én édesanyám mindég aszt monta, hogy aki puját csinál el, annak a másvilágon aszt meg kell enni utána.” (Kész Margit gyűjtése, Aklihegy, 1995.)

Jellemző volt, hogy mágikus cselekményekkel próbálták befolyásolni a születendő gyermek nemét. Kisbégányban baltát vagy kést tettek a nászéjszaka előtt az ágy alá, hogy biztosítsák a fiú utód születését.(Lengyel Vanda kutatásai alapján).

Kárpátalján napjainkban is intenzív a rontás különböző változataiban való hit. Különböző mágikus eszközökkel és cselekményekkel próbálják elhárítani: piros szalagot kötnek a kis kezére; a látogatók megköpdösik; tollseprút tesznek a feje alá (már ritkán alkalmazzák); ágyacskájára saját ruhájukból szakított cérnaszálat tesznek; fordítva *fonákul* adják rá a ruhácskát stb. A bajelhárítás működésképtelensége esetén, a hagyományos gondolkodásban legismertebb és legelterjedtebb lelki-szellemi elváltozásokat okozó kórokmegállapítás jut kifejezésre, mely a rontás legismertebb változata: *„megigézték”*, *„megijedt”*.

„Ha a puja nagyon sír, ideges, meg van kékülve, akkor megverődött.” (Elmondta: Gergely Malvin, Batár, 2001. Kész Margit gyűjtése.)

A szemverésben, igézésben való hit még ma is nagyon erős Kárpátalja-szerte. A hit intenzitását bizonyítja, hogy napjainkban is sokan vallják azt, hogy ront a szemük, illetve még többen beszélnek arról, konkrét példákkal alátámasztva, mennyire fogékonyak a szemverésre. *„A legtöbbször megnézik az embert. Megigézik. Még a saját anyja is. Aki nagyon nézi. Akinek össze van nőlve a szemöldöke, vagy kéccer szopta az anyját. Annak ojan a szeme. De lehet ojan is, hogy csak gyönyörködik benne, nem is tuggya, hogy megigézi, oszt már kész a baj.”* (Elmondta: Gergely Malvin. Kész Margit gyűjtése, Batár,1998.)

A hagyományos gyógyítás első lépésben, mint a magyar nyelvterületen általánosan, itt is szenes vízzel történt.

„Nekem kicsi korom óta, ha templomba mentem, mindég utána kellett, hogy csináljanak szenesvizet. Már amikor mentem hazafele, már éreztem, hogy reszket a lábom, hányingerem van. Meg vótam kékülve, ződülve. Régebben mama csinálta, utánna anyuka. Jól is lettem tülle.

Még valamikor, mikor érzem, hogy nem jól vagyok, csinálnak most is.” (Elmondta: Száraz Eleonóra. Kész Margit gyűjtése, Nevetlenfalu, 1996.)

Elkészítésének többféle módját ismerik. Az általam lejegyzettek a következők: pohárba vizet merítenek, beledobnak egymás után három meggyújtott gyufaszálat (45. kép), mindegyik szál bedobásakor erősen rágondolnak a gyanúsított, bajt okozó személyre és elmondják az elhárító imát. Ennek is több változata ismert:

1. *Szem látott, szív vert meg
Istenem, gyógyítsd meg!*
2. *Szentlélek Úristen, szabadítsd meg a gonosz szemektől!*
3. *Szemtől verődött, szívtől igézett,
Jézus Krisztus gyógyítsd meg!*

Salánkon talákoztam az alábbi archaikus, apokrif öntőima szöveggel:

Lejegyezte: Kész Margit, Salánk, 2001.

Amott egy fa kivirágzott
Anna asszony alatta ül
Anna szülé Máriát, Mária szülé Jézust
Elindul József Máriával,
Találkozék három zsidó férfival
Három zsidó leányval.
Az aranyos kisdéd Jézus megverődik tőle
Annak összeszedék taknyát, nyálát
Piros márványköre önték.
Úgy használjon az én gyermekemnek
Mint a kisdéd Jézusnak.

Következő lépésként a „*megverődöttel*” megitatnak egy kortyot ebből a vízből, keresztet vetnek a homlokára, keze fejére, köldökére (*púpjára*), a két lábfejére. A megmaradt vizet felöntik az ajtófélfára, a poharat pedig felborítva, az ajtó sarkában hagyják. A cselekmény továbbélését bizonyítja a következő nyilatkozat.

„Nálunk három éve csináltak az unokák egy felújítást, kiszették az ajtókat. Ojan boltivet csináltak, ahogy most divat. Igaz, hogy az én szobámon hagytak rendes ajtót, de ojan szép drágát csináltattak. Meg a falat is drága mesterek meszelték. Osz veszettek rám, amikor a szenes vizet odaöntöm. Hát én nem bánom, de én csinálom ennek a kisdédnek (dédunoka). Mer mered megfele. Akkor az annya is mongya, hogy csinájjam.” (Kész Margit gyűjtése, Batár, 2001.)

A szenes víz elkészítésének többi változata ismert, de ezek lényegesen nem térnek el egymástól, csupán egyes elemeiben. Az egyes falvakra jellemző különlegességet gyűjtésem

során nem tapasztaltam. A római katolikusok, görög katolikusok és görögkeletiek szinte kivétel nélkül szenteltvizet³² használnak az ijedség gyógyítására, míg a reformátusok, csak súlyosabb esetekben használják a szentelményt. Eltérés mutatkozott még a szenes vízbe dobott anyagok terén: van, aki gyufa (46. kép) helyett égő parazsat, cirokszálát vagy kenyeret dob a vízbe.

45. kép: Szenesvíz készítése szemverés ellen. Fotó: Kész Réka, Salánk, 2016.

46. kép: A szenesvíz kellékei: szentelt víz és gyufa. Fotó: Kész Réka, Salánk, 2016.

---

³² A görög katolikusok, római katolikusok és görögkeleti vallásúak Kárpátalján általánosan tartanak otthonukban szentelt vizet, melyet vízkeresztől vízkeresztig tárolnak. Az előző évről megmaradt szentelményt a kútba öntik.

Ha az otthon elkészített szenes víz nem használ, akkor napjainkban is specialistához fordulnak, aki általában a faluban él, illetve kolostorokba, szent helyekre zarándokolnak gyógyulás céljából.

Dél-Ugocsában az egyik legismertebb öntő specialista a Batáron élő Zsadányi Róza volt. Zsadányi Róza (47. kép) tudományát nem felmenőitől örökölte, hanem szükségből szerezte. Elsőszülött fia „szemveréstül” halt meg. Miután első gyermeke halálát szemverésnek tulajdonította, a második születésekor a környezetében elfogadott, s lelki igényéhez legközelebb álló módszer szerint próbált védekezni a baj ellen: öntőasszonyhoz fordult. Többször tette meg az utat, gyermekét hátára kötve a távoli Hömlöcre. Az itt tevékenykedő öntőasszony gyakori fáradásaiért megsajnálta és ráhagyta tudományát. Róza néni olyan mély meggyőződéssel végezte a megtanult cselekményt, hogy nemcsak családtagjai gyógyítását vállalta, hanem idegenekét is. Mintegy feszültségfeloldó aktusként először hosszan elbeszélget a pácienssel, illetve annak hozzátartozójával. Hisz abban, ha nem nagy a baj, hatásos az is, ha egy frissen levetett, a beteggel közvetlenül érintkező ruhadarabot önt meg. A cselekmény második fázisaként az ágya fölött lógó szentkép előtt letérdelve, rózsafüzérrel a kezében, elmond három Miatyánkot, három Hiszekegyet, három Üdvözlégyet. Utána mondja a saját imáját. Az ima szövegét sikerült magnetofonra rögzíteni, az adatközlő beleegyezésével. Szerinte ez a fajta rögzítés nem hatástalanítja a szöveget. *„Csak akkor lehet átadni, ha leírnám vagy leiratnám és azt keresetlenül valaki megtalálná. Akit én akarok.”*

A szöveget lejegyezte: Kész Margit, Batár.

Mikor az Úr Jézus a földön járt,
Kiment a Gecsemáné kertbe
Leült egy figefa alá.
Arra ment, arra ment
Három szép szent szűz leány.
Így szól egy belőle:
Mária, szebb a te méhednek gyümölcse
Mint a szép fényes hold,
Aki az égen járt.
Arra ment, arra ment
Három szép szent szűz leány.
Így szól egy belőle:
Mária, szebb a te méhednek gyümölcse
Mint a fényes csillag
Aki az égen járt.
Úgy ne árcson neked Margitka
Semmiféle ijedés, betegség, szemártás, igézet,

Mint az Úrjézusnak nem ártott
A három szép szent szűz leány igézete.
Jézus Mária szent nevében ámen.

Ezután szenteltvizet önt egy tányérba, kis darab méhviaszt pléhedényben a tűzön felolvaszt, s a forró viaszt a páciens feje fölött beleönti a szenteltvízbe. Ezután következik a figura alakjának a meghatározása. Ebből állapítja meg a kór okát. Következő fázisként a középső és mutatóujját összefogva, a szenteltvízbe mártja, s a mágikus fordítottság elméletének megfelelően, kifordított ujjával rituálisan lemossa a beteget, három kis keresztet rajzolva annak homlokára, két orcájára, *nyelve fonákára*, két térdére és két lábfejeére. Ezután háromszor szétköp a helyiségben. Következő aktusként a szenesvizet készíti el. A viaszos szenteltvízbe három cirokszálat dob, s elmondja az Európa-szerte legismertebb igézés ellen használt ráolvasás-formula helyi változatát:

*Szem látott, szív vert meg
Istenem gyógyítsd meg*

Befejezésként a felhasznált szenes vizet beleönti egy üvegbe, s odaadja a páciensének, hogy az rendszeresen iszogassa, mintegy rituális, belsőleg tisztító folyadékot.

47. kép: Zsadányi Róza imádkozás közben. Fotó: Kész Margit, Batár.

A rontásban való hit aktualitást mutatja az is, amikor 2018-ban egy népszerű ukrán nyelvű kárpátaljai internetes portálon is megjelent a hír, videóval bizonyítva, hogy a megyei bíróságon egy hölgy mákot és sót szórt szét a folyosón, rontás céljából. Az eset rengeteg kommentet generált, ahol ügyvédek számoltak be saját élményeikről a különböző rontást alkalmazó technikákkal kapcsolatban, pl.: arról, hogy temetőből hozott földet szórtak a per ellenfelei egymás, vagy épp az ügyészek székébe stb.³³

A következő rontástörténet a hivatalos orvoslás és a mágikus népi hiedelemvilág keveredését mutatja be:

„És most mondok egyet saját magamról, amikor a kórházba voltunk, én beteg voltam, sokat jártam a kórházba, és volt ott egy orvosnő és látta, hogy sokat vagyok ott a kórházba és mondja nekem:

- Mi van veled? Mijér vagy te itten?

És mondom neki, hogy mi a bajom, és mondja nekem, hogy:

- Ha még a kórházból kifele, akkor fordulj balra és kilencszer köpjél, és ha hazamégy, akkor kilenc körmödrül vágd le a körmöt, és tedd be az ajtófélbe.

Ezt mondta nekem az orvosnő, és valóban nem voltam többet a kórházba”

(Orosz Bianka gyűjtése, Fancsika, 2014.)

Igézet elhárításának legismertebb cselekménye vidékünkön az, ha a gyermeket, állatot megköpdösik.

A szentelmények mágikus célú használata igen gazdag. A húsvéti ételekhez több, napjainkban is élő hiedelem köthető: sonka csontjával kelést kerekítenek, pászka levágott sarkaival beteg állatot etetnek stb. A legelterjedtebb gyógyító erővel felruházott szentelmény, a szenteltvíz, mely egész évben (vízkeresztől-vízkeresztig) minden katolikus családban megtalálható, s panáceként tartják számon.

A hiedelemrendszer az élet minden területén működik. A lakóházhoz, mint a mindennapi élet fontos színteréhez, gazdag hiedelemanyag kapcsolódik.

„Ha valaki új házba költözik vagy akár felújítja a régi házat, s mint új lakó megy be. Először a macskát, s utána egy sült kenyeret kell begurítani. A macska az befele viszi a szerencsét, a kenyér meg, hogy állandóan legyen kenyér a háznál.” (Szulembajeva Okszana gyűjtése, Újakli, 2010.)

---

³³ Forrás: <http://www.mukachevo.net/ua/news/view/314632> (Letöltés ideje: 2020. 03. 23.)

„Ha felépült a ház, akkor először a pap ment be a Bibliával, hogy legyen áldás a házon, s majd ezt követően egy kenyeret is bedobtak a házba, hogy legyen mindig elegendő az asztalon. Ha építkezik valaki, a ház alapjába szokás pénzt rakni, hogy ne szűkölködjön benne a család a későbbiekben. Arra is ügyelni kell, hogy ne kerüljön az alapba, vagy a ház bármelyik részébe higany, mert akkor soha nem lesz boldogság abban a házban.” (Szulembajeva Okszána gyűjtése, Újakli, 2010.)

„Ajánlatos tyúk csontot és szilkét helyezni a háznak az alapjába, hogy bőség legyen az újonnan elkészült épületben.” (Szulembajeva Okszána gyűjtése, Újakli, 2010.)

„Ha lerakták az alapját a háznak, akkor négy munkás a ház négy sarkához állt, s pénzt dobtak bele mindannyian, hogy mindig legyen a házban elegendő, persze közben megittak egy-egy kupica itókát is. Ha valakinek nem volt szerencséje a házában, akkor fel szokták újítani, hogy kiűzzék a házból a rontást.” (Orosz Georgina gyűjtése, Szőlősgyula, 2009.)

„Szökőévben nem volt szabad új házba költözni vagy esküvőt tartani, mert szerencsétlenséget jelentett volna.” (Orosz Georgina gyűjtése, Szőlősgyula, 2009.)

„Nem szabad küszöbön keresztül kínálni étellel vagy itallal, mert szerencsétlenséget jelent.” (Nevetlenfalu, Kész Margit gyűjtése, Nevetlenfalu, 2001.)

„Mikor a házba nekikezdel sepregetni, sose kifele sepred, hanem az ajtó felé befelé. Mert a szerencsét befelé sepred, kifele meg, akkor kisépred a házba. Meg a vendéget is befelé sepred. Éccaka, mikor már lemegy a nap, a szemetet kivinni nem jó. Mer az ördög ráül a lapátra, s vissza beviszed az ördögöt. Vagy a lapátra vagy a spór alá separték ilyenkor.” (Szulembajeva Okszána gyűjtése, Újakli, 2010.)

Hiedelemlények

Az alábbiakban, a kárpátaljai hiedelmekben ma is élő néhány hiedelemlény bemutatására vállalkoztunk.

Boszorkány

Az ártó szándékú, a közösség vagy az egyes ember sorscsapásáért okolható egyénekről való elképzelés valószínűleg már az emberi társadalom kialakulásának kezdetén jellemző volt. A magyar néphit boszorkánya nem azonos a népmesék vasorrú bábájával. Jelen rövid ismertetésben a boszorkányperekre sem térünk ki.

A boszorkány sztereotípiák a közösségből valamilyen módon testi vagy szellemi többlettel, mássággal rendelkező személyekre vonatkoztak. E sztereotípiák közül a legismertebbek: nők bajusszal, szakállal, összenőtt szemöldökkel, szúrós fekete szem, farkok megléte, testi fogyatékoság, de a különös szépség is gyanúba keverhet stb. Jellemző, hogy nemcsak nőket, hanem férfiakat is illették boszorkányság vádjával.

A kárpátaljai mindennapokban jelenleg is meghatározó szerepe van e hiedelemalaknak. Boszorkánnyal kapcsolatos történeteket kutatásaink során Kárpátalja szinte mindegyik településén találtunk.

A válsághelyzetek magyarázatára keresett válasz gyakran toródik el az irracionális szférába, s a közösségen belül indul el a bűnbakkeresés történelmi mechanizmusa. A hagyományos közösség életértelmezése úgy válik egésszé, ha konkretizálja a bajt okozó személyt. E közösség évszázadokon át napjainkig működő konfliktuskezelő eljárásáról van itt szó, valamint a bűnbak megtalálása és megbüntetése a megtisztulás reményét is sejteti.

A boszorkány jelző mellett gyakran használják még *a tudós, tudákos, tudámánya* van kifejezéseket is hasonló interpretációban, egyben több más hiedelemlény tulajdonságait is ötvözi.

A mindennapok számukra érthetetlen eseményeinek magyarázatra szolgáló stratégiaként gyakran nevezik meg a rontó, rosszat akaró, néha gyógyító személyt. A Kenéz Anna által említett hiedelemszöveg *felleghajtó* motívuma nem mindennapi jelző.

„Ennek a K.-nak a férjinek a testvére meghat. A katonaságtú hazajött és beteg lett, meghalt. Miko temetés vót, ojan eső vót. Feszt esett míg csak e nem temették. De annyira esett, hogy itt a fenyűlló, itt a vasutná, mer akko még mindenkinek saját vót, mongyuk nekünk is fement a temetőjig ez a kert. És a forgót a víz lemosta. Ojan eső vót. Esett és esett és esett. Kivitték a halottat. Lúszekeren vitték ki a temetőbe. Kimerték a sírt, mire tették lefele, tele vót a sír. Itt

egy öregasszony vót, már nem ojan öreg, de az is ojan tudákos vót, boszi vót. Aszt mongya hogy: Jaj, csak temetnék má efele, csak temetnék mát. Mondom: Julcsa néni, minek? Hát aszt mongya: megállna legalább az eső. Hát mondom, minek? Hát mer aszt mongya: ez felleghajtó vót. Van ijen aszt mongyák, felleghajtónak mongyák.” (Elmondta: Kenéz Anna, Salánk. Lejegyezte: Kész Margit, 2008.)

A népi tudatban élő boszorkányok közötti hierarchikus viszonyra (amely a boszorkányperekben bonyolult rendszert alkot, de mindig az emberi közösségekben alkotott hierarchiát követi: katonai rang szerinti hierarchia, egyházi, stb.), nemcsak a fenti hiedelemtörténet enged következtetni, de a következő adat is.

„A boszorkányoknak május 6-án válasszák ki a papokat (itt az adatközlő szellemi vezetőre gondol) ki az erősebb, ki tud nagyobb rontást csinálni és akko május 6-án mikor hova, mék faluba mennek. És aki erősebbet tud csinálni, mindig az a pap. Minden 17 évbe csinálják eztet.” (Lejegyezte: Lőrinc Bernadett, Tiszabökény)

A boszorkány legjellemzőbb tulajdonságai a néphitben: alakot tud váltani (lásd hiedelemmondáknál), legtöbbször macska, csikó, kutya, béka stb. alakját ölti magára; addig nem tud meghalni, amíg át nem adja a tudományát; két szíve/lelke van, ezért halottként is az élő ember testfunkcióit produkálja stb.

„Ojat hallottam, hogy kettő van. Hát asztat ugy hallottam, hogy itt monták is, hogy vót. Még eszt a K.-t is aszt monták, hogy két lelke van. Csak arrú vették észre, hogy egyik arca piros vót miko meghalt. És az ojat, így monták, régen, hogy hasra fektetik. A koporsóba.” (Elmondta: Kenéz Anna, Salánk, Kész Margit gyűjtése)

Vót ojan, hogy a boszorkány kijabált fel a sírbul. Amikor már meg vót halva, eltemették. Na, arra mentek emberek, hallották. Akkor kiásták és még nyöszörgött. Vettek egy hegyes karót, és beleszurták a szivibe. Na, akkor már többet nem... nem, nem élt többet. Elmondta: Fudella Julianna, Nevetlenfalu. Lejegyezte: Kész Margit.)

A boszorkány egyik legismertebb ártó cselekményének a rontást tartották.

A hagyományos népi gondolkodásmódban az egyén lelki, szellemi világában váratlanul bekövetkezett, a közösség számára racionálisan megmagyarázhatatlan, negatív változást valamilyen ártó cselekvés működésének tartják. Diagnosztizálása a népi hitvilág egyik nagyon fontos pillérére, a rontásra épül. Kárpátalján napjainkban is intenzív a rontás **Hiba! A könyvjelző nem létezik.** különböző változataiban való hit.

A rontás a magyar népi hitvilág egyik legfontosabb mágikus eljárása. Bármilyen ártó célú cselekvést jelenthet: módja, eszközei, ideje, helye, a végző személy és a célok rendkívül változatosak. A rontás képességét általában különböző természetfeletti erejű személyeknek

vagy természetfeletti lényeknek tulajdonították; legáltalánosabban a boszorkánynak. A ténylegesen véghezvitt rontó cselekmények közül legintenzívebben a szerelmi varázslás sokféle eljárás módját gyakorolták; de ilyen volt a rábőjtölés is, betegség vagy halál okozása céljából. A rontás eredményének tulajdonított bajok leggyakrabban emberi és állati betegségek (leginkább a hirtelen fellépő tünetekkel járók), ezen kívül a tej- és tojáshozam csökkenése, a növények rossz terméshozama, a házimunkák (kenyérsütés, köpülés, fonaltisztítás stb.) sikertelensége, szerelmesek elhidegülése stb.³⁴

Lidérc

Egész Európában ismert szellemlény, amely egy valamikori segítő szellem tulajdonságával bír. Az újabb hiedelmek szerint azonban, inkább az ördöggel való szövetségkötés motívumaként jelenik meg. Közép-Európában gyakran az ördöggel szövetséget kötő boszorkány segédállata, vagy ördögszerető alakjában ismerik. Ugocsában a segítő tulajdonsága megmaradt, de a segítség mellett ott a gonosz szándék is: ha a gazda nem tud már feladatot adni számára, képes megölni jótevőjét. A hiedelemtörténetekben ezért kényszerítik olyan feladat elvégzésére, amit nem tud elvégezni, ezért elveszejtí önmagát.

„Hát asztat aszt monták, hogy a hóna alatt ke kikőteni a fekete tyúk tojássát . A hetedik tojását. A hóna alatt ke hordani három hétig. Mint a csirkét. Osztt akkor jön egy ojan ki belőle, akinek na, lidérc a neve. Annak osztán parancsotak, hogy mit csinájjon. Most nekem egy szép házat, sok földet, lovat. Akkor megcsinájja, megyen, megint kérdi: mit? De, má mikor nem tuttak tülle megszabadulni, a lidércetű, akko aszt monták neki: erigy a Tiszába, hozzá vizet a szitába. Osztt akko tovább nem jött, mert belefojtotta magát a Tisza vizibe. Ha nem szabadulnak meg tülle, megöli a gazdáját.” (Elmondta: Fudella Júlia, Nevetlenfalu, 1992. Lejegyezte: Kész Margit.)

Bolygólámpa

Kárpátalján az idős lakosok emlékezetében még él a bolygó lámpához kapcsolódó hiedelem. Ez nem más, mint éjjelente magától mozgó, lámpa formájában elképzelt hiedelemalak. A magyar nyelvterület egyes részein tüzes embernek, tüzes mérnöknek nevezik. A hiedelem egyik magyarázata, hogy olyan nyugtalan lélek, aki rosszul mérte a földet az emberek számára.

---

³⁴ Lubi 1939., 1983. (reprint), 1995. (reprint).

„Monták asztat, hogy régen a. Hogy a mezsgyék nem jól vótak. Ugyi akkor külön vót. Nem tagosítva vót a földek, Hanem itt vót egy darab föld nekem, az ott a másik hejen. Osztt akkor aszt mmonták, hogy a bojgó lámpa azér jár, mer ott nem jó van a határkű letéve. Én csak ennyit hallottam.” (Elmondta: Kenéz Anna, Salánk, 2009. Lejegyezte: Kész Margit.)

Visszajáró halott

A hiedelem szerint, amikor a halottnak hiányérzete van a külvilággal szemben: hazajár. Ilyenkor teljesíteni kell a kívánságát, vagy mágikus cselekménnyel kieszközölni, hogy ne tudjon hazajárni.

„Azt mondják, hogy amikor meghal, akkor kiszáll belőle a lélek, így mondják, és így mondják, hogy a lélek még jár 40 napig, de amikor meghal akkor még ott van a házba. És történt velem egy ilyen. Volt nekem egy nagynéném, és az mikor meghalt mindig jött a házba. És na nem volt jó, nem jó hogy ha halott jár a házba. És egyszer eljött és az öcsém bejött és ő odament az öcsémhez és elkezdte ölelgetni, és énhozzám akart aztán odajönni, és én megmondtam neki, hogy mennyél innen te meg vagy halva, én hozzám ne próbálj nyúlni, és megmondja a nővérem, hogy nicsak ott jön anyu a kerten, az mikor meglátta, abbahagyta az öcsémet és rögtön szaladt elfelé. Aztán álmodom, hogy elmentem a nagymamámnál, ő ott lakott, ő volt a legkissebb a családba, és elmegyek és ül az ágyba, és mondom neki, te mit keresel itt, ilyen hamar már idejöttél, már itt vagy? És ő meg mondja nekem, hogy elkérezkedtem és elengedtek. Ugyhogy ilyen van. Igen és akkor álmodom, éjjel egy hang mondja szórd körül a sirját, szórd körül az sirját és aztán szóltam az öcsémnek, hogy körül kell szórni az Anna sirját és ő vett sót meg mákot és többet soha nem jött nekünk, már nem lehet jönni mert kerítés van és többet nem lehet neki jönni. Szoval ilyenek vannak.” (Elmondta: Szarvasztó Mária, Fancsika. Lejegyezte: Orosz Bianka.)

Házicsuszó

A magyar néphit házi kígyója, Kárpátalján *házicsuszó*. Valószínűleg egy valamikori házat védő szellemlény. Vidékünkön általánosan elterjedt a hiedelem, mely szerint minden háznak van *házi csuszója*, amely védelmezi a háza, de a házi szellemekhez hasonlóan, ha bántjuk, elpusztítják, bosszúból szerencsétlenség éri a ház lakóit.

„A pásztorok mesélték nekem, hogy az egyik csuszó állandóan járt a válura az udvaruk mögé. Ott mellette volt aválu és mindig oda járt inni, meg ott fürdött, meg mi. És akkor napokon keresztül figyelték, hogy a gyerek játszik vele, egyszerűen ahogy a karikáva. És ahogy így, ahogy a gyerek a karikát huzogta, és ahogy, szóval egyszerűen szépen játszadoztak, és majd

próbálták elkergetni a csuszót, na de hát ugye az mindig visszament. Végül megölték a csuszót és maghalt a gyerek is utána.” (Elmondta: Gál Gabriella, Verbóc. Lejegyezte: Mónus Dóra.)

Szagrális kommunikáció, archaikus imák

A vallásosság megélésében, a transzcendenssel való kapcsolattartásban a kárpátaljai ember legfontosabb eszköze az ima. A szó, a fohász erejében való hit ősi, tudat alatti megnyilvánulás, amely valószínűleg egyidős az emberiség történetével. Az imamondás egyéni kultusza mély előzmények lineáris folytatása. Lovász Irén szerint, amikor a szagrális kommunikációról beszélünk, akkor arról az általános, emberi, de kultúránként és vallásonként különböző formában megmutatkozó jelenségről van szó, ahogy az ember kapcsolatot teremt a természetfölötti hatalommal vagy hatalmakkal, erőkkkel.³⁵

Koprics Márta és Szilczl Dóra a szagrális kommunikációról így ír: *A transzcendens szokásos értelemben leginkább úgy jellemezzük, mint ami „innen túl” van, ami a határainkon kívül esik. A transzcendens ugyanis kívül reked az érzékszervi modalitásokon.*³⁶

Az egyéni imaidő, mint a hívő ember kilépése a profán világból, belépése a szagrális világba, bizonyos ciklikusan ismétlődő időkeretben határozható meg. Tánzos Vilmos³⁷ mondja, hogy *a legvalóságosabb létezővel való kommunikáció az egyéni ima által valósul meg”*

A különböző korosztályok szagrális kommunikációra szánt ideje természetesen változó. Az idősebbek több időt töltenek imádkozással, mint a fiatalok. Általában jellemző azonban, hogy Kárpátalja-szerte fontosnak tartják a már eszmélő gyermek előkészítését a hivatalos szagrális világba való belépésre. Tehát a család az első „előemésztő” közeg, amely a vallási élményt nyújtja, szagrális téren szocializál. Ennek nagyon fontos szegmense az imaszövegek memorizáltatása a gyermekkel. E szövegeket egy időben tanítják az első mondókákkal.

A laikus vallásgyakorlásban a hivatalos egyház által kanonizált liturgikus imák és az archaikus népi imák nem választhatóak külön, funkciójukat tekintve legtöbbször egymást erősítő hangzanak el, ezért elkerülhetetlen bizonyos szempontú átfedés.³⁸ Akár a mindennapi

---

³⁵ Lovász 2002: 7.

³⁶ Korpics – P. Szilczl 2007: 17.

³⁷ Tánzos 1999: 245.

³⁸ Gyakran találkoztam azzal a szemlélettel, amikor az archaikus népi imák létjogosultságát, főként a ráolvasások esetében, azzal támasztották alá az adatközlők, hogy a hivatalos egyház által is elismert imákkal együtt hangzanak el: *„Ez rendes imáccság. Mikor rámondom arra akit öntök, utána három Miatyánk, három Üdvözlégy, három Hiszekegy megyen. Ezek együtt. Nem lehetne különvenni ezeket. Ezek mind imák”* Elmondta: Zsadányi Róza, Batár, gör. kat., szül. 1922. Lejegyezte: Kész Margit.

szakrális kommunikáció során mondott imafüzérek, akár a gyógyító cselekmény során elhangzó ráolvasó imádságok elhangzásakor a hivatalos, „felülről”, különválasztott szövegek együtt élnek és teljesítik be funkciójukat.

Különleges értékkel bírnak a Kárpátalján még napjainkban is kutatható archaikus imádságok.³⁹

E csodálatos szövegek a népköltészet egyik legrégebbi rétegét alkotják, a szinte teljesen elveszett középkori magyar nyelvű vallásos költészetünk bizonyítékai, forrásai.

Az archaikus imaszövegek magyarországi gyűjtése későn indult el. A Magyar Tudományos Akadémia önálló folklórműfajként 1970. február 11-én fogadta el. Erdélyi Zsuzsanna e napon tartott szakmai bemutatót a Néprajzi Társaság Folklór-szakosztályán eddigi gyűjtéseiről és könyvtári kutatásainak eredményéről. Már az elnevezés terén is voltak bizonytalanságok. Azóta az archaikus ima, az apokrif ima, a népi imádság meghatározások használatosak definícióként, illetve az apokrif archaikus ima, archaikus népi imádság műfaji megjelölés is jellemző. Erdélyi Zsuzsannától tudjuk a meghatározások három legfontosabb elemének magyarázatát is. Archaikus, mert középkori vagy annál régebbi szövegekről van szó. Apokrif, mert az imádságok alaptémái jórészt nem a hivatalos egyház által elismert motívumokra épülnek. Népi, mert hordozója, fenntartója, átörökítője a parasztság, néprajzilag a nép. Maga a nép nem ismeri a szakma által adott megnevezéseket. Kárpátalján *ima*, *imádság*, *kódus ima* (koldustól tanulták), *hathatós ima*, *hasznos ima*, *erős ima*, *hajnali imádság*, *bűtös ima*, (böjt idején imádkozták), *öntőima* (viaszöntésnél, a népi gyógyászatban alkalmazott mágikus eljárás során mondja a gyógyító, lásd fentebb!) stb. néven említik. E csodálatos szövegek a népköltészet egyik legrégebbi rétegét alkotják, a szinte teljesen elveszett középkori magyar nyelvű vallásos költészetünk bizonyítékai, forrásai. Szerkezetüket tekintve általában hármas tagolódásúak. Lírai kezdőképpel indulnak, amelyek gyakran természetből vett motívumok: *Amott egy fa kivirágzott/Anna asszony alatta ül...* (Salánk); *Fehér rózsza Mária/Engem Jézus találta/Szent igével igézett,/Aranygyűrűvel pecsételt...* (Nevetlenfalu). A kezdőképet általában epikus rész, esemény követi, amely a jézusi szenvedéstörténetből merít, Krisztus halálát vagy Mária anyaságát, fájdalmát jeleníti meg. Vannak kutatók, akik éppen ezért az archaikus imaműfajt az Ómagyar Mária-siralom édes testvérének nevezik. A legjellemzőbb és legérdekesebb rész a záradék, amely tudatja az ima elmondásáért járó kegyelmet: *Eridj fel a kápolnába/Kiáltsd fel az én szavaimat/Aki ezt az imádságot elmondja/Este lefektibe, reggel felkeltibe/Lészen velem az örök valóságban.*

---

³⁹ Erdélyi 1976; 1999.

(Karácsfalva); vagy jelzi a szöveg mágikus funkcióját: *Úgy ne ártson neked/Semmiféle ijedés, betegség, szemártás, igézet. Mint az Úrjézusnak nem ártott/A három szép szent szűz leány igézete./Jézus Mária szent nevében ámen* (Batár).

E hármas tagolódás nem mindig van jelen. Hiányzik a rövid imáknál: *Én lefekszem én ágyamba/Testi lelki koporsómba... (Nagybereg)*; az imafüzéreknél; a középkori énekeknél: *József és Mária/Nagy útra indulnak...* (Batár).

A szövegek stilisztikailag és poétikailag is káprázatosak. Található bennük szimbólum, szürrealista kép, metafora, állandó jelző, figura etymologica, gondolatritmus stb. Kutatásaink során már csak néhány esetben talákoztunk azzal, hogy az adatközlő a reggeli és esti imafüzérében még naponta mond archaikus népi imát. Boldog Márta 1929-ben született Tiszaújhelyen görög katolikus hívő családban. Egész életében a szüleitől gyermekkorában átvett szövegahagyományt követve imádkozza a reggeli és esti imáit. *Én így imádkozok, ahogy édesanyáméktul tanultam: Miatyánk; Üdvözlégy; Hiszekegy; Oltalmad alá sietünk; Fehér rózsza Mária⁴⁰; Ó én édes őrangyalkám; Édes jó Atyám hálát adok néked; szülőkér, de már régen meghaltak, ezér úgy mondom: nyugodjanak békében; Adjon Isten jó reggelt, ha este akkor jó éjszakát... Atyának, fúnak...* utána avval fejezem, hogy: *Őrangyalkám vigyázz reám.*⁴¹ A Boldog Márta által mondott imafüzér jól szemlélteti, hogy a liturgikus imák és az archaikus népi imádságok még néhány évtizeddel ezelőtt a mindennapi imamondás során is egy szövegkörnyezetben hangzottak el. A változásra azonban ő maga adja meg a választ, amikor elmondja, hogy a *Fehér rózsza Mária* szövegét már nem imádkozzák a gyermekei. *„Én megtanítottam nekik is, ugyanugy mint ahogy nekem tanították. Ameddig kicsik vótak, úgy is mondták. De azután űk már másképp tanulták, ezt a hittanon nem hallották, mások se monták. Kikopott.”* A narratíva gyermekei tehát belenevelődtek az archaikus szöveg elmondásába, de külső hatásra kimaradt a mindennapi imamondásból.

Az ima szövege:

Elmondta: Boldog Márta, Mátyfalva, gör. kat. szül. 1929.

Lejegyezte: Kész Margit: 2015.

Fehér rózsza Mária/Engem Jézus találta.
Szent igével igézett,/Aranygyűrűvel jegyezett.
Ablakomnál népörzö, a Boldogságos Szűz Mária,
Kelj fel, kelj fel, népörzö anyalka, Boldogságos szűz Mária,!

⁴⁰ A *Fehér rózsza Mária* a legerterjedtebb szövegtípus a vizsgált régióban. Erdélyi Zsuzsanna szerint görög katolikus imádság, Erdélyi 1999:84; Fetics Nándor is az archaikus imák egyik alaptípusaként definiálta: Fetics 1971:64

⁴¹ A felsorolt szöveganyagban található *Ó, én édes őrangyalkám* gyerekima, illetve a szülőkért mondott ima bizonyítja, hogy az adatközlő valóban a gyermekkorában tanult imákat mondja.

Megfogták szent fiadat,/Magas keresztfára feszítették
Három csepp vérét elcseppentették.
Jöttek az angyalok, s felszedték./Krisztus Urunk elejibe vitték...
Krisztus Urunk azt hirdette: aki ezt az imáccságot kéccer napjába elmondja,
Az hét halálos büntül megválnak
Annak nyitva van a mennyország kapuja.

Az eddigi kutatómunka alapján megállapítható, hogy bár az archaikus, népi imák a ritka kivételektől eltekintve, már nem a napi imafüzér részeként jelennek meg Kárpátalján, de a szájhagyományban való továbbélés az idősebb lakosoknál még jellemző. A *Fehér rózsza Mária* imát ismerte mint *kódusima*⁴²: Fudella Magdolna Nevetlenfalu, róm. kat. szül. 1943; *ősrégi, régi, nagyon régi* imaként definiálta: Lumper Ilona, Csepe, görög katolikus, szül. 1940.; *hatós ima*: Kiss Margit, Salánk, gör. kat. 1938.; *régi ima*: Zán Eleonóra, Salánk, róm. kat. szül. 1955 stb. Mintegy 30 narratíva emlékezetében élt még a szöveg több-kevesebb, főként a szövegromlás, illetve a nyelvjárási sajátosságokból eredő változatban. Az imának a nevetlenfalui Fudella Magdolna egy nagyon szép változatát mondta el:

Elmondta: Fudella Magdolna, Nevetlenfalu, róm. kat., szül. 1943.

Lejegyezte: Kész Margit: 2000.

Fehér rózsza Mária
Engem Jézus talála.
Szent igével igézett,
Aranygyűrűvel pecsételt.
Ajtómon Jézus,
Ablakomon a Boldogságos Szűz Mária,
Házamnak négy sarkát
Őrizd angyal őrizd.
Míg a kokas megszólal.
Imént szól az angyal.
Kelj fel, Mária, kelj fel!
Megfogták szent fiadat,
Elvitték, szent vérét elcseppentették.
Jöttek az angyalok, s felszedték.
Szűz Mária elébe vitték...
Tenger fényébe ott van egy kis kápolna.
Arra ment a boldogságos szűz Mária
Ó fiam, szánom és bánom a te kínszenvedésedet.
Ó édesanyám, ne szánd, ne bánd az én szenvedésemet.
Eredj Betlehembe, hirdetsd ezt az imádságot:

---

⁴² Emlékei szerint édesanyja mesélte, hogy koldustól tanulta.

Aki ezt elmondja reggel felkeltibe, este lefektibe,
Pénteken napfelkeltére, szombaton früstökre,
Vasárnap három mise hallgatásával,
Annak nyitva van a Mennyország kapuja.

Az archaikus népi imádságok szövegbeli gazdagságát kutatva el kell fogadnunk, hogy a műfaj a 21. században abba a fázisába érkezett, amikor már nem szolgálja a hívő ember vallási igényeit. A szisztematikus, szakmódszertanilag felügyelt egész Kárpátaljára kiterjedő kutatómunkát tehát mind a szakrális kéziratos füzetek, mind a szóbeli gyakorlatban még élő archaikus imaszövegekre irányítottan érdemes lenne kiterjeszteni.

Népi írásbeliség kutatása Kárpátalján

A paraszti népi írásbeliség vizsgálata a néprajztudománynak egy viszonylag új fejezete. A paraszti írásbeliség szerepe és jelentősége a 19. sz. második felétől nőtt meg, részint az 1868-as népiskolai törvény hatására, melynek következtében mind nagyobb tömegekhez jutott el az írásbeliség, részint pedig azért, mert a felbomló feudális társadalomban a népköltészet hagyományos, szóbeli megnyilatkozási formája elveszítette korábbi kizárólagosságát.

Mit is értünk e kifejezés alatt? A paraszti népi írásbeliség fogalmához tartozik minden alkalmi és rendszeres feljegyzés, felirat, verses, ill. prózai írás, amelyet parasztemberek különböző céllal – általában csak maguknak, ritkábban nagyobb közösség számára –, a megőrzés igényével írtak. A paraszti írásbeliség nagyobb része nem népköltészeti igényű alkotás, de a paraszti kultúrának fontos alkotórésze.

A legkorábbi és legegyszerűbb formája a különböző használati tárgyakra, épületelemekre, fejfákra stb. írt nevek, dátumok, 1–2 mondatos feliratok; valamint a személyes és gazdasági vonatkozású, bibliai, illetve kalendáriumi bejegyzések.

A paraszti írásbeliség nagyobb terjedelmű, összefüggő alkotásai két nagy csoportra oszthatók. Elsőként a másolatok során létrejött parasztkéziratokat említhetjük, amelyek vagy a szóbeli, közösségi hagyomány írásos rögzítései, vagy a különböző népies irodalmi alkotások és ponyvanyomtatványok másolatai. Ezeket a szövegeket – tartalmuk vagy funkciójuk szerint csoportosítva – kéziratos füzetekbe és könyvekbe, az ún. nótás, ill. daloskönyvekbe gyűjtötték össze (daloskönyvek, énekeskönyvek, katonakönyvek, vőfélykönyvek, emlékverses füzetek stb.)

A másik csoportba az önálló fogalmazású, egyéni célokra készített, egyéni gondolatokat kifejező verses és prózai alkotások tartoznak, melyek már az alkotó paraszti írásbeliség megnyilvánulásai. Ilyenek a levél, a napló, az önéletrajz, és ide soroljuk a paraszti verselőik munkáit, a parasztköltők írásait.

Mindezeket az alkotásokat a személyes igények hívták életre. Műfaji mintáik valószínűleg irodalmiak voltak, stílusuk, kifejezésmódjuk, frazeológiájuk viszont a hagyományos népköltészeti alkotásokéval rokon. A paraszti írásbeliség műfaji gazdagsága és a szóbeli hagyomány melletti jelentősége egyenes arányban nő parasztságunk iskolázottságának mértékével, az írás-olvasás általánossá válásával.

A paraszti írásbeliség alkotásainak néprajzi forrásanyagként való értékelése még nem, folklorisztikai feldolgozása pedig csak részben történt meg. S bár a paraszti kéziratok gyűjtése

eddig nem volt rendszeres, a fellelhető kéziratok egyre fogynak, a gyűjtés sürgető a néprajzkutatók számára.

Az írás használatát különböző tényezők határozták meg (rendi és vallási hagyományok, iskolahálózat, népoktatás, migráció, az adminisztráció kiépülése, a kereskedelem, a mentalitás).⁴³ A kéziratok szövegei, könyvek a parasztság szellemi életének forrásául szolgálnak, hozzásegítenek kultúrájának vizsgálatához. Forrásául szolgálhatnak a népi paraszti kultúra feltárásához és mind teljesebb megismeréséhez.⁴⁴

A népi írásbeliség műfaji helyzeténél fogva az egész kultúrát felvevőterületként kezeli. Forrásvidékünknek tekinthetjük az irodalmat, a vallást, a paraszti kultúrát, az iskolai műveltséget, a hétköznapi kommunikációs gyakorlatot.⁴⁵

Az írott szöveg a kommunikáció egyik fajtája. A McLuhan nevével fémjelzett „nagy vízváltó elmélet” szerint az írásbeliség alapvetően megváltoztatta az emberiség gondolkodását. Megjelenése óta nagy szerepet tölt be a társadalom és az egyén életében.⁴⁶ Továbbá fontos szerepet játszik a továbbhagyományozásban és az átörökítésben.

A paraszti népi írásbeliség kutatása Kárpátalján alig két évtizedre vezethető vissza. A kéziratok gyűjtésére és feldolgozására irányuló munkák elég későn kezdődtek el. Külföldi és hazai néprajzkutatók számos kiadványában, tanulmánya foglalkozik vidékünkkel, ám azokban csak elvétve találunk az írásbeliségre vonatkozó adatokat. Összegző munka még nem született.

Az elmúlt időszakban főként Gál Adél kutatásai révén kaphatott nyilvánosságot a paraszti népi írásbeliség. A megjelent tanulmányokban a falusi ember által szerkesztett és leírt kéziratok, naplók, jegyzetek láttak napvilágot, hangsúlyozva ezek gyűjtésének időszerűségét.

Kárpátalján számos település megőrizte az egykori temetési énekeinek kéziratát, nyomot hagytak a vőfélyek kéziratokba örökített verseikkel. Az emlékversírásnak is nagy hagyománya volt, ezen felül pedig a katonaszolgálatot teljesítő férfiak kéziratai, naplójegyzetei is szép számban fellelhetők.

Bármely kategóriát nézzük is, az a tény általánosságban konstatálható, hogy a gyűjtés egyre nehezebb. A füzetekhez hozzájutni nem egyszerű, ha maradt még belőlük egyáltalán. Ízelítőként lássunk néhány példát, melyek főként korábbi gyűjtéseim eredményei.

---

⁴³ Keszeg 2010.

⁴⁴ Gál 2011: 10–13.

⁴⁵ Keszeg 1991: 9–11.

⁴⁶ McLuhan 2001: 53–54.

Parasztköltők versei

A kéziratos könyveknek egy csoportját képezik azok a könyvek, füzetek, ahová a népi verselők saját verseiket írták.⁴⁷ Ezek az önálló alkotásokhoz sorolhatók. Eötvös Károly szerint: „Falusi paraszt költők egész serege sorba szed s megénekel évenként minden nagy és kis esetet, ami a faluban és környékén történik. A költeményeket egymásnak elszavalják, házról házra viszik; ha megtetszik, sokan maguknak leírják vagy leíratják, a szép részeket pedig emlékezetükben megőrzik, firól-fira szállítják. Száz meg száz készül évenként. Átkok és áldások, köszönések, üdvözlések, felköszöntések, szóbeli képek és elmésségek, vidám beszólások ezer változatban. Csak össze kellene gyűjteni valahára.”⁴⁸ Szinte minden falunak megvolt a maga „verscsinálója”.⁴⁹

A népi költők, verselők vizsgálata fontos a kultúra tekintetéből. A parasztköltők, verselők voltak az irodalom kibontakoztatói. Ezek a versek sokat elárulnak a parasztköltő hitvilágáról, szokásairól, ami egyben az adott közösség hit- és szokásvilágát is tükrözi. Hiszen egy népi költő mindig leírta azt, ami az adott pillanatban a közösséget érdekelte, foglalkoztatta.

A népi verselők széles skálán helyezkednek el: előadók, előénekesek, nótafák, vőfélykedő és rigmusmondó emberek, históriások és hírversírók. Mindezekről általában elmondható, hogy nagyobb fokú irodalmi műveltséggel, nagyobb költői hivatástudattal rendelkeznek. Ám mégsem nevezhetők műköltőknek, mert számukra nem adatott meg az a lehetőség, hogy verseik nyomtatásban is megjelenjenek, és nagyobb körben váljanak ismertté.⁵⁰

Többségük fejben alkot, s csak aztán veti papírra verseit, s majd egy-egy ünnepi, családi, vagy baráti körben felolvassa azokat.

Ezek a költők nem rendelkeznek nagy hírévvel, nevük ismerete legfeljebb szülőföldjük, településük határáig terjed. Ők már nem népköltészeti, de még nem is irodalmi alkotók. Már a XVIII. században felbukkannak, s számuk egyre gyarapodik. Mondhatni, hogy minden faluban akad egy-két, néhol több parasztköltő is, akik néhol tudatosan terjesztik saját verseiket.

Salánki parasztköltőkről, Zán Béláról többek között Kész Barnabás néprajzkutató, történész⁵¹ és Barta Rózáról Gál Adél tanulmányaiban⁵² olvashatunk. Az általuk papírra vetett

---

⁴⁷ Ujváry 1980.

⁴⁸ Kacska 1994.

⁴⁹ Ujváry 1980.

⁵⁰ Gál 2012.

⁵¹ Kész 2012: 91–105.

sorok életüket, gondolkodásukat és átélt élményeiket tükrözik. Tőlük ismertebb és nevesebb személyiség volt a beregsomi Sütő Kálmán, kit parasztköltőként, a falu krónikásaként is számon tartottak.

Részletek egy salánki parasztköltő kéziratából:

(Gyűjtötte: Gál Adél. Gyűjtés ideje: 2010)

Újévi köszöntő

Eljött az új esztendő tele reményekkel
Szálljon imádságunk
Fel a jó szép egekbe –
Munkátokra áldást
Istentől várjatok
Ha igaz szívből kértek
Azt meg is kapjátok –
Aranyló mezőkön
Ringó buzakalász
Megrakott szőlő tőn
Ragyogjon a vígság –
Szeretet békesség
Boldogság egészség
Ha Isten megáldja
Boldog lesz az Újév –

Anyák napi köszöntő

Kertünk alatt lenn a réten
Játszózó kis gyerek
Tavas fényben napsütésben
Vad virágot szedeget
Bokrétába köti
A rét virágait
Kicsi szive s mája

---

⁵² Gál 2012.

Eléri vágyait
Mint tavasz szellője suhan hazafelé
Öröm könnyel borul
Édes anyja felé
Drága édes anyám
Tündér kert rózsája
Fogadd szívesen
Gyermeki hálámat
Édes anya gyermek
Béke és boldogság
Időtlen időkig egymást
Csókolgassák.
Anyák napja ragyogjon
Mint fénylő nap sugár
Ünnepelje azt meg
Az egész világ

Lánykérő

Szálljon az egekből áldás béke rátok
E szép ünnep napon jó estét kívánok
El is mondom gyorsan miért is jöttünk ide
Tündérszép lányuknak tiszteletet tegyek.
Első szavam lenne kedves szüleidhez
Ha megengednék megkérném a kezed
Jó választ ha kapunk akkor itt maradunk
Tisztos házatokban helyet foglalunk
Tavasz reményével nyár melegében
Csillaghulló őszi estén nagy lelki örömmel
Szeretet, békesség, boldogság, egészség
Isten áldásával ez a teljes egység
Kéz a kézben elindulva bátran csak előre
Vezessen az utjok egy szép jó jövőbe

Segítség

Bajba jutott embert
Nem elég biztatni
Siess terhétől megszabadítani
Boldog ember az ki vállára veszi
Mások szenvedését hűséggel cipeli
1997. II. 20.

Élettörténetek

Az élettörténetek hasonló jelleggel bírnak, akár csak a parasztköltők versei. Bennük egy egyén élete, jelentős eseményei bontakoznak ki. Minden emberéletnek van „története” a szónak abban az értelmében, hogy végigéli életét, történnek vele és általa események. A lejegyzett élettörténetek által pedig mindez formát ölt. Benne az individuum saját életpályáját örökíti meg, kronologikus sorrendbe állítva az eseményeket.

Az élettörténetek egészen a gyermekkorig nyúlnak vissza, s az emlékeket rekonstruálva alkotnak újból történeteket, kiemelve a jelentősebb eseményeket, az elbeszélő egyéni érzelmeit és az eseményekre vonatkozó magyarázatait.

Kevés élettörténetet ismerünk Kárpátaljáról. A Felső-Tisza-vidéken jegyezték le például kutatók egy nagybocskói magyar értelmiségi házaspár élettörténetét. Adataink vannak a Gulagra internált papok élettörténeteiről. Közöttük különösen Bendász István tevékenysége részletesebb, aki *Feljegyzéseit* 1949. május 27-i letartóztatását követően vetette papírra. Írásaiban fontosabb dátumok és személyek nevei találhatóak, melyek történelmi adatokként is szolgálnak.

Vőfélyversek

A paraszti élet fordulóihoz tartozó jeles alkalmakat és azok szokásait is megőrizte az írásbeliség. A kapcsolódó események történéseit a 19. században kezdődő paraszti kéziratok folyamatosan dokumentálták. Jellegzetes formája a lakodalom költészete, vagyis a vőfélyversek keletkezése és lejegyzése. Ezeket a szövegeket általában egy helyi specialista (vőfély, tanító, pap, népi költő) alkotta meg, majd szintén egy helyi tehetséges személy, a vőfély adta elő a szertartás során. A versek pedig vőfélykönyvekben őrződtek meg. Az ilyen

típusú kézirat nem csak egy-egy település sajátja. Ezekért a füzetekért nem kell messzire menni, hiszen a legtöbb helyen éltek tehetséges vőfélyek, akik nemcsak elmondták a verseiket, hanem kéziratokban is megörökítették (ebből tanulták is azokat).

Az egész Kárpát-medencében ismert, hogy a paraszti kultúrában a házasságkötésnél, a lakodalomban a vőfély verses rigmusokkal irányítja a szokás menetét, és szórakoztatja a résztvevőket. A lakodalom mozzanataihoz szorosan kötődő vőfélyvers ismert a 18. század végéről napjainkig. Ezekkel köszöntik a lakodalom résztvevőit, bemutatják a szertartás résztvevőit, az ünnepi ételleket, megvalósítják a fiatalok státusváltását, kanalizálják az érzelmeket, irányítják a szertartást. Forrásul szolgálnak a korabeli lakodalmak történéseiről, folyamatáról. A kéziratos füzetekben fennmaradt versek között a neves alkalom minden mozzanatához találunk megfelelő sorokat. Azokat sorrendbe, időrendbe állítva az egész lakodalmi eseménysor felvázolható.⁵³

A vőfélyversek, melyek a múlt század elejére visszatekintő vőfélykedés lenyomatai, is, hasonlóan a többi másolt kézirathoz vándorolt egyik vőfélytől a másikig. Hol elvettek, hol hozzátettek valamit, kibővítették és alakították a rímfaragók a maguk kedve és tehetsége szerint alkalmazkodva a lakodalom körülményeihez. A kéziratos vőfélyversek gyűjtése a 20. század második felében vett erősebb lendületet, vidékünkre később ért el a gyűjtés szele. Már az 1900-as évek elején írt kéziratokat is lehet találni vidékünkön. A szőlősgyulai Hevesi Pál egyedi kéziratában számos vőfélyvers sorakozik. Vőfélyverseket tartalmazó füzeteket találhatunk Bátyúban, Haranglábban, Nagydobronyban és Kárpátalja számos más településén.⁵⁴ Az immáron több mint tíz éves múltra visszatekintő Kárpátaljai vőfélytalálkozó is a célból jött létre, hogy a lakodalmas szokások és a vőfélyverseket archiválja és megőrizze az utókor számára.

Vőfélyversek 1920-ból

Gyűjtötte: Gál Adél. Gyűjtés ideje: 2011

Első vőfélnek

Midőn tisztelettel ezen házba léptünk
Hivatásunk szerint ez kötelességünk, hogy meghívjuk ez és ez nevében
Igen házásra akar ő ma lépni ezért miáltalunk minnyájókat kéri
legyenek szivesek megosztani vele
az örömet mejel az ő szive megtele

---

⁵³ Tóth 2015.

⁵⁴ Varga 2018.

háztól egy kevés időre kíséritek el a szent esküvőre
azután délután táncra vacsorára.
Szivesen elvárja a lakodalmára. Hanem eljöjjenek!

Kisebb vőfélnék

Nem elég erős az amit egy ember állit,
Mert könnyen azt mondják hogy ámit.
Ketten küldetünk hát a vőlegény által
bizonyágot tenni hogy így kettőnk által
Bizonyos lehessen amit üzent légyen
Hogy lakadalmából minnájók részt végyen

A jelvények kikérése

Alázatos fővel kalapunk levéve
Léptünk e hajléknak tisztos küszöbére
Azért jövünk ide, mert küldöttek levén.
S kezdjük a beszédet a küldők kérésén.
Vőlegény urunknak vala kívánsága,
Hogy lábunkat tesszük ezen tisztos házba.
A menyasszonyát kérjük készüljön a napra,
Midőn majd az áldást urával megkapja.
Tisztelt szülék kérem engedjék meg nekünk,
A menyasszony előtt elmondani kérésünk,
legyen itt mellette tisztelt atya és anya,
Midőn a menyasszony mindezt meghalgtatja.
Van kalapunk s pálcánk, bokrétánk még nincsen,
Szép menyasszony szeme így rá ne tekintsen.
Rakja meg hát mindazt, hisz az illik rája,
Virág a kalaphoz s szalag a pálcára.
szép menyasszony adja ki hát jelvényünket,
Virággal s kendővel tisztel meg bennünket.
Vőlegény ígerte s a menyasszony adja,
jelvényül ezen szent, ünnepélyes napra.

III. A jelvények megköszönése

Aki ezt a kendőt szötte, fonta, varrta,
Becsos kezeivel nekünk által adta.
Szivemből kívánom, hogy sokáig éljen,
Semmi szomorúság hozzája ne férjen.
Áldja meg az Isten annyi áldásával,
Mint kinyilik virág sok szép illatával,
Megköszönjük szépen ezt a szivességet,
Nyerjenek hejette áldást egéséget.

Az Isten áldja meg ajánlom magamat,
Rossz néven ne vegyék a szolgálatomat.

Leves felköszöntése

Szerencsés jó napot,
Istenek nevében ime megérkeztem,
Tudom hogy azt mondják biz jól cselekedtem.
Ime itt a leves jó ételek alapja,
Nász nagy úr a példát mindjárt megmutatja.
Itt van hát a leves, benne jó marha hús,
Azért itt senkinek szive ne legyen bús.
Szép vendég koszorú majd szóljon a vigtus,
Ezzel dicséртessék az Úr Jézus Krisztus.

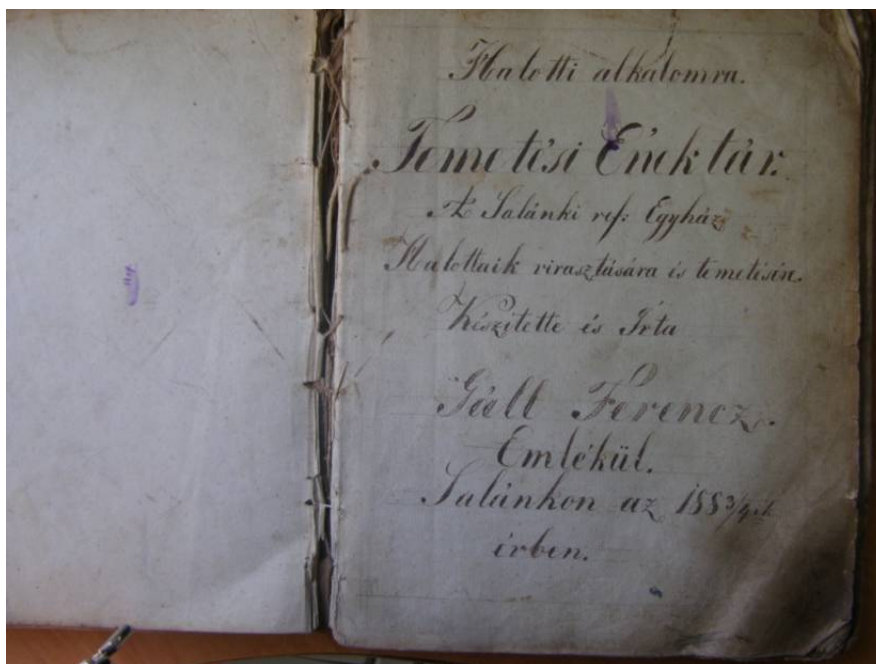
A temetéshez kapcsolódó kéziratok

A 17–18. században kezdődött a hasznos ismeretek kéziratos füzetben való megörökítése vallási téren is, és kéziratos énekeskönyv, kéziratos énekköltészet néven kerültek be a köztudatba a kézzel írott, könyv formájú vers- és énekgyűjtemények, kódexek. Általában énekszövegeket, ritkábban dallamleírást, s ezek mellett verses irodalmi alkotásokat, valamint vegyes tartalmú bejegyzéseket tartalmaznak. E típushoz sorolható a kéziratok egy sajátos típusa, mégpedig a temetési szertartások kéziratos könyve, mely tartalmazza a virrasztáskor, temetéskor és a sírba tételkor éneklendő szövegeket, valamint az úti énekeket. A füzet több település református közösségében is megtalálható ma még Kárpátalján és a „*Halottas alkalmakra készített és írott könyv*” címet viseli.⁵⁵

A kéziratok jellemzően vegyesen tartalmaznak virrasztáskor és temetéskor diktálendő énekeket. A gyűjteményben lejegyzett énekek forrása a korábbi, főként az 1800-as évek elején vagy derekán nyomtatásban is megjelent kántorkönyvek, melyeknek szövegei valahogyan eljutottak Kárpátaljára is, és az itteni kántorok lejegyezték azt saját használatra. Jellemzőjük, hogy a kéziratban foglalt énekek szövegei ma egy sem található meg a hivatalos egyházi énekeskönyvekben.

---

⁵⁵ Gál 2011a.

48. kép: Temetési énektár 1883-ból Salánkról. Fotó: Gál Adél.

Református népénekek ezek. A szakirodalom már a középkortól említi a népénekek meglétét, azonban a reformáció vívta ki igazi rangját a 16. sz. környékén. Az énekek dallama a közösség és egyes kántorok emlékezetében él csupán, kotta ugyanis nem tartozik az énekszövegekhez.

A temetési szertartásokon az énekeket diktálták. A jelenségről, mint szokásról Molnár Ambrus írt már tanulmányában.⁵⁶ Az ő írása a nagydobronyi református egyház énekdiktálásáról szól, azonban ez Kárpátalja több magyarlakta településére is jellemző volt. A Bereg-vidéken, a Felső-Tisza-vidéken, vagy akár az általam kutatott ugocsai falvakban úgyszintén jellemző volt az egyházi alkalmakon történő diktálás, ennek megfelelően pedig a kéziratok készítése is gyakori volt.⁵⁷

Az értékes kéziratok közül elsőként a Salánkról származó füzetek kerültek a nyilvánosság elé. A településen az 1800-as végén írt halottas énektár is fellelhető, melyet későbbiek, 1950-es és 1970-es években írtak követnek. Hasonló tartalmú halottas énektárak kerültek elő Fertősalmáson, Szőlősgyulán, és Ugocsa más magyarlakta településein is ismerték ezeket. P. Lator Ilona a viski temetkezési szokások leírása kapcsán szintén említi a temetési énekeket tartalmazó kéziratokat.⁵⁸ Azonos bennük, hogy a lejegyzett énekek igen

⁵⁶ Molnár 1990.

⁵⁷ Gál 2011a; 2020.

⁵⁸ P. Lator 2005.

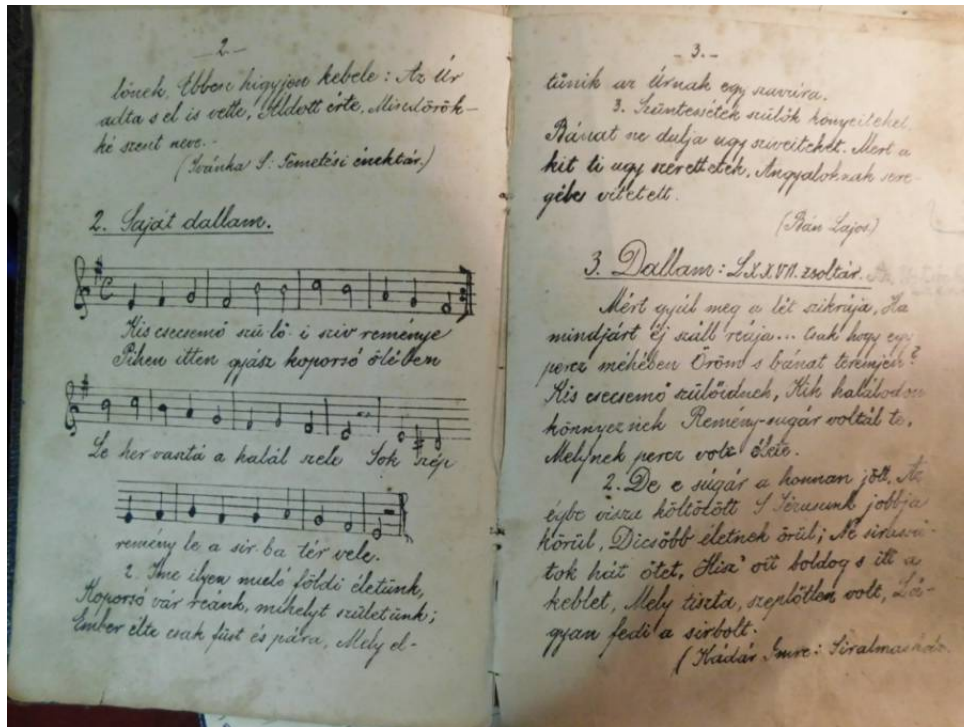

hasonlóak, akárcsak a szerkezetük és maga a füzet beosztása. Ez utóbbi pedig arra enged következtetni, hogy az énekeknek és eleve a kéziratnak kellett, hogy legyen nyomtatott változatban is forrása, melyekből az énekszövegek átkerültek a kéziratba. A kéziratok és a bennük lejegyzett énekszövegek forrásának kutatása jelenleg is tart.

Number	Text	Number	Text
135	Hajléka itom mosott testemnek	92	Hi
28	Hjú elaludt feneved feneved nagyja	118	Két
59	Hé a követ a nagy behavóval	122	Hin
65	Isten ki vagy örömünknek bánatunknak	142	Köl
88	Isten élet halál irra	4	Lit
93	Ime jó az itélet	101	Led
100	Imara kücsölna két kezét	103	Lo
125	Istenki a hárságot	5	Mi
129	Ist ál a koporsó már számosodva	16	Ma
145	Induljatok testem vegyétek fel	20	Ma
148	Igy kel almanai láthatok	29	Ma
1	His csassimó eltávozol	30	Ma
3	His csassimó bimbó voltál	39	Ma
9	His csassimók hova költöztök iton	49	Ma
10	Heppes Istenek zenge alálagat	49	Ma
14	Herovatjainak hagyjátok el	55	Ma
23	Hi alszik a nagy haa felet	68	Ma
28	Hedves lányra im fivőre mentél	71	Ma
45	Hi bekér kürdi át pajóját		
82	Hörpös in életemnek		

49. kép: 1906-ban készült salánki temetési énektár szövegeinek jegyzéke. Fotó: Gál Adél.

A halottas éneket tartalmazó kéziratokból egyelőre mintegy 10–15 darabot ismerünk, ám ez nem jelenti ezek felső határát. A Bereg-vidék egyes településein, ahol a diktálás szokása tovább fennmaradt, sőt, jóval a 2000-es évek után jóval folytatódott arra enged következtetni, hogy hasonló kéziratok itt is közkézen forognak. Gyűjtésük még a néprajzkutatók előtt áll.

50. kép: 1899-ben írt temetési énektár szövegei Fertősalmásról. Fotó: Gál Adél.

Részletek egy temetési énektárból 1971–73-ból:

Gyűjtötte: Gál Adél. Gyűjtés ideje: 2011.

E könyvben minden egyes-
halotti alkalomra ösmerős
és kevésbé ösmerős dallamu-
énekek vannak meg írva
amelyekhez a könyv hátsó-
lapján található mutató
Kalauzolja el az énekvezetőt,
Éppen ezért az énekvezető
ugy válogassa meg az énekeket,
hogy a jelenlévők kétharmadrésze-
ösmerje az ének dallamát,
hogy az áhitat minél nagyobb-
szémban részvételre találjon.

„Ó Isten mely boldog az olyan ember
Ki kegyelméből hosszú életet nyer
És mint megért gabona a csűrbe
Úgy száll ő is érten a sírurbe...” (49. ének)

„Megért gabona hajtsd le fejed

Itt az aratási idő
Ím megszáradt minden tetemed
Vár a csűr, a nagy temető.(55. ének)

Imádságos füzetek

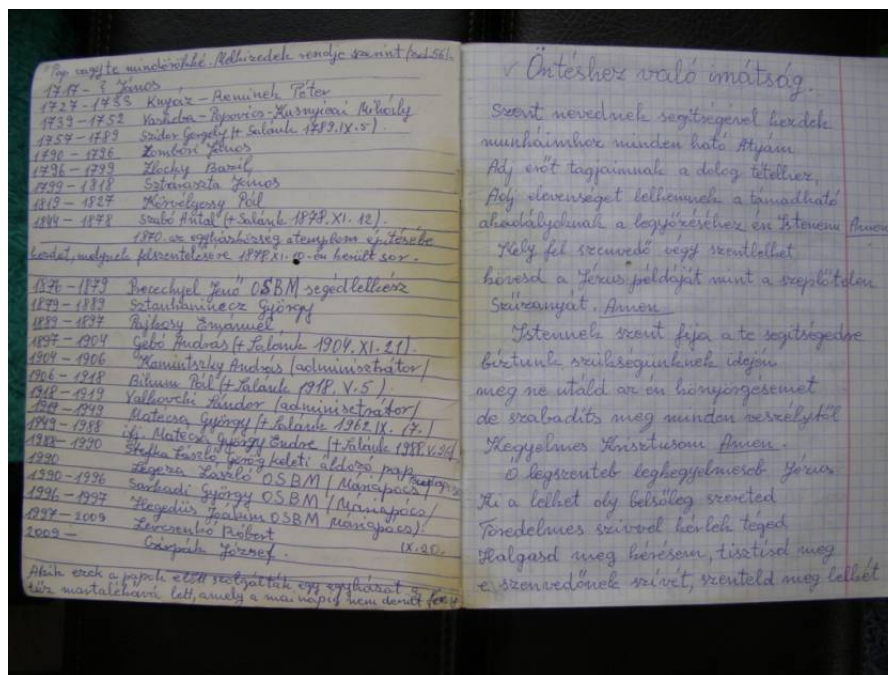
Az írás terjedése lehetővé tette a vallásos és mágikus funkciójú szövegek megőrkítését és azok használatát a mindennapokban. Kárpátalján napjainkban is nagyon fontos szerepe van a szakrális világnak. Válsághelyzetekben ez a szerep csak felértékelődik. A közösség tagjai segítő szándékukat, részvétüket a szó, az ima erejével próbálják kifejezni. Ennek értelmében a vallásosság legjellemzőbb megnyilvánulása is a gyakori és rendszeres imádkozás. Az ima egy sajátos vallási nyelv, mely segíti a transzcendens és a földi élet közötti kapcsolattartást. Az ima erejében, a leírt vagy kimondott szó erejében való ősi hit valószínűleg egyidős az emberiség történetével. A hivatalos egyház imádságai mellett a népi vallásosságban hatalmas teret kapnak a nem hivatalos, tiltott apokrif imádságok. Az imádkozás lehetett egyéni, családi vagy közösségi. A családi közös imádkozás hozzátartozott a régi katolikus parasztlelet mindennapjaihoz.⁵⁹

A kéziratok eredetileg az imádságos könyveket helyettesítették, hiszen nehezen lehetett hozzájutni a kiadványokhoz. Ma már könnyebben elérhetőek a könyvecskék, azonban a szokás hatalma nagy. A megvásárolható imakönyvek mellett a mélyen vallásos egyének továbbra is írják és másolják füzeteket.

Az imádságos füzetek szöveganyaga igen változatos. A reggeli és esteli rövid imádságoktól a történeteken át a népszokásokig találunk adatokat. Gyakoriak a Mária-imádságok, a szentekhez szóló imák, ájtatosságok, archaikus imádságok, szent levelek, elmélkedések, imakilencedek, történetek, karácsonyi énekek stb.

---

⁵⁹ Bárth 1990.

51.kép: Imádságos füzet Salánkról 2005-ből. A füzet első oldalain egy archaikus ima olvasható. Fotó: Gál Adél.

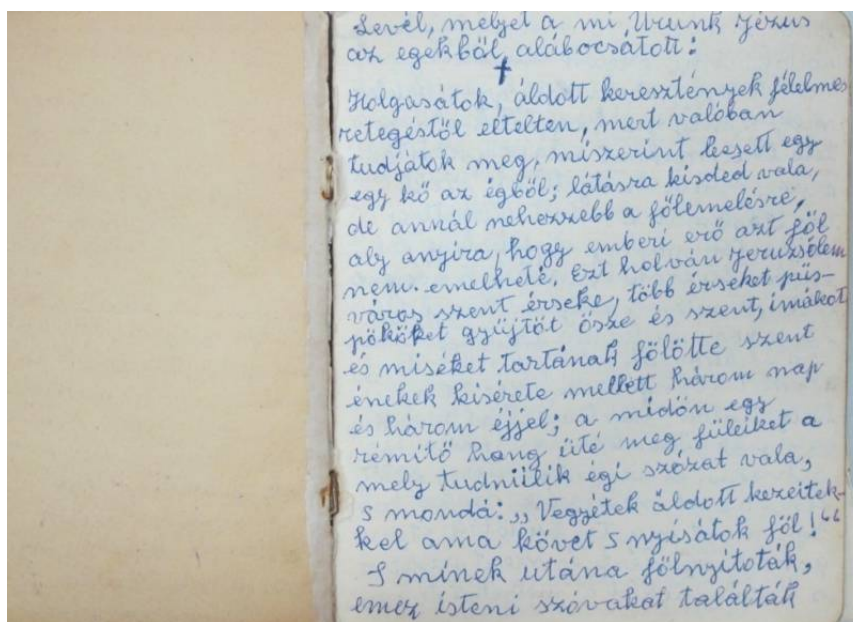
A legtöbb adatunk a kéziratos imádságos füzetek kárpátaljai gyűjtéséről az Ugocsi falvakból származik. A néprajzkutatók által összegyűjtött és elemzett kéziratok száma a százat közelíti. A legteljesebben bemutatott település Salánk, az ottani füzettulajdonosok, Pilipkó Margit, Sarkadi Etelka, Usztics Anna, Barta Róza és mások nem egy, de több kéziratot is készítettek egyéni használatra. Emellett ismerünk adatokat Karácsfalváról, Mátyfalváról, Tiszaújhelyről, Tiszaújlakról, Tiszabökényből és Nevetlenfaluból.

Külön említést érdemelnek a kéziratos imádságos füzetekben található archaikus imádságok. A népi vallásos gyakorlatban nagy szerepe van egyes régről hagyományozódott, egyedül végzett, igen hathatósan mondott imádságoknak. Az ilyen, egyházilag nem jóváhagyható, sőt tiltott, sokszor töredékes vagy torzult szövegű imákat nevezi a néprajztudomány archaikus apokrif népi imádságoknak. Fölfedezőjük és első gyűjtőjük, Erdélyi Zsuzsanna, aki *Hegyet hágék, lőtöt lépék* című gyűjteményében rendszerezte a magyar nyelvterületen először az általa gyűjtött archaikus imákat.⁶⁰ A kárpátaljai archaikus imádságokról több tanulmány is készült az elmúlt években.⁶¹ Az archaikus imákra, melyek

⁶⁰ Erdélyi 1976.

⁶¹ Gál 2014; 2015; Kész 2018.

egy része a kéziratokban is megtalálható, elsőként Kész Margit néprajzkutató hívta fel a szakavatottak figyelmét. Több tanulmányában világított rá ezen imák fontosságára.⁶²

52. kép: Lamoga Jolán imádságos füzetének részlete Salánkról. Fotó: Gál Adél.

Az égből alábocsátott szent levelek speciális szövegcsoportot képeznek a vallásos szövegek között.⁶³ A szövegek rendszerezésével, valamint az archaikus szövegeknek titulálható szent levelek csoportosításával Gál Adél foglalkozott kutatásaiban. A görögkatolikusok kézíratait vizsgálva jutott el a szent levelekig, amelyeknek máig is mágikus erőt tulajdonítanak a vallásos egyének.⁶⁴ A mennyei leveleknek több elnevezése is létezik: égi levelek, szent üzenetek, mennyből jött levél. Valószínűleg a ponyvanyomtatványok termékei voltak. Annak a ponyvának a termékei, mely egyfajta vallásos igényt, erős szellemi érdeklődést és szükségletet elégített ki. És szövegei nagyrészt a benne rejlő tartalomnak köszönhetően kéziratban terjedtek tovább. Bátran állíthatjuk, hogy Kárpátalja vallásos közösségeiben, főként a görögkatolikusok körében máig is használatban vannak az imákat tartalmazó kéziratok. A teljes Kárpátalját felölelő kutatás még hiányzik. A kéziratok gyűjtése és rendszerezése még a néprajzkutatók előtt áll.

Részletek Szűz Mária leveléből. Sarkadi Etelka kézírata 1993-ból.

⁶² Kész 2019.

⁶³ Gál 2016: 27–29.

⁶⁴ Gál 2015.

Gyűjtötte: Gál Adél. Gyűjtés ideje: 2013.

„Eme könyv valami olajfák között találtatott, s aki érinteni, avagy olvasni akará, azon egyénnek magától nyílt meg, amelyben eme szavak valának olvashatók: Jézus Krisztus, ki az egeket lakó Atya Istentől vette eredetét, parancsolom ismét nektek az én Isteni hatalmamnál fogva, hogy eme könyvnek hitelt adjatok, ...”

„S tudósítlak áldott keresztények ki e könyvnek hitelt nem adand, az átkozott legyen és a mennyországot meg nem fogja látni. S ha megtartjátok Isten parancsait, s töredelmes penitenciát fogtok tartani, akkor megbocsát nektek az Isten. Ha vétkeitek száma oly nagy volna is, mint az egek csillagai, vagy mint a tenger homokja, vagy mint az erdők levelei, vagy mint a föld füvei, akinél e könyv meglesz s másnak nem fogja mutatni, átkozott legyen, s bünbocsánatja nem lesz.”

Imádságok Sarkadi Etelka kéziratos imádságos füzetéből 1993-ból:

Gyűjtötte: Gál Adél. Gyűjtés ideje: 2013.

Reggeli ima

Szivem első gondolatja Hozzád száll fel Istenem
Te őriztél meg az éjjel Maradj mais énvelem
Téged áldalak és imádlak Mint szerető gyermeked
Szivem csakis azt akarja Ami kedves teneked
Édes Jézus adj kegyelmet s őrizz engem szüntelen
Hogy egész nap neked éljek tiszta szívből büntelen
Szűz Mária, Jézus anyja te mindnyájunk anyja vagy
Oltalmazz meg minden bajtól, kisértésben el ne hagyj.
Ámen

Imádság Szűz Máriához

Piros rózsza Mária, Minket Jézus taláta Szent ígére, megigérte,
Arany gyűrűjével megpecsételte, Kelj fel Mária, kelj fel, Mert
viszik a te szent fiadat, Magas keresztfára megfeszítették. Három
csepp vérét elcseppentették. Három angyal meglátta és fölszedte,
Gallérijába tette. És Krisztus Urunk elébe vitte. Krisztus Urunk azt
mondta: Aki ezt az imádságot naponta. Háromszor elmondja. Hét
halálos büntől megbocsáttatik. És a mennyeknek országa ajtaja.
Megnyillik előtte. Ámen

Imádságok Pilipkó Margit kéziratából 1991-ből

Gyűjtötte: Gál Adél. Gyűjtés ideje: 2013.

Reggeli ima

Hálát adok neked atyám
Hogy az éjjel vigyáztál rám
Áldott legyen a te neved
Hogy megtartod életemet
Te őrizz meg ma is engem
Testi lelki bajok ellen
Kérlek arra is segíts meg
Hogy a krisztus szerint éljek

Ima Szűz Máriához

Máriához a boldog kimúlásért
Szűz Anyám segíts...
Oltárodnak zsámolyánál...
Hol vagy én szerelmes fájdalmas anyám...
A Krisztus koporsójánál
Mária segítségül hívása
Szeplőtlen Szűzanya...
Ima a fájdalmas Szűzanyához
A jó kérésért
Naponkénti ájtatosság Mária oltalmába
Ima Szűzanyához
Ima bajban, szükségben a fájdalmas Szűz Anyához
Szűzanyához
A legszentebb istenszülőhöz
Mária világosítsd meg szenvedő néped
Ó kínok tengerében elmerült...
Szűz Anyám segíts
Köszönöm jó anyám...
Van egy égi anyám nékem...
Ima a szűzanyához
Jézus urunk édesanyja

Öntéshez való imádság Usztics Anna imádságos füzetéből

Gyűjtötte: Gál Adél. Gyűjtés ideje: 2013.

Ima

Szent neved segítségül
hivással kezdek munkámhoz
mindenható Atyám
adj erőt tagjaimba a dologtételre

lelkemnek támadható akadályain
legyőzésére én Istenem segics meg
Ámen
Piros vére a Jézusnak
kit a keresztfán kiontottak
verejtéki orcájának melyel ördögöt megrontottak
Kinaidban könnyebítsen és veszélytől
Megőrizzen holtom után vigyenbé
A menybe az örök dicsőségbe.

Ámen
Óh legszentebb legkegyelmesebb
Jézus ki a lelket oly belsőleg szereted
Töredelmes szívvel kérlek téged a te
Legszentebb szivednek halál-
gyötrelmei által és a szeplőtlen szüzanyád
fájdalmai által.

Tisztisd meg véredben é nyomorult
szenedőnek szívét. Szenteld meg
lelkét, add vissza neki elmúlt erejét
egészségét, hogy tebenned bizhassunk
hogy hálákat adhassunk a megtartásáért.

Ámen
Könyörülj rajtunk Úr Isten és halgasd
meg a mi imádságainkat Én Istenem
Ámen

Istennek szent fia segítségében
bizunk szükségünk idején
meg ne utáld a mi könyörgésünket
de szabadíts minket minden veszed-
lemből, kegyelmes Krisztus

Ámen
Kelj fel Endre, végy szentlelket
kövesd a Jézus példáját
dicsérem az Istent
te általad. Ámen

Én Istenem, mint ahogy a vízlemossa
a testnek szenyét úgy tisztisd
meg Jó Atyám ez ártatlan szenvedőnek
szívét. Szenteld meg lelkét, add vissza
neki elmúlt erejét, egészségét, hogy
hogy tebenned bizhasson, hogy hálákat
adhasson a megtartásért.

Ámen

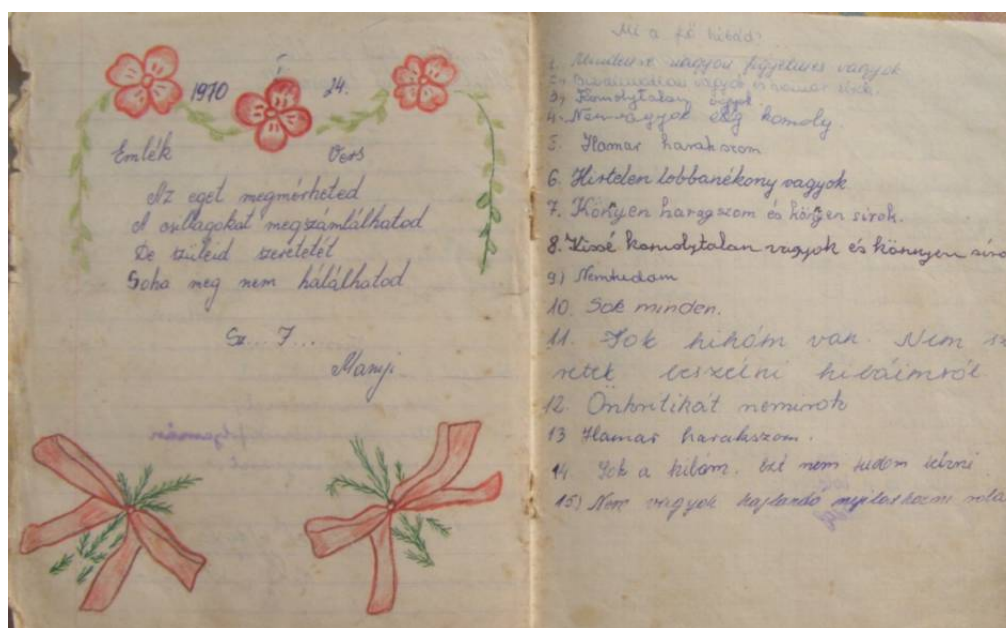

Az emlékversírás

Az emlékversírás szokássá válásának eredete az évszázadok homályába nyúlik vissza. A műfaj virágkora azonban a 18–19. század. Népszerűségére az irodalmi párhuzamokból is következtethetünk. A költői életművekben a 19. században gyakori. A századfordulótól az írni-olvasni tudás növekedésével általánossá vált.⁶⁵ Ez az a kategória, mely szinte minden korosztályt megérint, ám mégis a fiatalok körében a legnépszerűbb.

Az emlékversírásnak nagy hagyománya volt és van ma is egész Kárpátalján. A füzetek gyűjthetőségét nehezíti, hogy az emberek, főleg az idősebbek nem fordítottak figyelmet az emlékkersek megőrzésére, így nagyon sok elveszett, vagy oly mértékben rongálódott meg, hogy az ma már feldolgozhatatlan.

Az emlékverses füzeteket általában 2-3 évig írták, aztán ez a „láz” egyre lanyhult, s egy-egy teleírt füzet csak egy kedves emlék maradt meg a tulajdonosa számára. Egy ilyen füzet vizsgálata több szempontból is érdekes lehet számunkra. A leírt versek típusa – hangulatilag és tematikailag is – jól tükrözi a lejegyző érzelmvilágát, érdeklődését, nézeteit. Másodsorban pedig tükröződik a helyi hagyományokhoz való kötődése is.

53. kép: Emlékverses füzet Salánkról 1973-ból. Fotó: Gál Adél.

A füzetek szerkezetére jellemző, hogy az első oldalakon egy nyitóvers található, melyben gyakran olvasható a kézirat tulajdonosának a neve, esetleg életkora, a bejegyzés

⁶⁵ Keszeg 1991.

dátuma. A legkorábbi emlékverses füzet, melyre gyűjtésem során akadtam, az 1950-es évekből származik. A kéziratok végén pedig a barátok által beírt sorokat, gondolatokat találjuk. Tartalmuk változó. Számos kéziratban az emlékversek mellett nóták, dalok, költőktől vett idézetek találhatók. A jelenség a rádió elterjedésének volt köszönhető s az egyén művelődésére utalt.⁶⁶

Emlékversek egy 1960-ban írt kéziratból.

Gyűjtötte: Gál Adél. Gyűjtés ideje: 2009.

L-épteidet vezérelje
É-gi csillag ragyogása
Gy-önggyel legyen ékesítve
B-oldogságod koronája
O-sztozik a boldogságban
L-eleked és a szived is
D-e ha élsz majd boldogságban
O-h azért azt kívánom
G-ondolj rám akkor is.

Most az én reményem
E szép nyíló virág,
Melyet ha te ápolsz
Élni fog az tovább,
De hogy ha gondod leveszed róla,
Elszárad, elhervad, mintha nem lett volna.

Valahol messze tőled távol
Egy szőke kislány épp terád gondol
Íróasztalánál levelet ír éppen
Szerető levél van reszkető kezében
Ezt a kis levelet elviszi a posta

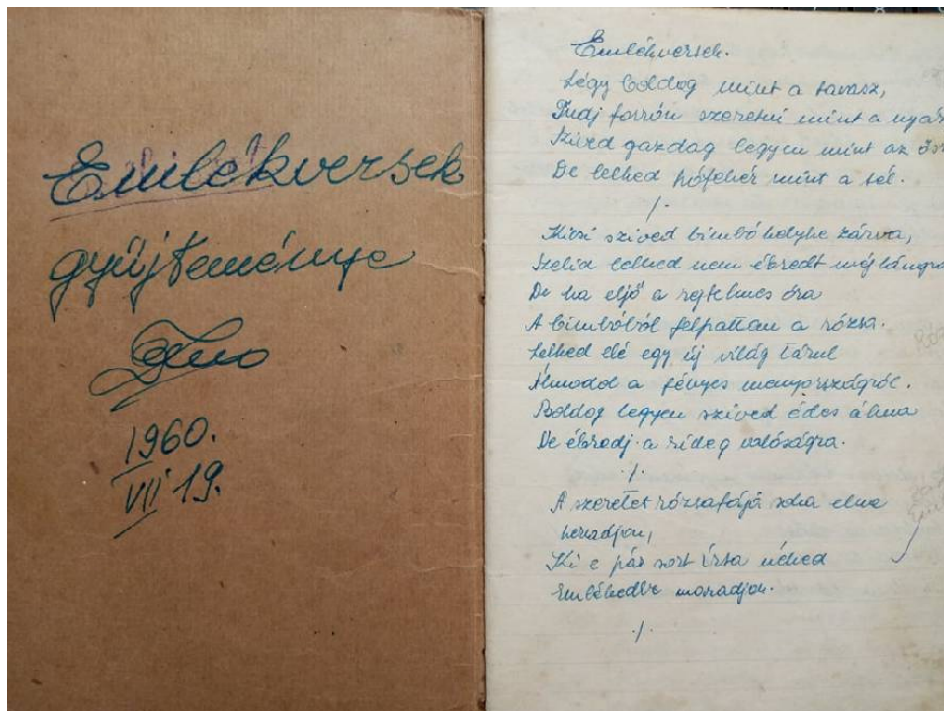
---

⁶⁶ Ujváry 1980.

Bánatos betűkkel lesz beleírva
Valahol messze tőled távol
Egy szőke kislány épp terád gondol

A füzetek, amellet, hogy gyakran száznál is több verset tartalmaznak, igen szépen illusztráltak. Főként kézzel készített rajzok díszítik az oldalakat, melyek gyakran a versek illusztrációi is egyben. Néha újságból kivágott kicsi képeket ragasztottak a szövegek mellé.

Az emlékverses füzetek sajátja az akrosztikon, más szóval névrejtés. Tehát olyan vers, melyben a versszakok vagy sorok kezdőbetűi összeolvasva egy nevet vagy mondást adnak. Ezt nevezik versfőnek, ami utalhat még a vers témájára, a címzetre, a vers szerzőjére stb.⁶⁷

54.kép: 1960-ban írt emlékverses füzet borítója Salánkról. Fotó: Gál Adél.

Kéziratban megmaradt emlékverses füzetekről tudósít Gál Adél *Emlékversírás – egy salánki lakos kéziratos füzete* című tanulmánya.⁶⁸ 1950-ből származó emlékverses kéziratokat

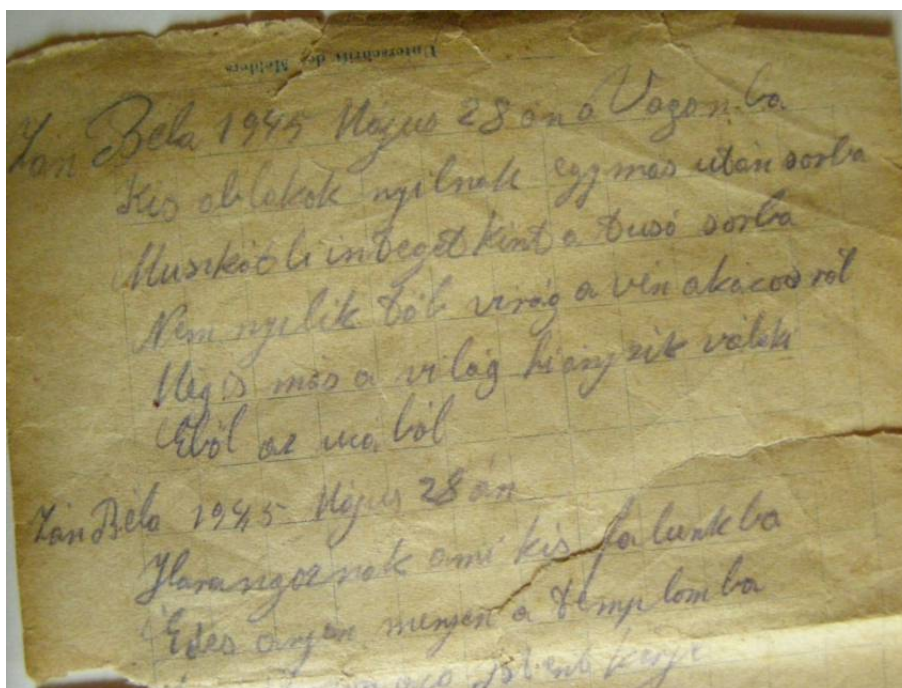
⁶⁷ Fenyő 1990.

is találunk már Kárpátalján, melyek sok hasonlóságot mutatnak a későbbi füzetekkel. A fiatalság mindenkori életfelfogását, érdeklődési területét tükrözik a benne foglalt írások. Az emlékversírás divatja minden fiatalot megérint(ett) vallástól, nemzetiségtől függetlenül, így vidékünk minden településén gyűjthető anyagot jelentenek a kéziratok.

Az emlékversírási kedv ma már teljesen más irányt kapott. A digitális tér uralma kiszorítja a füzeteket, helyette inkább a blogok adnak teret az ilyen jellegű alkotásoknak.

A háború és katonasors a kéziratokban

A népi kézíratos füzetek egy nagy részét alkotják a katonakönyvek. Ezek tartalmazhatnak háborús költeményeket, szerelmes verseket, a szülőnek vagy az otthonmaradt kedvesnek szóló verseket és leveleket is. Tartalmuk miatt nem sorolhatjuk ezeket csak a másolt vagy csak az önálló gondolatokat kifejező kéziratok csoportjába. Az ilyen típusú kéziratokban a másolt emlékversek, katonadalok, nóták éppúgy megtalálhatók, mint az önálló fogalmazású levelek, költemények, feljegyzések. A katonakönyveket tekinthetjük a másodlagos írásbeliség megnyilvánulásainak.⁶⁹

55. kép: Fogságban írt naplójegyzet megmaradt oldalai 1945-ből Salánkról. Fotó: Gál Adél.

⁶⁸ <http://ujnautilus.info/emlekversiras-egy-salanki-lakos-keziratos-fuzete>

⁶⁹ Vasváry 1999.

A háborús időszak megváltoztatja az embert, különösen a férfiakat s lelki világukat. Sokszor a halál közeli élmények segítenek abban, hogy kimondják rejtett vagy addig el nem mondott érzéseiket, nyíltabban szólalnak meg, ha csak verseken vagy leveleken keresztül is.⁷⁰

Szerzőik sorkatonák, a frontra kirendelt férfiak. A verseskönyvek tulajdonosai általában maguk is írtak, költöttek verseket, így gyakran a versek mellett saját költeményeik is szerepelnek igen nagy számban. –

A katonaszolgálat vagy a háborúk idején írt kéziratos füzeteket fontos dokumentumokként tarthatjuk számon.⁷¹ A bennük lévő feljegyzésekben a történelem eseményei tárulnak elénk. Maguk a lejegyzők a feljegyzések által hozzátesznek, kibővítik a már ismert történelmi adatokat, tényeket. Ezekben a könyvecskékben a nép maga írta a történelmet. Sajátos szemlélettel ugyan, de őszintén.⁷²

A katonaszolgálat a vidék férfilakossága egészét érintette. Nagy részük pedig átélte a háború szörnyűségeit is, sokak pedig az elhurcolás és a fogság „élményeit” vetették papírra. A fogság idején írt sorok a sanyarú sorsokat, a szenvedéseket, a nélkülözést hivatottak dokumentálni. A népi kéziratok e típusára jellemző, hogy a bennük található versek többnyire a távolban maradt kedveséhez, otthoni barátokhoz, bajtársakhoz, családtagokhoz szólnak. Sok helyütt fiktív leveleket olvashatunk, melyeket bár soha nem küldtek el, mégis hűen mesélnek az ott történtekről. A levelekben mindent megörökítettek, minden fontos eseményt lejegyeztek, melyek időrendben követik egymást. A szövegek között pedig nem egyszer imádságokra is bukkanhatunk.

A katonaszolgálat vagy a fogság idején írt kéziratok kitüntetett helyet foglalnak el a család életében. A sokszor jelentéktelen feljegyzések is fontosak lehetnek az utókornak, a későbbi generáció visszaemlékezéseiben, hiszen egy emlékként szolgálnak édesapákról, nagyapákról, testvérekről.⁷³

A salánki Zán Béla hadifogságban írt kézirátát dolgozta fel Kész Barnabás, bemutatva a parasztköltő fogságban eltöltött éveit és annak lenyomatait a napló jegyzeteiben.⁷⁴ A II. világháború emlékeit vetette papírra szintén a salánki Jana Ferenc, akinek kézirátáról családtagjai meséltek. A katonaszolgálat alatt keletkezett írásokról további adatok állnak a kutatók rendelkezésére.⁷⁵

---

⁷⁰ Gál 2013: 162–173.

⁷¹ Gál 2011b: 10–13.

⁷² Ujváry 1980: 460.

⁷³ Gál 2011: 10–13.

⁷⁴ Kész B. 2012.

⁷⁵ Gál 2011b.

Részletek Jana Ferenc kéziratából 1945-ből.

Gyűjtötte: Gál Adél. Gyűjtés ideje: 2012.

„Fogságba estem 1945. III. 29-én Csütörtökön 8-10. óra között Lukácsházán, Vas megyében. Istennek legyen hála szerencsésen minden baj nélkül haza indultam a csapattal. Irány Vasvár, Cseldömölk, Jónásháza, Veszprém, Székesfehérvár, 16. Baja, Temesvár 20. 27. (...) Bukarest, Buzsáj, Rojsány? Románia.”

Bajtársak

Hozátok szólok maradjatok csendbe

Vesétek szavai mélyen szivetekbe

Figyeljete erre amit itt elmondok

Pár szóval vázolólok hogy megy sorsotok

Arany az élet a légi tűzereknél

Kezdődik hajnalban már az ébresztőnél

Ébresztő föl gyorsan fölöltözünk

Tíz percre rá csuklóra gyülekezünk

Már áll a század mint magány fenyő

Terpeszgrást vezényel a szakaszvezető

Ott áll előttünk kiált nagyokat

Magasba lendited lábakat karokat

Majd körbe futunk mint a (...)

Regeli torna hasznos és felette jó

Na végre vége van ennek is

A szakácsok oszák a regelit (a finom regelit)

Jó fekete kávé igaz csak féldeci

Melé a szalonát mindig elfelejti

Nehogy errontjuk a gyomrunkat

Regeli után a főhadnagy kivonultat

Borju a vállunkon (...) és munka

Rejtőzünk ész nélkül minden kis bokorba

Majd fel a hegyre előre szökelünk

Félholtan érünk fel a holepet tetőre

Itt ég egy pár gyakorlat és megyünk haza

Készen van az ebéd s mi sorba állunk

A kiosztásra jó félórát várunk

Aztán már jól esik a vízben főtt kása

Igaz hogy két szem jut minden csajkába

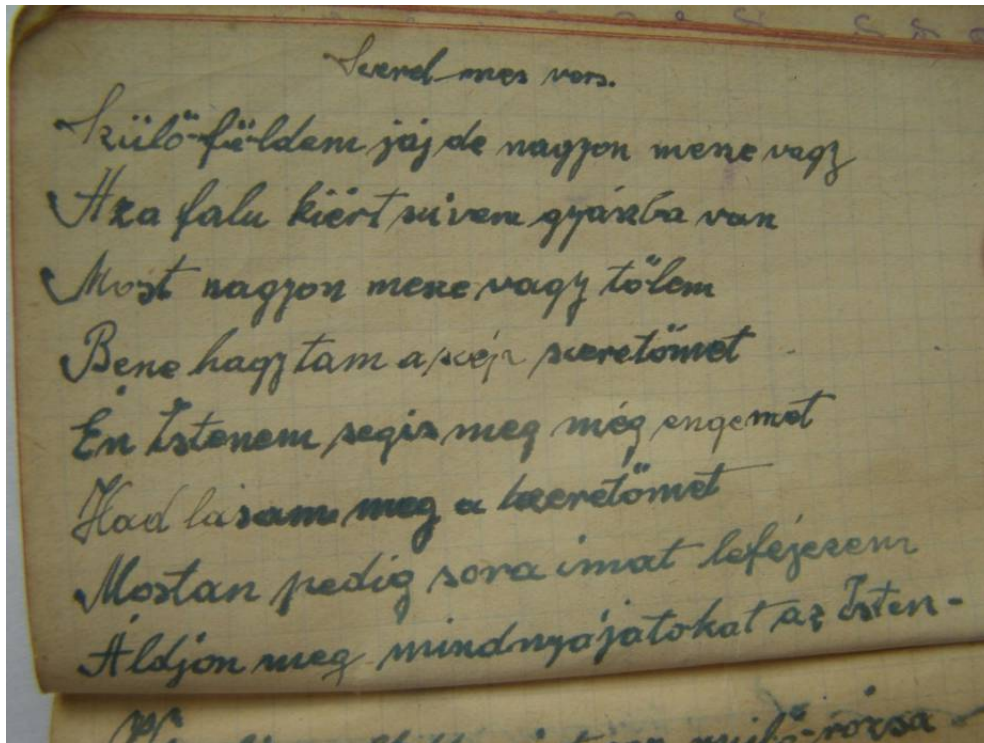
Bizony a koszt jó ha enni nem is adnak

Fel nem fordulunk hála a málénak

Ha zsiral ehethénk akkor volna az jó

De mi eszük a málét így nem hizik a disznó
Ebéd után van egy kevés pihenő
Aztán kezdődik a fegyelmező
Tisztelgést gyakorlunk sokféle formába
Görcs ál az ember kezébe lábába
Közben iktatnak egy kevés játékot
Veretik egymással az egész társaságot
De mi nem mondhatjuk hogy fojton dolgozunk
Parancs után vacsoráért sorakozunk
Ezután már csak kilencig szórakozunk
A minap ebédre babot válogatunk
Azután már lefekszünk alszunk regelig
Másnap az egész előlről kezdődik
És még panaszkodtok hogy rossz a sorsotok
Hogy éhesek vagytok üres a gyomrotok
Eszt ugysem hiszük el hiába mondjátok
Fogadjatok töllem egy jó tanácsot
Nem szabad beszélni ha korog a gyomrotok
Titokban a nadrágon szorítsatok jukat szurjátok
Ezért mondom halgasatok tartsátok a szátok
Mert könnyen megjárhatjátok
Hisz oda haza sem volt ilyen jó sorsotok
Mikor ilyen szép helyen nyaralhattok
S majd egyszer ha már leszereltek
Míg szép emlék lesz nektek
Sokat gondoltok e gyönyörű tájra
Hogy az egész poklot küldenétek rája

56. kép: A katonaszolgálat alatt írt kézirat oldalai 1943-ból Salánkról. Fotó: Gál Adél.

A népi kéziratok típusainak sorát még folytathatnánk a női kéziratok füzetekkel, melyek tipikus formája a szakácskönyv, az ételreceptes füzet. A szakácskönyvek a családi életterben találhatók, a női írás és tudás jellegzetes archívumai. Létrejöttük két motivációra vezethető vissza. A saját háztartás vezetésére készülő lány, fiatal gazdasszony füzetbe gyűjtötte a családi konyha receptjeit, vagy pedig a gazdasszony folyamatosan gyűjti az ismeretlen ételek receptjeit.

A 17–18. században szaporodtak az ember- és állatorvosló kéziratok, melyek a gyógyítás fontos adatait, tapasztalatait, kezeléseket leírásait tartalmazták.

Ugyanakkor említhetnénk még a magánlevelezéseket is (köztük kiemelt helyen a szerelmes leveleket), melyek szintén a népi írásbeliség részét képezik, vagy pedig a különféle táblák feliratait, és nem utolsósorban a sírfeliratokat vagy a textíliák, és egyéb eszközök, tárgyak díszítésére használt feliratokat. Ily módon láthatóvá válik, hogy a népi írásbeliség igen gazdag tárházával találkozhat a kutató.

A paraszti írásbeliség, az egyszerű ember írásbelisége saját világuk megörökítésére tett kísérleteik megnyilvánulásai. A néprajzi szakirodalom máig nem rendelkezik egy átfogó áttekintéssel arról, hogy a paraszti által létrehozott írásbeliség az elmúlt évszázadok során hogyan változott, milyen fejlődésen ment keresztül. A téma kárpatlajai kutatására is nemrég

kezdődött csak el, néhány évtizedes múlttal rendelkezik csupán. Ám ez is elegendő bizonyítékot szolgáltat arra, hogy felhívja a figyelmet a gyűjtés fontosságára, és a még meglévő kéziratok felkutatására ad némi biztatást.

A témához kapcsolódó szakirodalom jegyzéke

ASSMANN, Jan

- 1999 *A kulturális emlékezet. Írás, emlékezés és politikai identitás a korai magaskultúrákban.* Budapest: Atlantisz Könyvkiadó

BAKÓ Ferenc

- 1987 *Palócföldi lakodalom.* Budapest: Gondolat Könyvkiadó

BALASSA Iván – ORTUTAY Gyula

- 1980 *Magyar néprajz.* Budapest: Corvina Kiadó

BALÁZS Lajos

- 1995 *Menj ki én lelkem a testből.* Csíkszereda: Pallas – Akadémia Kiadó

BALI János

- 2000 A hagyományos paraszti időszemlélet átalakulása a 20. században. *Kultúra és Közösség* IV. évf. 2000/2–3. szám. 81–87.

BÁLINT Péter

- 2013 *Meseértés és értelmezés. A kárpát-medencei népmesehagyomány hermeneutikai vizsgálata.* Hajdúböszörmény: Didakt Kft.

BÁLINT Sándor

- 1938 *Népünk ünnepei. Az egyházi év néprajza.* Budapest: Szent István társulat
- 1942 *Az esztendő néprajza.* Budapest: Magyar Szemle Társaság
- 1973 *Karácsony, húsvét, pünkösd. A nagyünnepok hazai és közép-európai hagyományvilágából.* Budapest: Szent István Társulat
- 1977 *Ünnepi Kalendárium I–II.* Budapest: Szent István társulat

BARNA Gábor

- 2004 A szakrális idő. *Kultúra és Közösség* VIII évf. 2004/2. szám. 5–9.

BARTHA Elek

- 1990 A görög katolikus magyarság vallási néprajza. In: Dömötör Tekla (főszerk.): *Magyar néprajz VII. Népszokás néphit népi vallásosság.* 425–442. Budapest: Akadémiai Kiadó

2006 *Vallási terek szellemi öröksége.* Nemzeti, vallási és hagyományos gazdálkodási terek szellemi öröksége, I. Bölcsész Konzorcium. Debrecen. (Online: <http://mek.oszk.hu/05100/05164/05164.pdf> – utolsó hozzáférés: 2018. 08. 12.)

2010 A víz a szakralitásban. In: Bartha Elek – Keményfi Róbert – Lajos Veronika (szerk.): *A víz kultúrája.* 175–183. Debrecen: BE Néprajzi Tanszék

BÁRTH János

1990 A katolikus magyarság vallásos életének néprajza, In: *Népszokás, néphit, népi vallásosság.* 431–424. Budapest: Akadémiai Kiadó

BÉRES András

1955 Mai mesélő alkalmak. *Ethnographia* LXVVI. 1–4. 433–444.

BERNÁT László (szerk.)

1982 *Magyar Népmesekatalógus. A magyar legendamesék típusai (AaTh 750–849).* Budapest: MTA Néprajzi Kutatócsoport

BICZÓ Gábor

2003 Népmese és modernizáció kapcsolata. In: Bálint Péter (szerk.): *Közelítések a meséhez.* Debrecen: Didakt Kft.

BODÓ Julianna

1992 Szempontok az ünneplési gyakorlat vizsgálatához. *Átmenetek* III. 1–2. 3–28.

1998 A magánszféra ünnepe a szocializmus korszakában. In: Bodó Julianna (szerk.): *Fényes tegnapunk. Tanulmányok a szocializmus korszakáról.* 211–222. Csíkszereda: KAM – Regionális és Antropológiai Kutatások Központja – Pro-Print Könyvkiadó

BOTLIK József – DUPKA György

1993 *Magyarlakta települések Kárpátalján.* Ungvár – Budapest: Intermix Kiadó

CSISZÁR Árpád

1971 A beregi sertéstenyésztés. *Ethnographia.* LXXXII. 4. 178–191.

DIÓSZEGI Vilmos

1983 *A pogány magyarok hitvilága.* Budapest: Akadémiai Kiadó

DÖMÖTÖR Tekla

1971 *A Magyar Nép Hiedelemvilága.* Budapest: Corvina Kiadó

1972 *Az emberi élet fordulóihoz közeledő népszokások.* Budapest: Gondolat Könyvkiadó

1972 *Magyar Népszokások.* Budapest: Corvina Kiadó

1986 *Régi és mai magyar népszokások.* Budapest: Tankönyvkiadó Vállalat

DUPKA György – HORVÁTH Sándor – MÓRICZ Kálmán

1990 *Sorsközösség.* Ungvár: Kárpáti Kiadó

ELIADE, Mircea

2009 *A szent és a profán.* Budapest: Helikon Kiadó

ERDÉLYI Zsuzsanna

1976 *Hegyet hágek, lőtőt lépék. Archaikus népi imádságok.* Budapest: Magvető Könyvkiadó

1999 *Hegyet hágek, lőtőt lépék. Archaikus népi imádságok.* Pozsony: Kalligramm Kiadó

FEDÁK Anita

2007 *Kongózás, muzsákolás, gubázás Kárpátalján.* Ungvár – Budapest: Intermix Kiadó

FENYŐ D. György

1999 *Poétai iskola. Bevezetés a líra világába.* Budapest: Kronika Nova Kiadó

FETTICH Nándor

1971 Vallásos jellegű varázs-szövegek a magyar néphitben. *Ethnographia.* *A Magyar Néprajzi Társaság értesítője* LXXXII. 44-69.

FILEP István

1933–36 *Halotti énekek, imák és sírvirágok...* Kézirat. Beregszász

GÁL Adél

2011a Az énekdiktálás hagyománya Salánkon. *Ethnica* XIII/3. 58–59.

2011b A II. világháború emlékei Jana Ferenc füzetében. In: *Ethnica* XIII/1. 10–13.

- 2012 Barta Róza, salánki népi verselő. In: *Néprajzi Látóhatár XXI. évf. 1. szám.*
- 2013 A katonaszolgálat emlékei a kéziratos füzetekben. *Acta Beregsasiensis.* 162–173.
- 2014 Salánki archaikus imádságok. *Közoktatás. A Kárpátaljai Magyar Pedagógusszövetség lapja.* XIX. évf. 3–4. szám. 31–32.
- 2015 Archaikus imádságok a szakrális népi kéziratos füzetekben. In: *Acta Beregsasiensis.* 87–100.
- 2016 Az égből érkező szent levelek. Adalékok a salánki népi írásbeliség vizsgálatához. *Közoktatás, A Kárpátaljai Magyar Pedagógusszövetség lapja XXI. évfolyam. 1. szám.* 27–29.
- 2020 Про надиктувань пісень та її тексти у селі Шаланки. In: *Стратегічні пріоритети в науці, Збірник наукових матеріалів XL Міжнародної науково-практичної інтернет-конференції, м. Вінниця.*

GAZDA Klára

- 1980 *Gyermekvilág Esztelneken.* Bukarest: Kriterion Könyvkiadó

GESZTI Zsófia – PÁKAY Viktória – G. TAR Imola

- 2005 *Kultúrakutatás Kárpátalján. Néprajzi, kulturális antropológiai konferencia tanulmánykötete.* Ungvár: Kárpátaljai Magyar Kulturális Szövetség

GYÖRGYI Erzsébet

- 1990 A házasságkötés szokásai. In: Dömötör Tekla (főszerk.): *Magyar néprajz VII. Népszokás néphit népi vallásosság.* 32–66. Budapest: Akadémiai Kiadó

HOPPÁL Mihály

- 1977 *A tér, a közösség és a kommunikáció.* Budapest: Tömegkommunikációs kutatóközpont

HOPPÁL Mihály – JANKOVICS Marcell – NAGY András – SZEMADÁM György

- 2004 *Jelképtár.* Budapest: Helikon Kiadó

JUNG Károly

- 1978 *Az emberélet fordulói. Gombosi népszokások.* Újvidék: Fórum Kiadó

KAPROS Márta

- 1990 A születés és kisgyermekkor szokásai. In: Dömötör Tekla (főszerk.): *Magyar néprajz VII. Népszokás néphit népi vallásosság.* 9–66. Budapest: Akadémiai Kiadó

KERÉNYI Károly

- 1988 *Mi a mitológia?* Budapest: Szépirodalmi Könyvkiadó

KERESZTYÉN Balázs

- 1992 *Rákóczi virágai. Kárpátaljai történeti és helyi mondák.* Ungvár – Budapest: Intermix Kiadó

KÉSZ Barnabás

- 2012a Egy parasztköltő a hadifogságban. Zán Béla fogolytábori jegyzetfüzete. In: Néprajzi látóhatár XXI. évf. 1. szám, 91–106.
- 2012b A salánki lakosság etnikai és vallási arculatának tükröződése a település temetőkultúrájában. In: Néprajzi látóhatár, XXI. évf. 1. szám, 5–45.
- 2012c Dzsublik – egy kegyhely története. Néprajzi látóhatár XXI. évf. 2. szám, 33–38.
- 2012d Kádármesterek Salánkon. Néprajzi látóhatár XXI. évf. 1. szám, 143–154.
- 2016a Az ugoctai parasztporta. Hagyományos építkezés Salánkon. In: Gazdag Vilmos – Karmacs Zoltán – Tóth Enikő (szerk.): *Értékek és kihívások.* A 2015. március 26–28. között Beregszászon a Nyelvi és kulturális sokszínűség Kelet-Közép-Európában: érték és kihívások című konferencián elhangzott előadások anyagai II. kötet (Történelem- és társadalomtudomány, oktatásmódszertan, irodalomtudomány). Autdor – Shark, Ungvár, 63–73.
- 2016b „Ruha teszi az embert” Adalékok a kárpátaljai népviselet kutatásához. In: *Közoktatás. A Kárpátaljai Magyar Pedagógusszövetség lapja.* XXI. évfolyam, 1. szám, 23–26.
- 2018a Interetnikus jelenségek a kárpátaljai magyarság tárgyi kultúrájában. In: *„Multikulturalizmus és diverzitás a 21. században”.* Nemzetközi tudományos konferencia. Beregszász – Ungvár, 2018. március 27–28. Absztraktkötet. „RIK-U” Kft., Ungvár, 146–149.

- 2018b A hagyományos gazdálkodás eszköztárának bemutatása az iskolamúzeumban és a szakköri foglalkozásokon. In: *Közoktatás. A Kárpátaljai Magyar Pedagógusszövetség lapja*. XXIII. évfolyam, 4. szám, 7–9.
- 2019a Az ugoicsai magyarság XIX–XX. századi népi díszítőművészetének fába vésett motívumai és jelképei In: *Közoktatás. A Kárpátaljai Magyar Pedagógusszövetség lapja* XXIII. évf. 2019/2. szám. 28–32.
- 2019b Egy letűnt kézműipar nyomában. A fazekasmesterség emlékeinek kutatása az ugoicsai magyar falvakban. In: P. Szászfalvi Márta és Kavecsánszki Máté (szerk.): *Pietas et Scientia. Tanulmányok P. Szalay Emőke tiszteletére. Studia Folkloristica et Ethnographica* 76. 139–150. Debrecen: Debreceni Egyetem Néprajzi Tanszék, Tiszántúli Református Egyházkerület, MTA–DE Néprajzi Kutatócsoport
- 2019c Motívumok és jelképek az ugoicsai magyarság 19–20. századi népi díszítőművészetében. In: Jakab Albert Zsolt – Peti Lehel (szerk.): *Aranymadár. Tanulmányok Tánczos Vilmos tiszteletére*. Kolozsvár: Kriza János Néprajzi Társaság – BBTE Magyar Néprajz és Antropológia Intézet–Erdélyi Múzeum-Egyesület http://kjnt.ro/szovegtar/kotet/2019_JakabAZs-PetiL_szerk_Aranymadar

KESZEG Vilmos

- 2002 *Homo narrans – Emberek, történetek és kontextusok*. Kolozsvár: Komp-Press Kiadó

KÉSZ Margit

- 2000 Isten után gyógyítók. Egy ugoicsai öntőasszony. *Ethnica* II évf. 2. sz. 41–42.
- 2001 „Interetnikus kapcsolatok a népi gyógyászatban Kárpátalján”. In Andor György, Eperjessy Ernő, Grin Igor, Krupa András (szerk.): *A nemzetiségi kultúrák az ezredfordulón (Esélyek, lehetőségek, kihívások)*. A VII. Nemzetközi Néprajzi Nemzetiségkutató Konferencia előadásai. 433–439. Békéscsaba
- 2004a A szentelmények szerepe a népi orvoslási gyakorlatban Kárpátalja különböző felekezeti falvaiban. In: S. Laczkovits Emőke (szerk.): *Népi vallásosság a Kárpát-medencében. Konferencia Pápán 2002*. 6 évf. I. 413–419.

- 2004b Tapasztalatok a népi gyógyászat terén Kárpátalja egy mikrorégiójában, egy vallási és etnikai kontaktzónában. *Acta Beregsasiensis. A II. Rákóczi Ferenc Kárpátaljai Magyar Főiskola tudományos évkönyve IV. évf. 2004/4. szám.* 118–126.
- 2006 *Gyógyító hagyomány Kárpátalján. Úgy ne ártson néked...* Ungvár: KMKSZ
- 2005 A hagyományörzés lehetőségei az oktatásban. *Közoktatás. A Kárpátaljai Magyar Pedagógusszövetség Lapja XI. évfolyam. 2005/1. szám.* 9–11.
- 2012 A szakrális kommunikáció verbális megnyilvánulása Kárpátalján a 21. században. *Néprajzi Látóhatár. XXI. 2012/2.* 5–33
- 2014 A hit tartott meg bennünket...” Adalékok a népi vallásosság és néphit megnyilvánulásához Kárpátalján In: *Meszelt falakon túl. Születésnapki köszöntő kötet Kótyuk István tiszteletére.* Beregszász: II. Rákóczi Ferenc Kárpátaljai Magyar Főiskola Filológiai Tanszék, Magyar Tanszéki Csoport, Hodinka Antal Intézet
- 2016a A népmese kutatás lehetőségei Kárpátalján a 21. században. In: Gazdag Vilmos-Karmacs Zoltán – Tóth Enikő (szerk.): *Értékek és kihívások II.* Ungvár: Autdor-Shark Kiadó
- 2016b „Toldjuk a mesét tovább...” – A magyar népmese jellegzetességei különös tekintettel a kárpátaljai kutatási lehetőségekre. Mesemondásra buzdító jó tanácsok. *Közoktatás. Kárpátaljai Magyar Pedagógusszövetség.* 22–26.
- 2018 Ruszin-magyar kölcsönhatások archaikus/apokrif eredetű szövegekben Kárpátalján. Az előadás az *EGYÜTT AZ ÚTON – MAGYAROK ÉS RUSZINOK* című konferencián hangzott el 2018. február 3-án, Nyíregyházán. <http://chartaxxi.eu/kesz-margit-ruszin-magyar-kolcsonhatasok-archaikus-szovegekben/>
- 2019a „Sok szép imádságot leírtam”. Archaikus imák a szakrális népi kéziratok füzetekben Ugocsa megye magyar falvaiban. In: Jakab Albert Zsolt – Peti Lehel (szerk.): *Aranymadár. Tanulmányok Tánczos Vilmos tiszteletére.* 79–92. Kolozsvár: IDEA Nyomda

- 2019b Archaikus népi imádságok az egyéni vallásgyakorlatban a 21. századi Kárpátalján. In: Tánzos Vilmos (szerk.): *Mágia, ima, misztika. Tanulmányok a népi vallásosságról*. 113-130. Kolozsvár: Erdélyi Múzeum-Egyesület, Kriza János Néprajzi Társaság

KÉSZ Réka

- 2016 Egy mesemondó egyéniség, a salánki Kenéz Anna emlékére. In: Kacsur Gusztáv (főszerk): *Közoktatás. A Kárpátaljai Magyar Pedagógus Szövetség Lapja*. XXI. 3–4. szám. 27–29.

KIBÉDI VARGA Áron

- 2004 Történelem, történet, regény. *Tiszatáj*. 4. 93–97.

KOPRICS Márta és P. SZILCZI Dóra

- 2006 *Szagrális kommunikáció*. Budapest: Typotex.

KÓTYUK Erzsébet

- 2000 *A népi gyógyászat hagyományai egy kárpátaljai magyar faluban*. Budapest: Európai Folklór Intézet

KOVÁCS Ágnes – BENEDEK Katalin

- 1987 *Magyar népmesekatalógus 1. A magyar állatmesék katalógusa (AaTh 1–299)*. 2. javított, bővített kiadás. Budapest: MTA Néprajzi Kutatócsoport
- 1984 *Magyar népmesekatalógus 4. A magyar novellamesék típusai (AaTh 850–999)*. Budapest: MTA Néprajzi Kutatócsoport

KOVÁCS Ágnes – BERNÁT László

- 1982 *Magyar népmesekatalógus 3. A magyar legendamesék típusai (AaTh 750–849)*. Budapest: MTA Néprajzi Kutatócsoport

KOVÁCS Ágnes – DÖMÖTÖR Ákos

- 1988 *Magyar Népmesekatalógus 2. A magyar tündérmesék típusai (AaTh 300–749)*. Budapest: MTA Néprajzi Kutatócsoport

KOVÁCS Ágnes – SÜVEGH Veronika

- 1982 *Magyar népmesekatalógus 5. A magyar rászedett ördög-mesék típusai (AaTh 1030–1199)*. Budapest: MTA Néprajzi Kutatócsoport

KOVÁCS Elemér

1990 *Babona, babona, bablencse*. Kárpáti Igaz Szó. szept. 16. Ungvár.

KOVÁCS Endre

1988 *Bölcsőtől a koporsóig*. Újvidék: Hungarológiai Intézet

KRESZ Mária

1949 *A hagyományokba való belenevelődés egy parasztfaluban. Néprajzi tanulmányok*. 1. sz. Budapest (különlenyomat)

KRUPA András

1974 *Hiedelmek – varázslatok – boszorkányok*. Békéscsaba: Békés Megyei Tanács Művelődési Osztálya

KUNT Ernő

1990 Temetkezési szokások. In: Dömötör Tekla (főszerk.): *Magyar néprajz VII. Népszokás néphit népi vallásosság*. 67–101. Budapest: Akadémiai Kiadó

1987 *Az utolsó átváltozás*. Budapest: Gondolat Kiadó

LIZANEC Petro

1977 *Három arany nyílvesző*. Budapest – Ungvár: Móra Ferenci Ifjúsági Könyvkiadó – Kárpáti Könyvkiadó

LOVÁSZ Irén

2002 *Szagrális kommunikáció*. Budapest: Európai Folklórintézet.

LUBY Margit

1939 *Fogyó legelőkön*. Budapest: Atheneum

1983 *Bába lelte babona* (reprint). Budapest: Helikon Kiadó

1995 *A parasztélet rendje* (reprint). Budapest: Helikon Kiadó

LŰKŐ Gábor

1975 Anya- és csecsemőóvó képek a régi magyar szekrényeken. *Orvostörténeti Közlemények Suppl.* 7–8. 177–224.

MCLUHAN, M.

2001 *A Gutenberg-galaxis: a tipográfiai ember létrejötte*. Budapest: Trezor kiadó

MOLNÁR Ambrus

2001 Egyházi és vallásos élet, „diktálás”, „éneklők” Nagydobronyban. In: S. Lackovits Emőke és Mészáros Veronika (szerk.): *Népi vallásosság a Kárpát-medencében 5*. Veszprém

MÓRICZ Kálmán

1993 *Nagydobrony*. Beregszász – Budapest: Hatodik Síp Alapítvány – Mandátum Kiadó

OLÁH Andor

1986 *Új hold, új király!* Budapest: Gondolat Kiadó

ORTUTAY Gyula

1937 *Magyar népismeret*. Budapest: Magyar Szemle Társaság

1940 *Fedics Mihály mesél*. Budapest: MTA Néprajzi Kutató Csoport

PÁKAY Viktória

2004 A népi gyógyítás vonatkozásai egy kárpátaljai magyar falu, Tiszabökény példáján. In: S. Lackovics Emőke (szerk.): *Népi vallásosság a Kárpát-medencében 6*. II. 223–233.

2018 „Gyere, Őreg, Betlehembe!”. Skanzen Blog – A szentendrei Skanzen szakmai blogja. Forrás: <https://blog.skanzen.hu/2018/12/21/betleHEMEZES/> (utolsó megtekintés: 2020. 12. 10.)

PENCKÓFERNÉ PUNYKÓ Mária

1993 *Kárpátaljai Néprajzi írások*. Ungvár-Budapest: Mandátum Kiadó – Hatodik Síp Alapítvány

1995 *Tűzoltó nagymadár. Beregújfalui népmesék és mondák*. Hatodik Síp Alapítvány

PILIPKÓ Erzsébet

1992 Népi imádságok Salánkon. In: *Honismeret*. XX.6.76-79.

P. LATOR Ilona

- 2005 „*Kimegy a lelke, marad a test*”. *A halállal és temetkezéssel kapcsolatos szokások, hiedelmek Visken*. Ungvár – Budapest: Intermix Kiadó

PÓCS Éva

- 1980 Népi hitvilág. In: Ortutay Gyula (főszerk.): *Magyar néprajzi lexikon 3 (K-Né)*. Budapest: Akadémiai Kiadó
- 1990 Néphit. In: Dömötör Tekla (főszerk.): *Magyar néprajz VII. Népszokás néphit népi vallásosság*. 527–692. Budapest: Akadémiai Kiadó

POZSONY Ferenc

- 1998 Turizmus és népszokások. In: Fejős Zoltán (szerk.): *A turizmus mint kulturális rendszer. Tanulmányok*. 125–128. Budapest: Néprajzi Múzeum
- 2000 *Adok nektek aranyvesszőt. Dolgozatok erdélyi és moldvai népszokásokról*. Csíkszereda: Pro Print Kiadó
- 2015 *Háromszéki Ünnepek*. Kolozsvár: Kriza János Néprajzi Társaság

PROPP, Vlagyimir Jakovlevics

- 1999 *A mese morfológiája*. Budapest. 2. javított kiadás.

RISKÓ György

- 1999 *Pásztorok, keljünk fel...* Kárpátaljai betlehemes játékok. Nagyszőlős: Kárpátaljai Magyar Kulturális Szövetség

RÓHEIM Géza

- 1925 *A magyar néphit és népszokások*. Budapest: Athenaeum Irod. és Nyomdai Rt.

SÁNDOR László

- 1988 *Pallag Rózsa: kárpát-ukrajnai magyar népmesék (Mesék, mondák, történetek)*. Budapest: Akadémiai Kiadó

SZABÓ László

- 1963 Húsvéti tojások a beregi Tiszaháton. In: *Ethnographia*. LXXIV. 1963. 525–547.

TÁNCZOS Vilmos

- 1999 *Csapdosó angyal. Moldvai archaikus imádságok és életterük.* Csíkszereda: Pro-print Könyvkiadó.

TÁTRAI Zsuzsanna

- 1990 Jeles napok- Ünnepi szokások. In: Dömötör Tekla (főszerk.): *Magyar néprajz VII. Népszokás néphit népi vallásosság.* 102–164. Budapest: Akadémiai Kiadó

TÁTRAI Zsuzsanna – KARÁCSONY MOLNÁR Erika

- 1997 *Jeles napok, ünnepi szokások.* Budapest: Mezőgazda Kiadó és Planéta Kiadó

TELENKÓ Bazil Mihály

- 2010 Szenteltvízhez kapcsolódó hagyományok. 190–208. In: Bartha Elek – Keményfi Róbert – Lajos Veronika (szerk.): *A víz kultúrája.* Debrecen: Debreceni Egyetem Néprajzi Tanszék

TÓTH Arnold

- 2015 *Vőfélykönyvek és vőfélyversek a 19. században. Kéziratos vőfélykönyvek Északkelet-Magyarországon.* Miskolc: Herman Ottó Múzeum

UJVÁRY Zoltán

- 1980 *Népszokás és népköltészet. Válogatott tanulmányok.* Debrecen

VARGA Gizella

- 2018 *A nagydobronyi lakodalom néprajzi és szókincstani leírása.* Diplomamunka. Ungvári Nemzeti Egyetem

VÁRI FÁBIÁN László

- 1992 *Vannak ringó bölcsők – Kárpátaljai magyar népballadák.* Budapest – Ungvár: Intermix kiadó

VASVÁRI Zoltán

- 1999 „*Hallgass a szív szavára...*” Emlékversek funkcionális használatban parasztságunk kezén. In: *Kriza János Néprajzi Társaság Évkönyve 7.*

VEREBÉLYI Kincső

- 1998 Szokásvilág. In: Voigt Vilmos (szerk.): *A magyar folklór*. 400–439.
Budapest: Osiris Kiadó

VOIGT Vilmos

- 1972 *A folklór esztétikájához*. Budapest: Kossuth Könyvkiadó
- 1975 Szokások, rítusok, ünnepek. In: Voigt Vilmos (szerk.): *A vallási élmény története. Bevezetés a vallástudományba*. 140–165. Budapest: Timp Kiadó
- 1998a *A Magyar Folklór*. Budapest: Osiris Kiadó
- 1998b Mese. In: Voigt Vilmos (szerk.): *Magyar folklór*. Budapest: Osiris Kiadó. 221–280.
- 1998c Monda. In: Voigt Vilmos (szerk.): *Magyar folklór*. Budapest: Osiris Kiadó. 281–302.

ZUBÁNICS László –DUPKA György

- 2014 *Szépasszony dombja. Kárpátaljai történeti és helyi mondák*. Ungvár
Budapest: Intermix Kiadó. Forrás:
http://kmmi.org.ua/books?menu_id=9&submenu_id=26&book_id=444
(Utolsó megtekintés: 2020. 08. 17.)

Кейс Маргарита – Кейс Борнобаш – Гал Одел – Мовнуш Дора – Чурман-Пушкаш
Аніко: **Додатки для вивчення угорського фольклору**. Методичні матеріали з
дисципліни «*Фольклор*» для студентів угорської філології. Закарпатський угорський
інститут ім. Ференца Ракоці II. Берегово 2021. – 162 с. (угорською мовою)

Видання розраховане на студентів угорської філології вищих навчальних закладів, які
вивчають дисципліну «*Фольклор*».

Затверджено на засіданні кафедри філології

протокол № 65 від 25 серпня 2020 р.

Рекомендовано до друку Вченою радою Закарпатського угорського інституту ім. Ф.
Ракоці II

(протокол № 9 від 23.12.2020 р.)

УДК: 398 (477.87) А-21

Jelen kiadvány a magyar szakos hallgatók számára gyűjti össze a *Folklór* című tantárgyhoz kapcsolódó módszertani segédanyagokat.

